

NORTHWESTERN
UNIVERSITY
SCHOOL OF LAW
KÖZJOG ÉS
KÖZJOGI ÉS
JOGELMÉLETI
SOROZAT NO. 07-24

**A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG HIVATALI
IDEJÉNEK KORLÁTOZÁSA: AZ
ÉLETHOSSZIG TARTÓ HIVATALI IDŐ
ÚJRAGONDOLÁSA**

Steven G. Calabresi & James Lindgren
Northwestern University School of Law

Ez a tanulmány ingyenesen letölthető a Social Science
Research Network Electronic Paper Collection címről:

<http://ssrn.com/abstracts=701121>

**A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG HIVATALI
IDEJÉNEK KORLÁTOZÁSA: AZ
ÉLETHOSSZIG TARTÓ HIVATALI
IDŐ ÚJRAGONDOLÁSA**

STEVEN G. CALABRESI* & JAMES LINDGREN**

BEVEZETÉS770

I. A REFORM SZÜKSÉGESSÉGE: A KITERJESZTÉS
AZ ÉLETHOSSZIG TARTÓ BÉRLETI JOGVISZONY777

A. Az élethosszig tartó jogviszony kiterjesztése
.....Dokumentált777

B. Periodizáció és kapcsolódó empirikus
.....Kérdések789

C. Az élethosszig tartóbérleti
jogviszonybanmutatkozó tendenciákmagyarázata800

D. Az Európai Unió bővítésének következményei
Élethossziglanijogviszony809

1. Csökkentett demokratikus
elszámoltathatóság809

2. A megerősítési folyamat
fokozott politizálása813

* George C. Dix jogászprofesszor, Northwestern Egyetem.

E cikk egy korábbi változata a REFORMING THE
BÍRÓSÁG: A FELSŐBB BÍRÓSÁGI HATÁRIDŐK (Roger C. Cramton & Paul D.
Carrington szerk., 2006), és 2005 tavaszán a Duke Law School konferenciáján,
valamint 2005 szeptemberében az American Political Science Association Annual
Meetingen mutatták be. Ez a változat több adatot tartalmaz a Legfelsőbb Bíróság
hivatali idejének és a jogutódlásnak a mintájára vonatkozóan, valamint további
válaszokat más tudósok észrevételeire és kritikáira.

Szeretnénk köszönetet mondani Jeff Oldhamnek, a Northwestern Law School
2003-as évfolyamának hallgatójának a cikkhez diákként nyújtott igen jelentős
hozzájárulásáért. A projekt ötlete Calabresi professzorral született, az első
tervezetet Jeff Oldham írta, az adatokat James Lindgren gyűjtötte és elemezte, és
minden későbbi tervezetet Calabresi és Lindgren professzorok szerkesztettek és
részben átírtak. Calabresi és Lindgren professzorok szerették volna, ha Jeff
Oldham társszerzőként szerepel, de Jeff szakmai okokból visszautasította ezt.
Hálásak vagyunk továbbá Al Alschuler, Akhil Amar, Charles Fried, Richard
Fallon, Philip Hamburger, John Harrison, Gary Lawson, Daniel Lev, Saik-
rishna Prakash, David Presser és Ward Farnsworth hasznos észrevételeiért.

** Benjamin Mazur kutatóprofesszor, Northwestern Egyetem.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a cikkben szereplő valamennyi számítás és
értekezés 2006. január 31-én, Sandra Day O'Connor bírónő lemondásának és
Samuel A. Alito, Jr. bíró helyettesének esküvétele napján történt. Az egyetlen
kivétel, a szellemi leépülésről szóló értekezésünk (lásd az I.D.3. részt) a kézirat
2005. nyári elfogadásakor fennálló állapotot tükrözi.

3. A "szellemi leépülés" növekedése a	Bíróságon815
E. Az élethosszig tartó bérlet ritkasága a A világ	alkotmánybíróságai8 19
II. A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG	HIVATALI IDEJÉNEK KORLÁTOZÁSA822.....
A. Határidők bevezetése alkotmánymódosítással824.....	
B. A határidőkre	vonatkozó javaslat824
C. A	javaslat előnyei831
D. A javaslattal szembeni kifogások (és az	erreválaszok)842
III. ALTERNATÍV MEGOLDÁSI MÓDOK A A BÉRLETI JOGVISZONY PROBLÉMÁJA ÉS HÁTRÁNYAI855	
A. Határidők	törvényáltali előírása. 855
1. A Calabresi-Lindgren	javaslat855
2. A Carrington-Cramton	javaslat858
3. A két törvényjavaslat alkotmányossága859.....	
4. A kényszerítés kívánatos volta Határidők	törvényáltalikorlátozása868
B. Határidők bevezetése Informális	gyakorlat871
1. Szenátus által bevezetett korlátozások Határidős	ígéretetek871
2. Belső korlátozások Bírósági	szabályok873
3. Az igazságszolgáltatás által előírt korlátok az önkéntes nyugdíjba vonulás révén874	
KÖVETKEZTETÉS875.....	
FÜGGELÉK877.....	

BEVEZETÉS

2005 júniusában, a 2004. októberi ülészak végén az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának kilenc tagja már majdnem tizenegy éve szolgált együtt, hosszabb ideig, mint bármely más kilenc bíróból álló csoport az ország történetében. ¹ Bár a Legfelsőbb Bíróság átlagos hivatali ideje

1. *Lásd pl.* Akhil Reed Amar & Steven G. Calabresi, *Term Limits for the High Court*, WASH. POST, 2002. augusztus 9., A23. o. 2005. szeptember 4-én, William Rehnquist főbíró halálakor már mintegy tizenegy év telt el az 1994. augusztus 3-án megüresedett legutóbbi hely óta, amelyet Stephen Breyer töltött be. Ez a két

megüresedés között eltelt idő volt a

Bírósági bíró 1789 és 1970 között 14,9 év volt, az 1970 óta nyugdíjba vonult bírák esetében az átlagos hivatali idő 26,1 évre ugrott. Sőt, mielőtt William Rehnquist főbíró 2005 szeptemberében meghalt, és Sandra Day O'Connor bíró 2005 júliusában bejelentette visszavonulását, amely végül 2006. január 31-én lépett hatályba, a kilenc bíró közül öten több mint tizenhét évig, hárman pedig több mint huszonhárom évig voltak a Bíróság tagja. ² A másik négy bíró mindegyike tíz és tizennégy év közötti időt töltött a Bíróságon. ^{Ugyanakkor} e kilenc bíró közül négyen hetvenévesek vagy idősebbek voltak, és csak egy volt hatvanöt évnél fiatalabb - ez volt a hagyományos nyugdíjkorhatár az üzleti életben. ³ E bírósági tagok hosszú hivatali ideje miatt 1994-től 2005 közepéig nem volt üresedés a legfelsőbb bíróságban. ⁴

Úgy véljük, hogy az amerikai alkotmányos szabály, amely a Legfelsőbb Bíróság bíráinak ⁵ élethosszig tartó megbízatását biztosítja, alapvetően hibás, ami azt eredményezi, hogy a bírák hosszabb ideig és magasabb életkorig maradnak a bíróságon, mint az amerikai történelemben valaha. Ez a tendencia azt eredményezte, hogy a Bíróságon lényegesen ritkábban üresednek meg a helyek, ami csökkenti a demokratikus ellenőrzés hatékonyságát, amelyet a kinevezési eljárás biztosít a Bíróság tagjainak személyére vonatkozóan. A bírák hivatali idejének növekedése azt jelenti, hogy az élethosszig tartó hivatali idő ma már sokkal hosszabb időt garantál a Bíróságon, mint 1789-ben vagy alkotmányos történelmünk nagy részében. ⁶ Ráadásul a ritkább megüresedések és a hosszabb hivatali idő kombinációja azt jelenti, hogy amikor megüresednek a tisztségek, akkor olyan sok forog kockán, hogy a megerősítési csaták sokkal intenzívebbé váltak. Végül, ahogyan azt David Garrow professzor egy nemrégiben megjelent cikkében részletezte, a Legfelsőbb Bíróság egyes bíráinak előrehaladott kora időnként a "szellemi hanyatlás" problémájához vezetett a Bíróságon, amelynek következtében néhány bíró

a második leghosszabb az ország történetében. A leghosszabb különbség 1811. június 19. és 1823. március 18. között volt, a Gabriel Duvall és Smith Thompson által betöltött tisztségek között tizenegy év és kilenc hónap telt el. A harmadik leghosszabb hézag mindössze hat évig tartott.

2. A jelenlegi és a közelmúltban hivatalban lévő bírák hivatali idejét lásd *az alábbi* függelékben.

3. A jelenleg és a közelmúltban hivatalban lévő bírák életkorát lásd *a* függelékben.

4. A jelenlegi és a közelmúltban hivatalban lévő bírák kinevezési évét lásd *alább*.

Függelék.

5. U.S. CONST. art III, § 1.

6. Lásd Gregg Easterbrook, *Geritol Justice: A Legfelsőbb Bíróság szenilis?*, NEW REPUBLIC, 1991. augusztus 19., 17. o. ("Amikor az 1787-es alkotmányozó konvenció a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó, szinte visszavonhatatlan megbízatást adott, a bírósági tagság nem azt jelentette, amit ma.").

pályafutásuk utolsó szakaszában fizikailag vagy szellemileg képtelenné váltak arra, hogy teljesítsék a feladatukat.⁷ Egy olyan rendszer, amely lehetővé teszi a magas rangú kormánytisztviselők számára, hogy harminc-negyven éven keresztül teljesen ellenőrizetlenül nagy hatalmat gyakoroljanak, lényegében a demokrácia előtti idők maradványa. Bár a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó hivatali ideje a 18. században, a keretalkotók világában lehetett volna ésszerű, ma különösen nem helyénvaló, tekintettel arra a hatalmas hatalomra, amelyet a Legfelsőbb Bíróság bírái gyakorolnak.⁸

Ebben a cikkben a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbízatására vonatkozó szabály megváltoztatására szólítunk fel. Az I. részben a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejére vonatkozó történelmi adatok elemzésével kezdjük, és reagálunk az elemzéssel kapcsolatos legújabb kritikákra. A hosszabb bírói hivatali idő okait és következményeit is megvizsgáljuk. Az I. rész azzal zárul, hogy ismertetjük a bírák hivatali idejére vonatkozó megközelítést, amelyet az összes többi nagy demokratikus nemzet és az Egyesült Államok államai alkalmaztak, hogy bemutassuk, hogy összehasonlításképpen az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának élethosszig tartó hivatali idejére vonatkozó rendszere valóban kivételesnek számít.⁹

Az élethosszig tartó megbízatás problémáinak megoldására a II. részben azt javasoljuk, hogy a törvényhozók az alkotmány V. cikke alapján fogadjanak el alkotmánymódosítást, amely a Legfelsőbb Bíróság bíráinak tizennyolc évre szóló, lépcsőzetes hivatali idejét korlátozza.¹⁰ A Bíróság taglétszámát alkotmányosan kilenc bíróban határoznák meg, akiknek a hivatali idejét úgy osztanák el, hogy minden páratlan naptári évben két évente, a hivatali idő lejártával üresedés lépne fel a Bíróságon. Így minden egy ciklusra szóló elnök két bírót, minden két ciklusra szóló elnök pedig négy bírót nevezne ki. Javaslatunk nem vonatkozna a kilenc hivatalban lévő bíróra, illetve az alkotmánymódosítás ratifikálásakor hivatalban lévő elnök jelöltjeire. A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozása

7. David J. Garrow, *Szellemi leépülés az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán: The Historical Case for a 28th Amendment*, 67 U. CHI. L. REV. 995 (2000); lásd még DAVID N. ATKINSON, *LEAVING THE BENCH: SUPREME COURT JUSTICES AT THE END* (1999) (az 1970-es és 1980-as években írt cikkek sorozatának összeállítása).

8. *Lásd pl.* Steven G. Calabresi, *Az írott alkotmány hagyománya: Text, Precedent, and Burke*, 57 ALA. L. REV. 635 (2006); Steven G. Calabresi, *Overrule Casey! The Originalist and Normative Case for Why the Supreme Court Ought to Follow Text over Precedent*, 23 CONST. COMMENT. (megjelenés előtt 2006).

9. *Lásd az alábbi I.E. részt.* Csak egy államban, Rhode Islanden van élethosszig tartó megbízatás a Legfelsőbb Bíróságon. *Lásd* R.I. CONST. art. X, § 5.

10. Csak a Legfelsőbb Bíróság bírái esetében foglalkozunk a hivatali idő korlátozásának lehetőségével. Bármilyen kísérlet a hivatali idő korlátozására az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságok bírái esetében hatalmas adminisztratív problémákat vetne fel, amelyek meghaladhatják az e bírák hivatali idejének korlátozásából származó előnyöket.

fokozatosan bevezetik, ahogyan azt az elnökök két hivatali idejének korlátozásával is tették, amely a ratifikáláskor nem vonatkozott a hivatalban lévő elnökre.

Javaslatunk számos olyan, nagymértékben eltérő háttérű, kiváló kommentátor és bíró véleményére épül, akik ellenezték a szövetségi bírák élethosszig tartó megbízását, köztük az amerikai történelem néhány tiszteletreméltó alakja. Thomas Jefferson például elítélte az élethosszig tartó megbízást, mivel az teljesen összeegyeztethetetlen a mi rendezett köztársaságunkkal.¹¹ Ennek megfelelően négy- vagy hatéves megújítható időtartamot javasolt a szövetségi bírák számára.¹² Robert Yates, aki Brutus néven írt a ratifikációs időszakban, elítélte a szövetségi bírák élethosszig tartó megbízását, és azt, hogy az mennyire elválasztja a bíróságokat a demokratikus elszámoltathatóságtól.¹³

Saját javaslatunk szempontjából a leglényegesebbek több modern kommentátor írásai, amelyek a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejét korlátozzák. Philip Oliver professzor 1986-ban tizennyolc éves, fix, szakaszos hivatali időre tett javaslatot, amely - egyéb előnyök mellett - lehetővé tenné a kétévenkénti kinevezéseket, kiegyensúlyozná az elnököknek a Bíróság összetételére gyakorolt hatását, és kiküszöbölné annak lehetőségét, hogy a bírák az életkorukon túl is a Bíróságon maradjanak.¹⁵ Több más hozzászóló is a Legfelsőbb Bíróság bíráinak vagy általában a szövetségi bíráknak a hivatali idejét korlátozná, de nem javasoltak tizennyolc éves időtartamot.¹⁶ Miután e cikk egy korai változatát megírták...

11. Thomas Jefferson levele William T. Barrynek (1822. július 2.), in 7 THE WRITINGS OF THOMAS JEFFERSON 255, 256 (H.A. Washington szerk., 1854); lásd Thomas Jefferson levele William Branch Gilesnek (1807. április 20.), in THOMAS JEFFERSON: A BIOGRAPHY IN HIS OWN WORDS (Joseph L. Gardener et al. szerk., 1974); lásd még Charles Cooper, *Federalist Society Symposium: Term Limits for Judges?*, 13 J.L. & POL. 669, 674 (1997) (Jefferson kritikáját az élethosszig tartó megbízással szemben, valamint a hivatali idő korlátozására vonatkozó javaslatát tárgyalja).

12. Thomas Jefferson levele William T. Barrynek, 11. l.ábjegyzet, 256. o., itt található.

13. Robert Yates, *Brutus*, XV. szám (1788. március 20.), *újranyomtatva: THE ANTIFEDERALISTS* 350, 350-52 (Cecilia M. Kenyon szerk., 1966).

14. Philip D. Oliver, *Rendszeres igazságszolgáltatás: A Proposed Constitutional Amendment to Establish Fixed, Staggered Terms for Members of United States Supreme Court*, 47 OHIO ST. L.J. 799 (1986).

15. *Id.* at 802-16.

16. Lásd Henry Paul Monaghan, *A megerősítési folyamat: Law or Politics?*, 101 HARV. L. REV. 1202, 1211-12 (1988) (ajánlja a törvényhozóknak, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak életkorhatárát és tizenöt-húsz éves hivatali idejét egyaránt fontolóra vegyék); Laurence H. Silberman, *Federalist Society Symposium: Term Limits for Judges?*, 13 J.

L. & POL. 669, 687 (1997) (amely azt javasolja, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírái ötéves megbízásukat töltsék be, majd élethosszig tartó kinevezésük hátralévő részében a szövetségi fellebbviteli bíróságokon üljenek); Saikrishna B. Prakash, *America's Aristocracy*, 109 YALE L.J. 541, 570-73 (1999) (áttekintve MARK TUSHNET, TAKING THE CONSTITUTION AWAY FROM THE

tizedik és nyilvánosan megvitattott, de még a kiadása előtt James DiTullio és John Schochet egy diákjegyzetben a Legfelsőbb Bíróság bíraira vonatkozó tizenhét éves hivatali időhatárok rendszerét javasolta.¹⁷ Elsődleges aggályaik nem az volt, hogy a bírák túl sokáig maradnak a Bíróságon, hanem az, hogy a jelenlegi rendszer lehetővé teszi a nyugdíjazások stratégiai időzítését, ösztönzi a fiatal jelöltek kinevezését a Bíróságra, és nem osztja el egyenletesen a kinevezéseket a különböző elnökségek között.¹⁸ Végül, professzor úr

L. A. Powe, Jr. nemrégiben a Legfelsőbb Bíróság tagjainak élethosszig tartó megbízatását "a keretbe nem tartozó legnagyobb (tartós) hibájának"¹⁹ nevezte, és tizenhét éves időtartam-korlátozásra szólított fel a Legfelsőbb Bíróság bírái számára.²⁰ A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozásáról eddig írt vezető jogtudósok közül csak egyvalaki, Ward Farnsworth professzor a Bostoni Egyetemről védte meg az élethosszig tartó megbízatást a jelenlegi formájában.²¹

Bár számos kommentátor a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejét korlátozni kívánta, javaslataik kevés figyelmet kaptak, talán két okból. Először is, sok amerikai tévesen azt hiszi, hogy az élethosszig tartó megbízatási rendszer szükséges a független igazságszolgáltatás megőrzéséhez. Másodsorban, e tudósok különböző javaslatai ellenére a szakirodalomban még nem született átfogó érv az élethosszig tartó megbízatás reformjának szükségessége mellett. Ezt az érvelést annak bemutatásával próbáljuk alátámasztani, hogy az élethosszig tartó megbízatás valós, gyakorlati jelentése az idők során megváltozott, és a mai napig

COURTS (1999) és a szövetségi bírák határozott időtartamú megbízatását támogatja azon az alapon, hogy az élethosszig tartó megbízatás alapvetően ellentétes a képviselői demokráciával); Easterbrook, *Supra* note 6, 18-19. o. (alkotmánymódosítási javaslat, amely a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbízatását megújítható tízéves határozott időtartamú megbízatással váltaná fel, amelyet a nyugdíjas bírák számára a szövetségi bíróságok alacsonyabb szintű bíróságain való szolgálat lehetősége követne). Prakash professzor azzal is érvel, hogy az elnöknek és a szenátusnak nagyobb hatáskörrel kellene rendelkeznie a bírák felmentésére a helytelen döntések miatt. *Id.* 568. o. Elutasítjuk e javaslat elfogadását, mert úgy véljük, hogy az veszélyeztetné a bírói függetlenséget. *Lásd még* John O. McGinnis, *Justice Without Justices*, 16 CONST. COMMENT. 541, 541-43 (1999) (amely azt javasolja, hogy az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságok tagjait rövid időre - például hat hónapra vagy egy évre - bízzák meg a Legfelsőbb Bíróságra, mielőtt visszatérnének az alacsonyabb szintű bíróságokon betöltött, élethossziglani hivatali idejükhöz); Amar & Calabresi, *supra* note 1 (a bírák hivatali idejének formális vagy informális korlátozását javasolja).

17. James E. DiTullio & John B. Schochet, Note, *Saving This Honorable Court: A Proposal to Replace Life Tenure on the Supreme Court with Staggered, Nonrenewable Eighteen-Year Terms*, 90 VA. L. REV. 1093 (2004).

18. *Id.* at 1101-19.

19. L. A. Powe, Jr., *Old People and Good Behavior, in* CONSTITUTIONAL STUPIDITIES, CONSTITUTIONAL TRAGEDIES 77, 78 (William N. Eskridge, Jr. & Sanford Levinson szerk., 1998).

20. *Id.* at 79.

21. *Lásd* Ward Farnsworth, *The Regulation of Turnover on the Supreme Court*, 2005 U. ILL. L. REV. 407, 408.

nagyon különbözik attól, ami 1789-ben vagy akár 1939-ben volt. Ez a jelentős változás erősen és pártatlanul indokolja az élethosszig tartó megbízatás felülvizsgálatát.

Javaslatunk végső soron egy burke-i reform, amelynek célja, hogy a bírák átlagos hivatali ideje visszatérjen ahhoz, ami az amerikai történelem során a bírák átlagos hivatali ideje volt. Ahogyan az elnökök kétéves hivatali idejének korlátozása visszaállította azt a hagyományt, hogy az elnökök nyolc év hivatalban töltött idő után lemondanak, úgy a mi tizennyolc éves hivatali idejének korlátozása a Legfelsőbb Bíróság bíráinak átlagos hivatali idejét az 1789 és 1970 között uralkodó 14,9 éves átlagos hivatali idő felé tolná vissza, és eltávolítaná a meglepő 26 évtől. 1 éves átlagos hivatali időtől, amelyet az 1970 és 2005 között lemondott bírák élveztek.²² A javasolt módosításunk tehát csupán visszaállítaná az 1789 és 1970 között uralkodó gyakorlatot, és garantálná, hogy a Bíróságon átlagosan két évente megüresednek a helyek, és nem lennének tizenegyes éves időszakok üresedés nélkül, ahogyan az 1994 és 2005 között történt. Ez tehát egy alapvetően konzervatív reformfelhívás, annál is inkább, mert ellenállunk számos kommentátornak, aki a Legfelsőbb Bíróság bíráinak nagyon rövid hivatali idejét szorgalmazza. Az általunk javasolt tizennyolc éves, nem megújítható hivatali idő több mint elég hosszú ahhoz, hogy garantálja a bírói függetlenséget anélkül, hogy a jelenlegi élethosszig tartó hivatali idővel járó patológiákat okozná.

Javaslatunk, amely szerint a Legfelsőbb Bíróság bírái számára tizennyolc éves, szakaszos hivatali időhatárt íránk elő, élethosszig tartó fizetéssel és automatikus joggal arra, hogy élethosszig tartóan az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon üljenek, elméletileg többféle módon is bevezethető lenne, de az egyetlen általunk jóváhagyott mód az V. cikk szerinti alkotmánymódosítás elfogadása. Ennek megfelelően az alábbi II. részben ismertetjük a hivatali idő korlátozását előíró alkotmánymódosítási javaslatunkat.²³ Ezt követően kiemeljük egy ilyen módosítás elfogadásának előnyeit, és kitérünk a lehetséges ellenérvekre. Paul Carrington és Roger Cramton professzorok nemrégiben az alkotmány módosítása nélkül javasolták a Legfelsőbb Bíróság bíráira vonatkozó, törvény által bevezetett hivatali időkorlátok rendszerét.²⁴ Az alábbi III. részben a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozására vonatkozó két törvényi javaslatot vizsgálunk meg, az egyik a mi saját javaslatunk, a másik pedig a mi javaslatunk.

22. Lásd az 1. ábrát, 778. o.

23. Lásd az alábbi II.B.1. részt.

24. Lásd Paul D. Carrington & Roger C. Cramton, *The Supreme Court Renewal Act: A Return to Basic Principles*, in REFORMING THE COURT: TERM LIMITS FOR SUPREME COURT JUSTICES 467 (Roger C. Cramton & Paul D. Carrington szerk., 2006).

vising, valamint a Carrington-Cramton javaslat. Megvizsgáljuk az e két törvényjavaslat alkotmányossága mellett és ellen szóló érveket, és arra a következtetésre jutunk, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírásra vonatkozó, törvényben előírt határidőkorlátozás alkotmányellenes. A törvényjavaslat néhány szoros alkotmánykérdést vet fel, és az egyik komoly veszélyt az jelenti, hogy a jövőbeli kongresszusok manipulálhatják.²⁵ Ezen okok miatt úgy véljük, hogy a hivatali időkorlátokat alkotmánymódosítással kell megállapítani, és hogy a javasolt törvényjavaslat alkotmányellenes.

Végezetül a III. rész azzal érvel, hogy a megbízási időkorlátok rendszere elméletileg többféle intézkedés révén informálisabb módon is megvalósítható lenne.²⁶ Konkrétan megvizsgáljuk, hogy a szenátusnak, a bíróságnak, sőt az egyes bírának is milyen lehetőségeik vannak a hivatali időkorlátozásának informális bevezetésére: a szenátus a kinevezési meghallgatások során a jelöltekre vonatkozó határidős ígéretek bevezetésével,²⁷ a bíróság a belső bírósági szabályok és a szolgálati idő rendszerének módosításával,²⁸ az egyes bírák pedig azzal, hogy informális hagyományt teremtenek a bíróságról való távozásra egy ciklus után,²⁹ ahogy azt az elnökök tették a huszonkettedik módosítás elfogadása előtt.³⁰ Végül arra a következtetésre jutottunk, hogy a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejét korlátozó rendszer megvalósításának egyetlen módja az alkotmánymódosítás elfogadása. Sürgetjük a törvényhozókat, hogy fontolják meg egy ilyen módosítás elfogadását, mielőtt újabb lemondási hullám indulna el. A hivatali időkorlátok rendszerének bevezetése fontos reform, amely orvosolná a Legfelsőbb Bíróság bírái tényleges hivatali idejének valós, gyakorlati növekedésével kapcsolatos problémát.

25. Lásd McGinnis, 16. lábjegyzet, 546. pont.

26. Lásd az alábbi III.B. részt.

27. Lásd az alábbi III.B.1. részt.

28. Lásd az alábbi III.B.2. részt.

29. Lásd az alábbi III.B.3. részt.

30. Lásd DORIS KEARNS GOODWIN, NO ORDINARY TIME 106 (1994) ("George Washington harmadik ciklusának elutasítása óta senki sem próbálkozott kétszeresenél többször az elnöki tisztség megszerzésével."). Lásd általában Bruce G. Peabody & Scott

E. Gant, *A kétszeres és leendő elnök: Amendment*, 83 MINN. L. REV. 565, 574-75 (1999) (összefoglalja a két ciklusra szóló elnökök hagyományáról szóló irodalmat, bár megkérdőjelezi e hagyomány létezését); DAVID E. KYVIG, EXPLICIT AND AUTHENTIC ACTS: AMENDING THE

U.S. CONSTITUTION, 1776-1995, at 325 (1996) (megállapítva, hogy a két ciklusra megválasztott elnökök hagyományát "George Washington alapította, Thomas Jefferson erősítette meg, és a hét másik egyszer megválasztott vezető kormányfő egy vagy más okból betartotta" Franklin Roosevelttől).

I. A REFORM SZÜKSÉGESSÉGE: AZ ÉLETHOSSZIG TARTÓ BÉRLETI JOGVISZONY KITERJESZTÉSE

A. Az élethossziglani jogviszony kiterjesztése dokumentálva

A Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbízatása 1789 óta alkotmányunk része, amikor a keretalkotók létrehoztak egy Legfelsőbb Bíróságot, és úgy rendelkeztek, hogy annak tagjai "jó magaviseletük megőrzéséig viselik hivatalukat".³¹ A keretalkotók a tizennyolcadik századi angol gyakorlatot követték, amely az 1688-as dicsőséges forradalom nyomán alakult ki, és a bírák élethosszig tartó megbízatásával biztosította a bírói függetlenséget.³² 1789 óta azonban az amerikaiak drasztikus változásokat tapasztaltak az orvostudomány, a technológia, a politika, valamint a bírák és a jog társadalmi megítélése terén, amelyek megváltoztatták a bírák élethosszig tartó megbízatásának gyakorlati jelentőségét.

Ezt a változást úgy elemeztük, hogy kiszámítottuk az egyes bírák életkorát és hivatali idejét³³, valamint megvizsgáltuk, hogy hány év telt el a Bíróságon megüresedett helyek betöltése között. Ez az empirikus elemzés három kritikus és jelentős tendenciát tárt fel: az élethosszig tartó megbízatás valós, ~~gacsi~~ ~~járta~~ az idők során kibővült; a bírák a korábbinál magasabb életkorban maradtak a Bíróságon; és ennek eredményeként a megüresedések ritkábban jelentkeztek, mint korábban bármikor.

Meglepő módon ezek a tendenciák nem fokozatosak.

31. U.S. CONST. art. III, § 1.

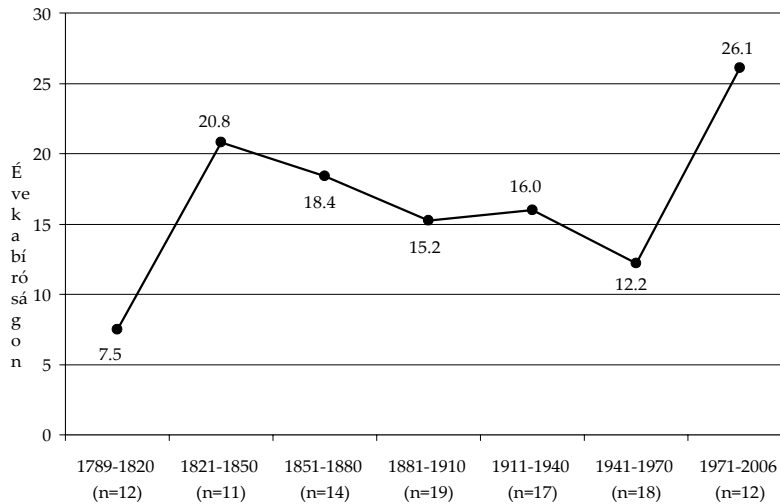
32. Az 1701. évi letelepedési törvényt megelőzően az angol bírák az őket kinevező uralkodó kénye-kedve szerint szolgáltak. Az uralkodó halálával a bírák megbízatása lejárt. Az 1688-as dicsőséges forradalom hívei úgy vélték, hogy a bírák élethosszig tartó megbízatása létfontosságú a koronától való függetlenségükhöz, és ezt az elképzelést 1787-ben az amerikaiak is átvették. *Lásd pl. J. M. SOSIN, A HOSZÚ KÖNYV ARISZTOKRÁCIÁJA: A BÍRÓSÁGI FELÜLVIZSGÁLAT EREDETE AMERIKÁBAN* 118, 246-47 (1989).

33. Ezen adatok forrásait lásd: HENRY J. ABRAHAM, JUSTICES, PRESIDENTS, AND SENATORS (rev. ed., 1999); Federal Judicial Center, History of the Federal Judiciary, <http://www.fjc.gov/history/home.nsf> (utolsó látogatás 2006. március 20.). Hughes és Rutledge bíráknak egyenként két ciklusát számoltuk, mindketten társbíróként szolgáltak, néhány évre lemondtak tisztségükről, majd újra kinevezték őket főbíróknak. Rutledge esetében a szenátus visszavonta a szüneteltetett kinevezését, és lemondott. A hivatali idő számítása szempontjából a bíró bírósági szolgálati idejének kezdetét az eskütétel időpontja jelentette.

1. ábra: A hivatali idő hossza az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán
az udvarból való távozás időszakában

1789-Jan. 2006

103 ciklus, 101 bíró

Először is, amint azt az 1. ábra összefoglalja, a Legfelsőbb Bíróság 1789-es megalakulása óta jelentősen megnőtt a Legfelsőbb Bíróság bíráinak átlagos hivatali ideje, a legdrámaibb növekedés 1971 és napjaink között következett be. A Legfelsőbb Bíróság történetének első harminckét évében a bírák átlagosan mindössze 7,5 évet töltöttek a bíróságon, ami talán nagyrészt a nehéz körülményeknek és a nagyon rövid ideig tartó első kinevezések sorozatának volt köszönhető, beleértve Rutledge főbíró rövid szüneti kinevezését is.³⁴ A bírák átlagos hivatali ideje ezután 1821 és 1850 között jelentősen, 20,8 évre nőtt, majd a következő négy harmincéves időszakban (az 1851 és 1970 közötti időszakban) csökkent, és 1941 és 1970 között mindössze 12,2 év volt az átlagos hivatali idő. Ezután 1971 és 2000 között a hivatalukból távozó bírák átlagosan 26,1 évet töltöttek a Bíróságon, ami elképesztő, tizennégy éves növekedést jelent az előző, 1941 és 1970 közötti időszakhoz képest.³⁵ Az 1971 és 2000 között hivatalukból távozó bírák átlagosan 26,1 évet töltöttek a Bíróságon.

34. Lásd pl. Joshua Glick, *On the Road: The Supreme Court and the History of Circuit Riding*, 24 CARDOZO L. REV. 1753, 1765-67, 1779-81, 1797-98, 1806-07, 1810-11, 1814-15 (2003) (dokumentálva a körutazás gyakorlatát és a bírákra nehezedő terheket, valamint megjegyezve, hogy egyes bíráknak a körutazás iránti elleneszenve milyen szerepet játszott a nyugdíjazási döntéseikben).

35. Mint korábban említettük, elemzésünk szempontjából O'Connor bírót úgy tekintjük, mint aki lemondott, amikor lemondása hatályba lépett, azaz 2006. január 31-én.

2006-ban tehát átlagosan több mint kétszer annyi időt töltöttek hivatalban, mint az 1941 és 1970 között hivatalukból távozó bírák.

Az 1789-1970 közötti időszak kumulatív átlaga perspektívába helyezi ezt a drámai növekedést, amely az 1970 utáni nyugdíjasok szolgálati idejében tükröződik. Az 1970 után nyugdíjba vonuló bírák átlagosan 26,1 éves hivatali idejéhez képest az 1789 és 1970 között hivatalukat elhagyó bírák átlagosan csak 14,9 évet töltöttek a bírói székben. Így az összehasonlítás alapjától függetlenül - az átlagos 12,2 év az 1941 és 1970 között hivatalukat elhagyó bírák esetében, vagy az 1789 és 1970 között hivatalukat elhagyó bírák átlagosan 14,9 éve - az 1970 óta hivatalukat elhagyó bírák átlagos hivatali ideje 26,1 évre nőtt, ami megdöbbentő. Valójában minden idők hét leghosszabb ideig hivatalban lévő bírása közül négy azon tucatnyi bíró között van, akik 1970 óta távoztak a bírói székben: Douglas (36,6 év), Black (34,1 év) és Brennan (33,8 év) bírák, valamint Rehnquist főbíró (33,7 év).

Felmerült az a kérdés, hogy az 1. ábrán látható tendenciák nem pusztán az általunk meghatározott időszakok meghatározásából fakadnak-e? ³⁶ Az 1. ábrán a középső öt időszak hossza 30 év, míg az első időszak hossza 32 év, az utolsó pedig 35 év. ³⁷ Meg kell jegyeznünk, hogy a Bíróságba való visszalépésről szóló döntés folyamatosan születik, például Black bíró 1937-től 1971-ig, Douglas bíró pedig 1939-től 1975-ig szolgált. Így, bár a hosszabb hivatali idő felé mutató tendencia teljes megvalósulása csak az 1970 után bekövetkező nyugdíjazásokkor jelentkezik, ez az 1970 utáni tendencia részben olyan magatartást és döntéseket tükröz, amelyeket Black és Douglas bírák az 1950-es és 1960-as években hoztak. Talán Black és Douglas példájával élve, a közelmúlt bírái sokkal hosszabb ideig maradtak a bírói székben, mint ami az amerikai történelem nagy részében általános volt. Valójában a Bíróságot (1990-től kezdődően) elhagyó legutóbbi hat bíró mindegyike az első negyedbe tartozik a bírói székben eltöltött hosszú élettartam tekintetében: mindannyian 24 évig vagy annál tovább szolgáltak. Ha az 1941-1970-es időszakhoz hozzáadjuk az 1971-1975-ben nyugdíjba vonultakat (Black, Harlan és Douglas), akkor az új 1941-1975-ös átlagos szolgálati idő 15 év (az 1. ábra utolsó előtti időszakában szereplő 12,2 év helyett), az 1975 utáni kilenc nyugdíjba vonult bíró pedig átlagosan 25,1 évet töltött a bírói székben (az 1. ábra utolsó időszakában szereplő 26,1 év helyett). Más szóval, még ha az elmúlt fél évszázadban a két leghosszabb ideig szolgáló bíró

36. David R. Stras & Ryan W. Scott, *Retaining Life Tenure: The Case for a "Golden Parachute"*, 83 WASH. U. L.Q. 1396, 1426 (2005).

37. Amikor 2001-ben elkészítettük ennek a diagramnak az első változatát, az utolsó időszak is 30 év volt.

egy korábbi időszakkal összevonják, a legutóbbi időszak még mindig drámai, tízéves növekedést mutat a bírói hivatali idő hossza tekintetében a korábbi időszakhoz és a Legfelsőbb Bíróságon töltött átlagos történelmi hivatali időhöz képest.

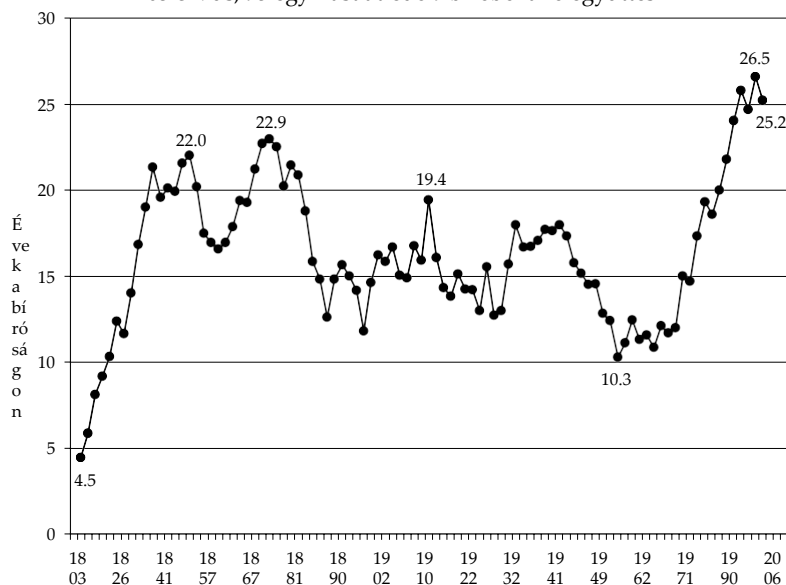
Azok számára, akik a hivatalban töltött időre vonatkozó adatokat a kutató által kiválasztott időszakok nélkül szeretnék látni, ugyanezeket az adatokat átfedő átlagok halmazaként mutatjuk be, hogy az ~~évek~~ ^{évek} eléggé elsimítsuk ahhoz, hogy egy trendvonalat láthassunk, de anélkül, hogy a bírákat csak egy időszakhoz rendelnénk. A 2. ábra az 1. ábrával megegyező adatokat mutatja be periodizáció nélkül. Az utolsó kilenc, a Bíróságot elhagyó bíró átlagát ábrázoljuk minden egyes nyugdíjba vonulás vagy haláleset esetén, kezdve a kilencedik lemondó, nyugdíjba vonuló vagy hivatalában elhunyt bíróval (1804-ben). Ez az ábra a Bíróságon eddig bekövetkezett mind a 95, egymást átfedő kilenc nyugdíjba vonulás, lemondás vagy haláleset együttesét ábrázolja. Más szóval, ha minden egyes bírói hivatali idő végén visszatekintünk az utolsó kilenc, a Bíróságot elhagyó bíróra, és kiszámítjuk a kilenc bíró átlagos hivatali idejét, akkor e kilenc hivatali idő átlaga (kilenc bíró *késleltetett átlaga*) lenne az az adatpont, amelyet az alábbi ábra ábrázol.

2.³⁸ Például a 2. ábrán megjelölt első csúcspont az 1851-es évnek megfelelő 22 évnyi hivatalban töltött idő késleltetett átlaga. Ez az 1851-ben hivatalában elhunyt Levi Wood-Bury bíró hivatali idejének átlaga, kombinálva a közvetlenül megelőző nyolc bíró hivatali idejével, akik 1829 és 1851 között halál vagy lemondás miatt távoztak hivatalukból. A következő adatpont annak a kilenc bírónak a késleltetett átlaga, akik 1834 és 1852 között, John McKinley bíró halála idején távoztak a bíróság éléről.

38. A 2. ábra alján feltüntetett évek nem években vannak megadva, mivel minden egyes adatpont egy nyugdíjazás vagy halálozás, nem pedig egy adott számú év.

2. ábra: A hivatali idő hossza az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán az utolsó kilenc bíró távozásának átlaga 1789 és 2006 között.

103 ciklus, 95 egymást átfedő 9 bíróból álló együttes

Amint a 2. ábra mutatja, a kilenc nyugdíjba vonulásból álló 95 sorozat közül az öt leghosszabb a legutóbbi öt nyugdíjba vonulással végződő sorozat (1991, 1993, 1994, 2005 és 2006). A 19. században egy széles körű csúcsot látunk, amely három csúcspontból áll (három kilenc bíróból álló csoport, amelyek közül az utolsó 1835-ben, 1851-ben és 1873-ban vonult nyugdíjba), majd egy fokozatos (de egyenetlen) csökkenés, amely az 1956-1969 közötti időszakban mélypontra jutott, majd az 1991 óta tapasztalt, soha nem látott szintre emelkedett. A 2. ábra is nagyjából ugyanazt az általános mintát mutatja, mint az 1. ábra: jelentős emelkedés, fokozatos csökkenés, majd az 1970 után nyugdíjba vonult jogászok esetében kezdődő emelkedés, amely 1991-re a kilenc nyugdíjba vonuló jogász utolsó öt csoportjának soha nem látott átlagos szintjéhez vezet. A 2. ábra azt mutatja, hogy az 1. ábrán az általunk választott időszakok helyesen reprezentálják a nyugdíjba vonulások mintázatát, amelyet az egyes bírák hivatalukból való távozásakor mértünk.

39

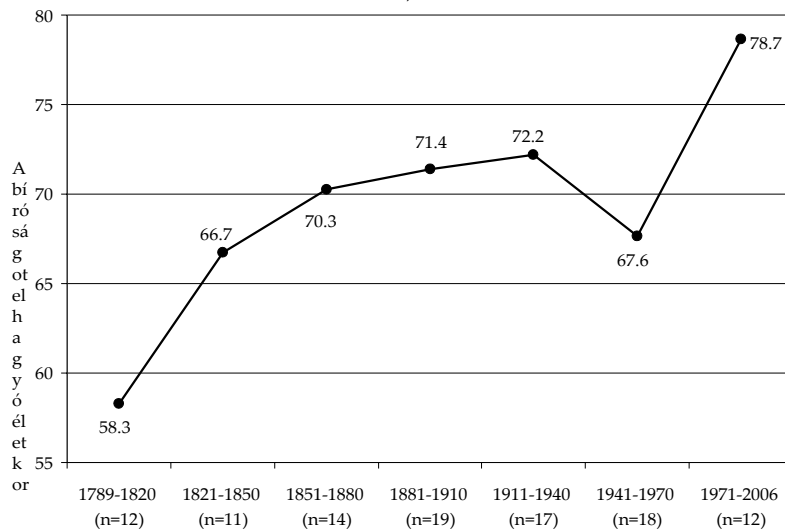
39. Ha több bírót vontunk volna be a készletetett átlagokba, például egy tizenkét bíróból álló készletetett átlagot, a 2. ábra még jobban hasonlítana az 1. ábrához, és a bírói hivatali idő közelmúltbeli növekedése még drámaibbnak tűnt volna. *Lásd még az alábbi 799. o. 7. ábrát, amely az 1. ábrán láthatóhoz hasonló alakú kockamodellre illeszkedik, ami újabb megerősítése annak, hogy az 1. ábrán szereplő periodizáció megfelelő.*

A bírák nemcsak hosszabb ideig maradnak a Bíróságon, hanem minden korábbinál idősebb korban távoznak hivatalukból. Amint azt a 3. ábra is mutatja, a bírák átlagos életkora, amikor távoznak a hivatalukból, az idők során általában emelkedett, de az átlagos hivatali időhöz hasonlóan az elmúlt harmincöt évben nyugdíjba vonulók esetében is drámaian megnőtt.

3. ábra: Életkor a hivatalból való kilépéskor

az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáról
való távozás időszaka szerint 1789-Jan. 2006

103 ciklus, 101 bíró

Az 1789-1940 közötti öt harmincéves időszakban a bírák átlagéletkora a hivatalukból való távozáskor 58,3 évről 72,2 évre emelkedett, majd az 1941-1970 közötti időszakban 67,6 év körülire csökkent. Az utolsó, 1971-2006 közötti időszakban azonban a bírák átlagosan 78,7 évesen távoztak hivatalukból. Az 1970 óta hivatalukból távozó bírák tehát átlagosan tizenegy évvel idősebbek voltak, amikor elhagyták a Bíróságot, mint azok a bírák, akik a megelőző harmincéves időszakban, 1941-1970 között távoztak hivatalukból, és több mint hat évvel idősebbek, mint a következő legmagasabb, 1911-1940 közötti időszakban, amelybe a híres ügynevezett kilenc öregember korszaka tartozott. Ezenkívül az 1970 óta eltelt időszak óta nyugdíjba vonuló bírák átlagos életkorának összehasonlítása az 1789 és 1970 között nyugdíjba vonuló bírák összesített átlagéletkorával ugyanilyen árulkodó. Az 1970 után távozó bírák átlagéletkora (78,7 év) tíz évvel idősebb, mint az 1970 előtt távozó bírák átlagéletkora (68,3 év). Így a bírák nyugdíjba vonulásának átlagéletkora jelentősen megnőtt.

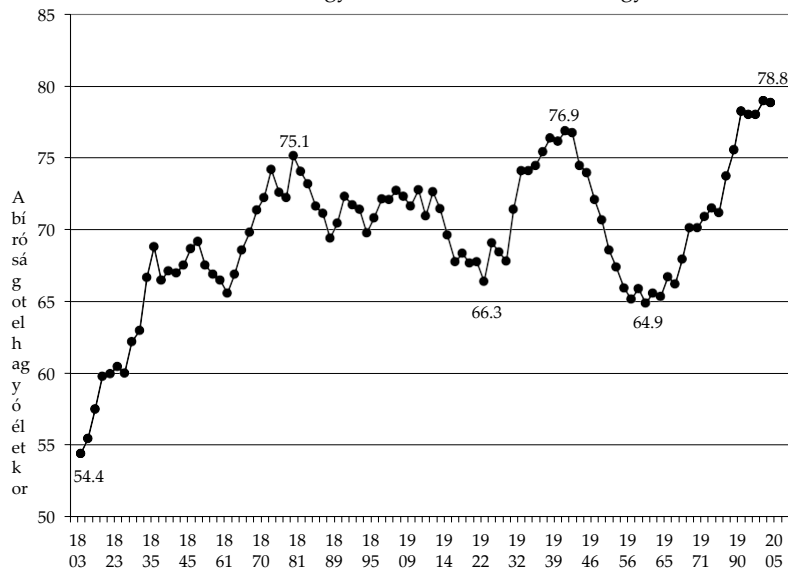
a történelem során, de a legélesebben az elmúlt harmincöt évben.

4. ábra: Életkor a hivatalból való kilépéskor

Az utolsó kilenc bíró hivatalából távozó bírák elmaradt átlaga

U.S. Supreme Court, 1789-Jan. 2006

103 ciklus, 95 egymást átfedő 9 bíróból álló együttes

A 4. ábra ugyanezeket az adatokat mutatja periodizáció nélkül, ami azt tükrözi, hogy a kilenc egymást követő Justice 95 sorozatának átlagéletkora elmarad a hivatalból való távozáshoz. Ez a diagram az 1881-es 75 éves csúcsot (az 1864-1881-ben hivatalból távozókat tükrözve) és az 1941-es 77 éves csúcsot (az 1930-1941-ben hivatalból távozókat tükrözve) mutatja. 1991 óta azonban az utolsó kilenc nyugdíjba vonulás átlagéletkora kissé magasabb, mint a korábbi csúcsoknál, és sokkal magasabb, mint a legtöbb korábbi évben. 1991 óta a kilenc bíró átlagéletkora a nyugdíjba vonuláskor soha nem látott 78-79 év (az 1969-1991 és 1981-2006 között távozókat tükrözve).

A társadalombiztosítási nyugellátást választó férfiak és nők átlagéletkora 1970 óta 64 év körül ^{mozog}⁴⁰, és az 1960 után születettek esetében a teljes ellátásokhoz szükséges életkor 67 évre emelkedik. Bár 2000-ben a 60-64 éves amerikaiak 47%-a még mindig a munkaerőpiacon volt, ez a pro-

40. William J. Wiatrowski, *Changing Retirement Age: Ups and Downs*, MONTHLY LAB. REV., 2001. ápr., 3, 6. o.

a 65-69 évesek esetében ez az arány csaknem a felére csökken (24%). Az amerikaiaknak csak 13,5%-a volt még a munkaerőpiacon 70-74 éves korában, és csak 5,3%-a dolgozott 75 éves vagy idősebb korában.⁴¹ Ez ellentétben áll az 1971 óta a Bíróságon alkalmazott átlagos nyugdíjba vonulási életkorral, amely 1971 óta

78,7 év. A jelenlegi bíróság három bíró kivételével - John Roberts főbíró, valamint Clarence Thomas és Samuel Alito bírák - mind olyan korúak, amikor a legtöbb amerikai már újra elfáradt.⁴² Ha összehasonlítjuk a jelenlegi Legfelsőbb Bíróság kormegoszlását az összes szövetségi bíró kormegoszlásával, a különbség hasonlóan szembetűnő. 1984 és 2002 között a III. cikk szerinti bírák kevesebb mint 17%-a volt 66 éves vagy idősebb, és kevesebb mint 5%-a 71 éves vagy idősebb.⁴³

Tekintettel arra, hogy a bírák hosszabb ideig maradnak a Bíróságon, és később mennek nyugdíjba, mint valaha, nem meglepő, hogy a Bíróságon sokkal ritkábban nyíltak meg üres helyek, mint korábban. Valójában, ahogy az 5. ábra⁴⁴ is mutatja, a megüresedések között eltelt átlagos évek száma az elmúlt harminc évben meredeken emelkedett.

41. *Id.* 8. pont.

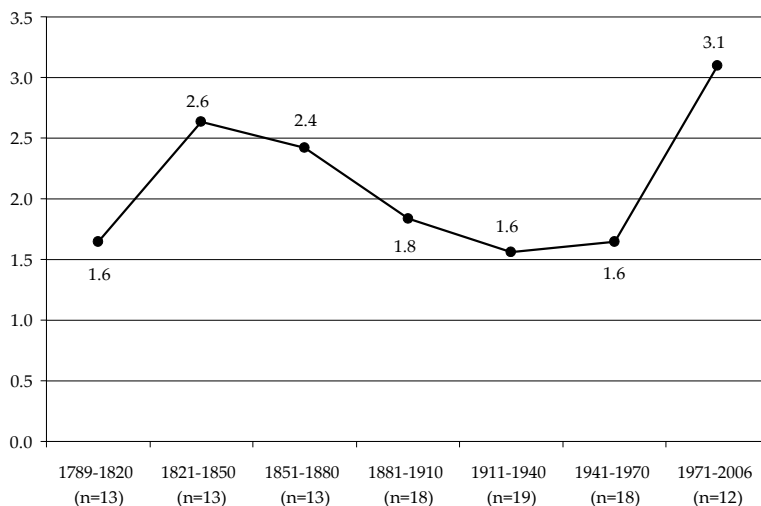
42. A bírák életkorát lásd a függelékben.

43. Lásd Albert Yoon, *A szívárvány vége: Yoon: Understanding Turnover Among Federal Judges*, 7 AM. L. & ECON. REV. (megjelenés előtt 2006) (kézirat 12. o., idézve a szerző engedélyével), elérhető a <http://www.irs.princeton.edu/seminars/yoon.pdf> oldalon. Számításaihoz Yoon a III. cikk szerinti bírák számát a bírói években méri, azaz az egyes bírák aktív státuszban töltött éveinek összesített számában.

44. Az 5. ábrán használt szám adatok kiszámításához az 1789 és 1790 közötti első hat bírósági kinevezést kizárták; a számolás az 1790-es utolsó megbízástól kezdődik. A megüresedések közötti késedelmet úgy számították ki, hogy kivonták az utolsó (később betöltött) pozíció létrehozásának vagy megnyitásának időpontját abból a legutóbbi időpontból, amikor egy (később betöltött) pozíciót létrehoztak vagy megnyitottak.

**5. ábra: Az utolsó Legfelsőbb
Bírósági állás megüresedése óta
eltelt átlagos évek száma**

időszakonként, 1789-Jan. 2006
Nem tartalmazza a hat első
kinevezést

Ezeket a számokat befolyásolja a Legfelsőbb Bíróság méretének időbeli változása.⁴⁵ Az első két időszak nagy részében a Bíróságnak kevesebb mint kilenc tagja volt, ami azt jelenti, hogy az ezekre az időszakokra számított számok magasabbak, mint amilyenek egy nagyobb Bíróság esetén lettek volna. Kevesebb bíró esetén a helyek várhatóan ritkábban nyílnak meg.⁴⁶ A harmadik, 1851 és 1880 közötti időszakban a megüresedett helyek közötti különbségeket nehezebb összehasonlítani, mivel a Bíróság mérete nyolc és tíz tag között változott.⁴⁷ Mégis, ha az első két időszakra vonatkozó számadatokat nézzük:

45. A Kongresszus 1789-ben hozta létre a Legfelsőbb Bíróságot mindössze hat taggal, ABRA- HAM, *Supra* 33. lábjegyzet, 54. o., és 1807-ben hét tagúra bővítette, *id.* 64. o.. A Kongresszus 1837-ben további két hellyel bővítette a Bíróságot, hogy hétről kilenctagúra növelje, *id.* at 76-77., majd 1863-ban még egy hellyel bővítette, hogy a Bíróság létszáma tízre emelkedjen, *id.* at 89-90.. Andrew Johnson elnök hivatali ideje alatt a Kongresszus törvényjavaslatokat fogadott el két ilyen hely megszüntetésére, *id.* at 93., de Ulysses Grant elnök alatt még egy helyet hozzáadva 1870-ben a Bíróságnak kilenc tagja volt, *id.* at 95-96..

46. Az első időszakban, 1789-1820 között a Bíróságnak az időszak első tizenhét évében csak hat tagja volt, az utolsó tizenhárom évben pedig csak hét tagja. A második időszakban, 1821-1850 között van egy olyan időszak (1821-1837), amikor a Bíróságnak csak hét tagja volt, és egy olyan időszak (1837-1850), amikor a Bíróságnak kilenc tagja volt.

47. A harmadik időszak, 1851-1880, két hasonló időszakot tartalmaz (1851-1863 és 1870-1880), mivel a Bíróság kilenc tagú volt, egy időszak (1863-tól körülbelül

időszakokban, valószínű, hogy ha a Bíróság akkora lett volna, mint ma, akkor a megüresedések között eltelt idő közelebb lenne az 1881 és 1970 közötti időszak adataihoz. Sőt, az 1837-es hétről kilenc tagra történő növelés, bár elsősorban a jacksonisták hatalomszerzése volt, részben reakció lehetett az 1811 utáni hosszabb hivatali időre, az előrehaladott életkorra és a nyugdíjazások közötti hosszabb időközökre is (amint azt az 1-5. diagram adatai is sugallják). 1869 óta a Bíróság taglétszáma kilenc bíró, ami az elmúlt négy időszakkal való összehasonlítást teszi a legértelmesebbé a jelenlegi politikai elemzések szempontjából. Az 5. ábra azt mutatja, hogy 1881 és 1970 között a bizottságok között eltelt átlagos évek száma állandóan 1,6 és 1,8 között maradt; 1970 óta ez az érték majdnem megduplázódott, és elérte a 3,1 évet.

Ráadásul a Bíróság közel tizenegy évig - 1994 és 2005 között - üresedés nélkül működött, ami a leghosszabb üresedések közötti időszak azóta, hogy a Bíróság tagsága kilenc ~~hív~~állt.⁴⁸ Tizenegy év elméletileg elég hosszú ahhoz, hogy egy sikeres, két cikluson át hivatalban lévő elnököt megfosszon attól az esélytől, hogy akár egyetlen bírót is kinevezzen.

Az 1789 és 1970 közötti kumulatív átlag még inkább rávilágít az 1970 óta eltelt idő jelentős növekedésére: 1789 és 1970 között átlagosan 1,9 évente volt üresedés a Bíróságon, majd 1971-től kezdve csak 3,1 évente. Az 1971-es két kinevezés után 3,4 év telt el a megüresedések között. Az elmúlt évtizedekben tehát 3,1-3,4 évente nyílt meg üresedés, ami körülbelül kétszerese a legjobban összehasonlítható években - 1881 és 1970 között - tapasztaltaknak, és több mint egy évvel hosszabb, mint az 1789 és 1970 közötti kumulatív átlag.

Szembetűnő, hogy a Bíróság 1869-es kilenc tagúvá válása óta az öt leghosszabb üresedésből három az elmúlt harminc évben történt: 1975. november 12. és 1981. július 3. között; 1981. július 3. és 1986. szeptember 26. között; és 1986. szeptember 26. között.

1994. augusztus 3. és 2005. szeptember 4. között. Jimmy Carter volt az egyetlen olyan elnök az amerikai történelemben, aki legalább egy évet szolgált.

1866), amikor a Bíróságnak tíz tagja volt, és egy olyan időszak (kb. 1866-1870), amikor a Bíróságnak nyolc tagja volt.

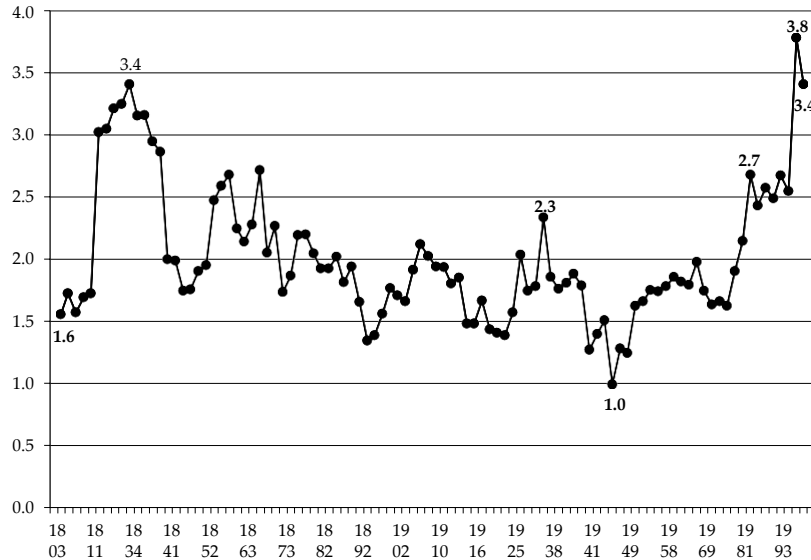
48. A Bíróság történetében a leghosszabb üresedés nélküli időszak a Gabriel Duvall bíró által betöltött 1811-es üresedés és a Smith Thompson bíró által betöltött 1823-as üresedés közötti tizenkét éves időszak volt. Az eskütétel időpontjában mérve ez az időszak Joseph Story bíró 1812-es eskütételétől (az 1810-ben megüresedett helyre) Thompson 1823-as eskütételéig tartott. Ebben az időszakban mindössze hét hely volt a Legfelsőbb Bíróságon. *Lásd* ABRAHAM, *supra* 33. lábjegyzet, 68. o.

teljes ciklusát, és soha nem nevezi ki a Legfelsőbb Bíróságba. Ha George W. Bush 2004-ben elvesztette volna az újraválasztási pályázatát, ő lett volna a második. Így is csak a harmadik olyan személy, akit kétszer választottak meg elnöknek, és akinek a második teljes ciklusáig kellett várnia, hogy első alkalommal kinevezzék a Legfelsőbb Bíróságra (a többiek Franklin Rooseveltt és James Monroe). A harmincnégy négyéves elnöki ciklusból azóta, hogy a bírák számát 1869-ben végül kilencben állapították meg, mindössze négy járt le anélkül, hogy kinevezték volna a Legfelsőbb Bíróságba. Az 1869-től 1973-ig tartó első huszonhét ciklusban csak egyszer telt el négyéves elnöki ciklus kinevezés nélkül (FDR, 1933-1937). Ezzel szemben az utolsó hét lezárt ciklusból három - majdnem a fele - nem tartalmazott legfelsőbb bírósági kinevezést: Jimmy Carter ciklusa, Bill Clinton második ciklusa és George W. Bush első ciklusa. Kétségtelen, hogy a Legfelsőbb Bíróságon sokkal ritkábban nyílnak meg üres helyek a Warren Court utáni korszakban.

A 6. ábra a legutóbbi kilenc bírósági kinevezés késleltetett átlagát mutatja, amikor az egyes bírák távoznak a bírói székből. Az átlagos időtartam a kinevezések között 3,8 év volt, amikor Rehnquist főbíró meghalt, ami a 6. ábrán szereplő leghosszabb elmaradó átlag, és 3,4 év volt, amikor O'Connor bíró helyébe lépett, ami a harmadik leghosszabb kilenc bíró átlag a történelemben. Megjegyzendő, hogy 1869 óta, amikor a Bíróság kilenc bíróból állt, az utolsó kilenc betöltetlen álláshely átlaga csak kétszer haladta meg a 2,1 évet: 1937-ben, amikor a "kilenc öregember" uralkodott, és 1986 óta folyamatosan, a Rehnquist-bíróság teljes időszakában.

**6. ábra: Az utolsó Legfelsőbb
Bírósági állás megüresedése
óta eltelt átlagos évek száma**

Az utolsó kilenc üresedés elmaradó átlaga
1789-2006 között

Ezek a történelmi tendenciák nagy változást jelentenek az Alkotmány által a bírák élethosszig tartó megbízatásának gyakorlati jelentőségében. Az alapító atyák híresen megvetették a "számonkérhetetlen autokratákat, akiknek nincs közükhöz az átlagpolgár gondjaihoz; akik sokáig ragaszkodnak a hatalomhoz, miután már nem elég egészségesek feladataik ellátásához; akiket demokratikus úton nem lehet eltávolítani hivatalukból".⁴⁹ A keretezők a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbízatást adtak egy olyan korban, amikor az átlag amerikaiak mindössze harmincöt évre számíthattak.⁵⁰ Ma a bírakat nagyjából ugyanabban az átlagéletkorban nevezik ki, mint történelmünk első éveiben,⁵¹ de a bírának a

49. Easterbrook, *Supra* note 6, 17. o.

50. *Population Explosion Among Older Americans*, <http://www.infoplease.com/ipa/A0780132.html> (utolsó látogatás 2006. április 7-én) (a statisztikák az U.S. Census Bureau adataiból származnak). Bár a gyakran idézett becslésnek nincs pontos háttérforrása, az 1799-1803-as angliai és walesi adatokon alapulhat, amelyek szerint a várható élettartam 35,9 év volt. *Lásd*: EL kell ismerned, hogy egyre jobb lesz 59 tbt.

2.2 (Terry Anderson szerk., 2004).

51. A 8. ábra (*lásd a* 801. oldalt) azt mutatja, hogy bár a megbízatáskor bírák átlagéletkora az elmúlt 150 év során némileg emelkedett, a legutóbbi időszakban (1971-2006) mindössze ötvenhárom éves volt, ami nem különbözik jelentősen a korábbi időszakoktól.

hetvenhét éves várható átlagéletkorhoz illeszkedik.⁵² Természetesen ez az állítás önmagában jelentősen túlbecsüli a releváns különbséget, mivel kétszáz évvel ezelőtt magasabb volt a csecsemőhalandóság aránya. Így relevánsabb összehasonlítás lehet az, hogy 1850-ben a negyvenéves kort elérő fehér férfiak még 27,9 évet várhattak, míg 2001-ben az ilyen férfiak még 37,3 évet élhettek. Nagyrészt a várható élettartam 9,4 éves növekedésének eredményeként ma egy átlagos bíró, akit az ötvenes évei elején neveznek ki a Bíróságra, közel három évtizedig számíthat arra, hogy a Bíróság tagja lesz, míg egy átlagos bíró, akit 1789-ben az ötvenes évei elején neveztek ki a Bíróságra, mindössze két évtizedig számíthatott arra, hogy a Bíróság tagja lesz. A mai bírák potenciális hivatali ideje ötven százalékkal hosszabb, mint a tizennyolcadik és kilencedik századi elődeiké.

B. Periodizáció és kapcsolódó empirikus kérdések

A *Washington University Law Quarterly* című folyóiratban megjelent kissé furcsa cikkben David R. Stras és Ryan W. Scott professzorok először ellenzik az amerikai Legfelsőbb Bíróságon a hosszabb hivatali idő felé mutató tendencia néhány empirikus állítását, majd a nyugdíjazási juttatások növelését javasolják megoldásként egy olyan problémára, amelynek létezését többnyire elutasítják vagy minimalizálják.⁵³ Amint azt a Duke Law School 2005 tavaszán a bírák hivatali idejének korlátozásáról tartott konferenciáján tartott nyilvános megbeszéléseken kifejtettük, mi is támogatjuk, hogy nagyobb anyagi juttatásokat ajánljunk fel a bíróságról való korábbi nyugdíjba vonulás ösztönzésére. Hacsak ezek az arany ejtőernyők nem lennének rendkívül nagylelkűek, gyanítjuk azonban, hogy a bevezetés utáni első néhány évtizedben csak alkalmanként lennének hatékonyak. Idővel azonban a kibővített juttatások segíthetnének a nyugdíjba vonulás normájának bevezetésében azáltal, hogy a normaképzés fókuszpontját kínálnák. Így a Stras-szel és Scott-tal való nézeteltéréseink empirikus állításaikkal kapcsolatosak, nem pedig politikai javaslataikkal, amelyek szerintünk jelentős érdemeik vannak.

Stras és Scott nem ért egyet azzal az állításunkkal, hogy a Legfelsőbb Bíróság hivatali ideje drámaian megnőtt az 1971 óta nyugdíjba vonuló bírák esetében, és azzal érvel, hogy "az állításunk empirikus, és az adatok közelebbi vizsgálata azt sugallja, hogy ez inkább a választott időszakról függ.

52. U.S. CENSUS BUREAU, STATISTICAL ABSTRACT OF THE UNITED STATES: 2001, 73 tbl. 96, elérhető a <http://www.census.gov/prod/2002pubs/01statab/vitstat.pdf> oldalon (utolsó látogatás 2006. március 20-án) (az 1850-es adatok Massachusettsből származnak).

53. Lásd Stras & Scott, 36. lábjegyzet.

mint egy jóhiszemű tendencia. "⁵⁴ Stras és Scott fő empirikus érve tehát az, hogy az 1971 óta nyugdíjba vonuló tizenkét bíró hosszabb bírói hivatali idejének tendenciája az általunk választott időszakok függvénye. Azt állítják, hogy adataink más csoportosításokra való felosztása eltünteti az adatainkban lévő mintázatot:

Egy év ide vagy oda, a határérték egyik vagy másik oldalán, és az időszak átlaga jelentősen emelkedhet vagy csökkenhet. Ugyanakkor az adatoknak az ezeket az időszakokat kiegyenlítő, a bírakat öt csoportba soroló ábrázolása szintén nem mutat drámai tendenciát vagy példátlan szolgálati időt.

⁵⁵

Megjegyzendő, hogy Stras és Scott úgy állítja, mintha tény lenne, hogy "[egy] év itt vagy ott, a határérték egyik vagy másik oldalán, és az időszak átlaga jelentősen emelkedhet vagy csökkenhet". Mint az adataink gyors ellenőrzése kiderítette számunkra, ez az állítás egyszerűen hamis. Kipróbáltuk, hogy az 1. diagram hét időszakának mindegyikét egy évvel korábban vagy később kezdtük, illetve egy évvel korábban vagy később fejeztük be. Mind a 28 különböző egyéves változást megvizsgálva azt tapasztaltuk, hogy minden esetben legfeljebb jelentéktelen különbségek voltak. A 28 változtatás közül 13 esetben a határnapok változása során egyáltalán nem változott a Bíróságon töltött átlagos szolgálati idő, ha egy évet hozzáadtak vagy levontak egy időszakból; a fennmaradó 12 esetben a Bíróságon töltött átlagos szolgálati idő eltérése kevesebb, mint egy év volt. Mindössze 3 esetben volt olyan eset, amikor az átlagos hivatali idő egy időszakában a különbség elérte az 1,0 évet, a legnagyobb különbség 1,3 év volt. Ebben az esetben, ha az 1941-1970 közötti időszak 1941 helyett 1942-ben kezdődött volna, akkor a Bíróságot ebben a kissé rövidebb időszakban elhagyó bírák átlagos hivatali ideje 12,2 év helyett 13,5 év lett volna, ami jelentéktelen különbség, ha összehasonlítjuk az 1971-2006 közötti időszak 26,1 éves átlagos hivatali idejével. Úgy tűnik, Stras és Scott soha nem vette a fáradságot, hogy ellenőrizze azt a tényszerű állításukat, hogy egy év itt vagy ott jelentős különbséget jelentene.

Ezután Stras és Scott azzal érvel, hogy "az adatoknak az ezeket az időszakokat kiegyenlítő, a bírakat öt csoportokba soroló megjelenítése szintén nem mutat drámai tendenciát vagy példátlan szolgálati időt".⁵⁶ Soha nem magyarázzák meg, hogy miért kellene "kiegyenlíteni" a hatásokat. Egy ilyen megközelítés a II. típusú hiba elkövetésének receptje.

54. *Id.* at 1426.

55. *Id.* at 1427.

56. *Id.*

ror (a nullhipotézis hamis elfogadása).⁵⁷ Annak a nullhipotézisnek az elutasításához, hogy az adatok véletlenszerűek, azt a lehetőséget kell tesztelni, hogy az adatokban esetleg van egy trend. Ha az adatokat csoportokra akarjuk csökkenteni az adatok könnyebb bemutatásának megkönnyítése érdekében, akkor vigyáznunk kell arra, hogy az adatokban esetlegesen jelenlévő tendenciákat vagy hatásokat *ne szüntessük meg*. Stras és Scott ahelyett, hogy tesztelnék az adatokban megjelenő nyilvánvaló tendenciákat, hogy lássák, statisztikailag szignifikánsak-e, úgy tűnik, hogy Stras és Scott igyekeznek olyan módot találni az adatok bemutatására, amely a bírakat olyan módon összevonja, hogy az adatokban lévő mintázatok eltűnjenek. Ez általában II. típusú hibát eredményez, és pontosan ez történik Stras és Scott elemzésével.

Azért választottuk az 1. ábrán szereplő időszakokat, mert ezek egyértelműbbé tették az adatok prezentációját, és nem nyomták el az adatok legfontosabb időbeli tendenciáit. A periodizációnk miatt aggódók számára a 2. ábra periodizáció nélkül mutatja be az adatokat,⁵⁸ az utolsó kilenc nyugdíjba vonuló bíró átlagát ábrázolva minden egyes nyugdíjba vonulásnál, kezdve a kilencedik lemondó, nyugdíjba vonuló vagy hivatalában (1804-ben) elhunyt bíróval. A 2. ábra szépen alátámasztja az 1. ábrán választott időszakokat.⁵⁹

A mi 1. és 2. ábránk helyett Stras és Scott két egyszerű ábrát kínál: az egyik a bírakat a nyugdíjazásuk évtizede szerint osztja⁶⁰, a másik pedig öt bíróból álló csoportokra osztja a bírakat aszerint, hogy mikor *nevezték ki őket a bíróságra*.⁶¹ A bírák évtizedek szerinti felosztását tartalmazó ^{diagramjuk}⁶² cellaszámát nem közlik, talán okkal. A táblázat tárgyalásakor megemlítik a négy évtizedben nyugdíjba vonuló bírák átlagos hivatali idejét: az 1830-as, az 1970-es, az 1980-as és az 1990-es években.⁶³ Stras és Scott azonban elfelejtik megemlíteni, hogy az ezekben az évtizedekben a hivatali idő hosszára vonatkozó becsléseikhez használt minta nagysága mindössze 3

57. Feltehetően Stras és Scott csökkenteni akarja az I. típusú hiba, a nullhipotézis téves elutasításának esélyét, de stratégiájuk nem jó módszer erre: a hatásokat ellaposító csoportosítások kiválasztása szinte garantálja, hogy ha van is valódi trend, azt elnyomják, és ezzel II. típusú hibát követnek el. A célnak annak kell lennie, hogy megpróbáljuk csökkenteni mindkét típusú hiba esélyét. Az I. típusú hiba esélyének csökkentésére az elsődleges módszer a magas alfa használata (.05 a hagyományos).

58. A 2. ábra egy változata nem jelent meg korábbi kéziratunkban, bár más tudósok maguk is készíthettek volna valami hasonlót annak megállapítására, hogy a periodizációs döntések befolyásolják-e az eredményeinket.

59. Lásd a 7. ábrát, 799. o., amely az 1. ábrán látható ábrához hasonló alakú köbös modellhez illeszkedik.

60. Stras & Scott, *Supra* 36. l. ábrájegyzet, 1427. táblázat 1. o.

61. *Id.* at 1428 chart 2.

62. *Id.* at 1427 chart 1.

63. *Id.* at 1427.

esetek az első három évtized mindegyikére és 4 eset az 1990-es évekre. Ezzel szemben az 1. ábránkon, a legalább 30 éves időszakokat használva, a legkisebb mintanagyság bármelyik csoportunk esetében 11 eset (az 1821-1850 közötti időszeakra vonatkozóan). Stras és Scott számára kérdéses választás, hogy 5 esetenél kisebb sejtszámra átlagot jelentsenek, ez a probléma azt eredményezheti, hogy olyan mintákat látnak, ahol nincsenek, vagy nem vesznek észre olyan mintákat, amelyek jelen vannak. Az adatok csoportosított átlagok formájában történő bemutatásának oka az, hogy az egyes adatpontok tömegét felismerhető mintákra vagy trendekre redukáljuk. Ha túl kevés adatpontot kombinálnak, akkor az értelmes különbségeket tévesen véletlenszerű eltérésnek tekinthetjük, ahogyan Stras és Scott is tette. Továbbá, még a rendkívül megbízhatatlan diagramjukban is, ahol az egyes évtizedek nagyon kis mintanagysága miatt a legmagasabb átlagos élettartamú négy évtized közül három az elmúlt négy évtizedből három (az 1970-es, 1990-es és 2000-es évek), ami inkább alátámasztja, mint elveti azt a hipotézisünket, hogy az 1971 óta eltelt időszak valóban jelentősen eltér az 1970 előtti tipikus időszakhoz képest. Ennél is fontosabb, hogy Stras és Scott nem ad elméleti vagy empirikus magyarázatot a kis mintanagyságú időszakok kiválasztására és a II. típusú hiba ösztönzésére, amely részben elnyomja az általunk feltételezett mintát.

Stras és Scott 2. ábrájával még súlyosabbak a problémák, mint az 1. ábrával. A 2. ábrán⁶⁴ Stras és Scott a bírák átlagos hivatali idejére vonatkozó adatokat mutat be, miután a bírákat öt csoportba sorolták a *kinevezésük* időpontja alapján. Tekintettel arra, hogy mi a késleltetett nyugdíjazás problémájáról írunk, nem pedig a kinevezésről, nem világos, hogy miért próbálják tesztelni hipotézisünket vagy csoportosításunkat a kinevezés és nem az újbóli nyugdíjazás időpontjának felhasználásával. A váltást lábjegyzetben teszik közzé, de nem adnak elméleti indokot a váltásra. Úgy tűnik, hogy ennek a csoportosításnak a legvalószínűbb hatása a II. típusú hiba megkönnyítése lenne az adatokban lévő minták elnyomása révén.

Stras és Scott arról számol be, hogy az adatokat huszonegy, öt bíróból álló csoportra osztva a kinevezés dátuma alapján "nem mutat drámai tendenciát a közelmúltban vagy példátlan szolgálati időt".⁶⁵ Mi természetesen azt állítjuk, hogy az 1971 óta *nyugdíjba vonuló* bírák hosszabb ideig szolgálnak a bíróságon, mint a korábbiak. De a *kinevezés éve* szerinti öt bíróból álló csoportokban vizsgálva a bírákat, Stras és Scott csoportosításai nem tartalmaznak még egy teljes csoportot sem

64. *Id.* at 1428 chart 2.

65. *Id.* at 1427.

öt bíró, akik 1970 után mentek nyugdíjba. Utolsó teljes öt fős csoportjukban Abe Fortas, akit 1965-ben neveztek ki, és csak 3,6 évet töltött a bíróságon, valamint Arthur Goldberg, akit 1962-ben neveztek ki, és csak 2,8 évet szolgált. Mivel Fortas és Goldberg 1970 után nem mondott le, nem szabad őket az 1970 utáni nyugdíjasokkal egy kalap alá venni, amikor az 1970 utáni nyugdíjasokra vonatkozó hipotézisünket teszteljük.

Az öt kinevezetből álló utolsó teljes csoport után (beleértve Goldberget és Fortast) Stras és Scott utolsó csoportja (és az utolsó adatpont) csak három tagot tartalmaz - Powell, Rehnquist és O'Connor bírákat⁶⁶ -, ami ismét aggodalomra ad okot a nagyon kis mintanagysággal kapcsolatban. De valóban, az öt egymást követő bíróból álló csoportok létrehozásának legtöbb más módja még mindig nem támasztaná alá Stras és Scott állítását, miszerint az 1970 óta tartó tendencia "nem mutat drámai közelmúltbeli tendenciát vagy példátlan szolgálati időt".⁶⁷ Az öt egymást követő bíróból álló 99 csoport mindegyikét megvizsgáltuk a nyugdíjba vonulás vagy halálozás időpontja alapján, és a leghosszabb átlagos szolgálati idő a hivatalból távozó öt egymást követő bíróból álló csoportok bármelyikében Rehnquist bíró 2005-ben bekövetkezett halálakor volt.

Stras és Scott rendkívüli erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy elhallgattassa (vagy szavaikkal élve "ellaposítsa") a Bíróságtól 1971 óta nyugdíjba vonult tagok korábbiakban nem tapasztalt szolgálati idejét (amint az az 1. és 2. ábránkból kiderül). Mint kimutattuk, az első, évtizedenkénti szolgálati időn alapuló diagramjukban rutinszerűen három ügy megbízhatatlan cellaszámlálására alapozzák következtetéseiket. Még e kérdéses választás mellett is a leghosszabb átlagos szolgálati idővel rendelkező négy évtizedből három 1970 óta tart, ami alátámasztja következtetésünket. A második, öt bíró csoportosításán alapuló táblázatuk még több problémával küzd:

- (1) Stras és Scott indoklás nélkül váltanak a nyugdíjba vonulás időpontjáról a kinevezés időpontjára, bár a mi hipotézisünk a nyugdíjba vonuláskor fennálló szolgálati időre vonatkozik, nem pedig a kinevezésre;
- (2) A kinevezés évét használva képesek összevonni Abe Fortas és Arthur Goldberg rövid és rendkívül szokatlan 1960-as évekbeli hivatali idejét és ~~mindkét~~ az 1970 utáni nyugdíjasokkal;

66. Lásd *id.* 1427 n.164. o. (Rehnquist főbíró, valamint O'Connor és Powell bírák a három bíró utolsó csoportjába sorolva).

67. *Id.* at 1427.

(3) A kinevezés évének használatával nem rendelkeznek az 1970 után nyugdíjba vonuló öt bíróból álló teljes halmazzal, hogy teszteljék hipotézisünket, miszerint az 1970 után nyugdíjba vonulók különböznek.

A Bíróságon a közelmúltban tapasztalt példátlanul hosszú hivatali idő mintázata nem az adatok csoportosításának műfaja; ez egy valós mintázat az adatokban, amelyet a csoportosításunk szépen tükröz. A bírák egy vagy több legutóbbi sorozata a történelem leghosszabb szolgálati idejű bírói ciklusát jelentette, amikor megvizsgáltuk a Bíróságot elhagyó öt egymást követő bíró 99 sorozata; a Bíróságot elhagyó hat egymást követő bíró 98 sorozata; a Bíróságot elhagyó hét egymást követő bíró 97 sorozata; nyolc egymást követő bíró összes 96 sorozata, kilenc egymást követő bíró összes 95 sorozata (lásd a 2. ábrát); tíz egymást követő bíró összes 94 sorozata, tizenegy egymást követő bíró összes 93 sorozata; és tizenkét egymást követő bíró összes 92 sorozata. Ezek a robusztus eredmények nem függenek semmilyen konkrét periodizációtól, csak attól, hogy legalább öt bíró távozik a hivatalából.⁶⁸

Stras és Scott is megpróbálja érveinket és periodizációnkat önkényesnek feltüntetni azért, hogy hamis benyomást kelt az általunk (és az adatainkról beszámolóik által) legfontosabbnak tartott ellentétekről. Miután azt állítják, hogy empirikus állításunk "inkább függ a választott időszak hosszúságtól, mint egy jóhiszemű trendtől", Stras és Scott azt állítja,

Calabresi és Lindgren dokumentálja, hogy az 1941-1970 közötti 12,2 évről 1971-2000 között átlagosan 26,1 évre nőtt a ciklus hossza. Azóta a népszerű sajtóban számos szerkesztőségi cikkben bukkantak fel hasonló statisztikák [Stras és Scott lábjegyzete két népszerű újságcikkre mutat rá]. A számadat első pillantásra "asz- tonizáló" és "drámai" növekedést mutat.⁶⁹

Stras és Scott ezután rámutatnak arra, hogy az 1941-1970 közötti időszakban a bírói széket elhagyó bírák megbízási ideje szokatlanul rövid volt, amit a fenti 1. ábra szépen összefoglal.

Stras és Scott itt azt a látszatot kelti, hogy a hivatali idő hosszában bekövetkezett változásokkal kapcsolatos elsődleges érv, amelyet mi és az általuk idézett riporterek és cikkírók hoztak fel, az 1941-1970 közötti időszak - ami talán szokatlan - és az 1971-2000 közötti időszak szembeállítására. Ez a következtetés hamis. Az általuk idézett két cikk egyike sem

68. Csak akkor, ha ötnél kevesebb bírót sorolunk egymás után, bármelyik sor meghaladja az egy vagy több legutóbbi bírót. Az 1829-1835-ben nyugdíjba vonuló négy bíró hosszabb ideig szolgált (29,65 év), mint bármelyik közelmúltbeli négy bíróból álló sorozat, bár a következő három leghosszabb négy bíróból álló sorozat a három legfrissebb: 1990-1994-ben nyugdíjba vonulók (28,28 év), 1991-2005-ben nyugdíjba vonulók (28,25 év) és 1993-2006-ban nyugdíjba vonulók (28,34 év).

69. Stras & Scott, *Supra* 36. lábjegyzet, 1426. lábjegyzet.

valójában ezt a két időszakot állítja szembe egymással; ehelyett mindkettő az 1970 utáni időszakot az 1789 és 1970 közötti 182 éves időszakhoz hasonlítja.⁷⁰ Az adatainkat tárgyaló legjelentősebb más újságcikkek - a *New York Times*⁷¹ és a *Boston Globe*⁷² (mindkettőt Stras és Scott egy korábbi tervezetében idézik)⁷³ - szintén az 1970 utáni időszakot hasonlítják az 1789 és 1970 közötti 182 éves időszakhoz, és nem említik az 1941 és 1970 közötti időszakot.

A 100 oldalas kéziratunk nyilvános változatában⁷⁴ az 1. ábrán és az 1. ábrát tárgyaló egyetlen bekezdésen kívül csak egyszer tettünk említést az 1941-1970 közötti időszakban hivatalukból távozó bírák 12,2 éves hivatali idejéről. Ráadásul még az 1941-1970 közötti bírói hivatali időre vonatkozó két említés is tartalmazta az 1970 előtti időszak egészének és az 1970 utáni időszaknak a szembeállítását.⁷⁵

70. Lásd Doug Bandow, *A Question of Justice*, STAR-LEDGER, 2005. március 6., 3. o. ("1970 előtt az átlagos letöltött büntetés valamivel több mint 15 év volt. 1970 óta a bírák átlagosan 25,5 évet töltöttek el. A nyugdíjba vonuláskor elért életkor egy évtizeddel, közel 79 évre ugrott."). (kiemelés hozzáadva); Fred Graham, *In Need of Review: Life Tenure on the U.S. Supreme Court*, USA TODAY, Jan. 16, 2006, at 11A ("1789-től, a Legfelsőbb Bíróság megalakulásának évétől 1970-ig az átlagos bíró 15 évet szolgált és 68 évesen vonult nyugdíjba. 1970 óta azonban az átlagos hivatali idő több mint 25 évre emelkedett."). Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a sajtóban idézett számok némileg eltérnek az itt bemutatott számoktól a korai kézirataink és e cikk közötti változások, valamint Rehnquist főbíró és O'Connor bíró szerepeltetése miatt.

71. Linda Greenhouse, *How Long Is Too Long for the Court's Justices?*, N.Y. TIMES, 2005. január 16., 4. §. 5. pont ("A tendencia egyértelmű. 1789 és 1970 között a Legfelsőbb Bíróság bírása átlagosan 15,2 évig szolgált, és 68,5 évesen vonult nyugdíjba. De 1970 óta az átlagos hivatali idő 25,5 évre emelkedett, és az átlagos életkor a távozáskor 78,8 évre."). (kiemelés hozzáadva).

72. Jeff Jacoby, *Don't Let Judges Serve for Life*, BOSTON GLOBE, 2005. május 26., A19 ("1789 és 1970 között a Legfelsőbb Bíróság bírái átlagosan valamivel több mint 15 évet töltöttek be, és 65 és fél évesen mentek nyugdíjba. 1970 óta a bírák átlagosan 25,5 évig maradtak a bíróságon, és a nyugdíjba vonuláskor betöltött életkoruk közel 79 évre emelkedett."). (kiemelés hozzáadva).

73. David R. Stras & Ryan W. Scott, *Retaining Life Tenure: The Case for a "Golden Parachute"* 32 n.167 (Minn. Legal Studies Research Paper No. 05-23, 2005), elérhető a <http://ssrn.com/abstract=818724> oldalon.

74. Lásd Steven Calabresi & James Lindgren, *Term Limits for the Supreme Court*: (2005. április 7.) [a továbbiakban: April 2005 Term Limits] (nem publikált kézirat, a szerzőknél). Lehetséges, hogy Stras és Scott egy másik változatot látott és reagált rá, de az általuk megadott oldalidézetek arra utalnak, hogy valószínűleg a 2005. áprilisi kéziratot használták.

75. Korábbi, 2005. április 7-i, 100 oldalas kéziratunkban itt olvasható a 12,2 éves hivatali idejű, 1941-1970 közötti időszakra szóló teljes értekezésünk:

Ezután a bírák átlagos hivatali ideje jelentősen, 20,8 évre nőtt 1821 és 1850 között, majd a következő négy harmincéves időszakban (1851 és 1970 között) visszaesett, és az átlagos hivatali idő mindössze 12,2 év volt. Ezt követően 1971 és 2000 között a hivatalukat elhagyó bírák átlagosan 25,6 évet töltött a Bíróságon, ami elképesztő, 13 éves növekedés az előző, 1941-1970 közötti időszakhoz képest. Az 1971 és 2000 között hivatalukból távozó bírák tehát

Valóban, elég csak elolvasni a 2005. áprilisi kéziratunk⁷⁶ első vagy utolsó bekezdését - vagy annak kivonatát⁷⁷ -, hogy lássuk, hogy elsődlegesen az 1970 előtti és az 1970 utáni időszakot állítottuk szembe egymással. Sem a 2005. áprilisi kéziratunk bevezetése, sem a következtetés, sem az absztrakt nem tesz említést a bírói hivatali idő hosszáról az 1941-1970 közötti időszakban. Stras és Scott cikkünkről szóló vitáját olvasva azt feltételezhetnénk, hogy cikkünk a bírói hivatali idő megnövekedett hosszára vonatkozó empirikus érveit elsősorban az 1941-1970-es időszak és az 1970 utáni időszak közötti, talán nem jellemző kontrasztra alapozta, amikor egyértelműen az empirikus érveinkre összpontosítottunk.

átlagosan több mint kétszer annyi időt töltöttek hivatalukban, mint az 1941 és 1970 között hivatalukból távozó bírák. Hogy az 1970 utáni időszak drámai növekedését perspektívába helyezzük, az 1789-1970 közötti idősakra is kiszámítottunk egy kumulatív átlagot. Összehasonlítva az átlaggal

Az 1970 óta nyugdíjba vonuló bírák 25,6 évet töltöttek hivatalukban, míg az 1789 és 1970 között hivatalukból távozó bírák átlagosan csak 14,9 évet töltöttek hivatalukban. Így az összehasonlítás alapjától függetlenül - összehasonlítva az 1941-1970 között hivatalukból távozó bírák 12,2 éves átlagával, vagy az 1789-1970 között hivatalukból távozó bírák 14,9 éves átlagával - az 1970 óta hivatalukból távozó bírák 25,6 éves átlagos hivatali idejének növekedése megdöbbentő.

Id. 12-13.

Határidőkre vonatkozó javaslatunk közvetlenül reagál arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak átlagos hivatali ideje az 1941-1970 közötti 12,2 évről és az 1789-1970 közötti 14,9 évről 1971-ben 25,6 évre ugrott. *Id.* 54. o. Megjegyzendő, hogy még azon a két helyen is, ahol a bírák megnövekedett hivatali idejét az 1941-1970 közötti időszakban tárgyaltuk, általánosabb említést tettünk az 1970 előtti hosszabb idősokról is.

76. A 2005. áprilisi kéziratunk első két mondata a következő:

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának jelenlegi tagjai csaknem tizenegy éve szolgálnak együtt, hosszabb ideje, mint bármely más kilenc bíróból álló csoport a nemzet történetében. A Legfelsőbb Bíróság bíráinak átlagos hivatali ideje 1789 és 1970 között mindössze 14,9 év volt, az 1970 óta nyugdíjba vonult bírák átlagos hivatali ideje azonban 25,6 évre ugrott.

Id. at 1. 2005. áprilisi kéziratunk utolsó bekezdése hasonló ellentéttekkel kezdődött:

Úgy véljük, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak 18 éves, szakaszos hivatali idejére való áttérés alapvetően konzervatív, burke-i gondolat, amely visszaállítaná az 1789 és 1970 között uralkodó normákat ebben az országban a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejét illetően. Ebben az időszakban a Legfelsőbb Bíróságon körülbelül két évente nyíltak meg üres helyek, és a bírák átlagosan 14,9 évet töltöttek a bíróságon. Csak 1970 óta, a Warren- bírósági forradalom után kezdtek a Legfelsőbb Bíróságon 3 évnél gyakrabban megüresedni a helyek, és a bírák átlagosan 25,6 évig szolgáltak.

Id. 100.

77. *Lásd* Steven G. Calabresi & James Lindgren, Abstract (Term Limits for the Supreme Court: Life Tenure Reconsidered) (2005. április 7.), http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=701121.

A bírói hivatali idő növekedésével kapcsolatban az 1970 utáni időszak és az azt megelőző teljes időszak közötti kontrasztot hasonlítjuk össze. És a két népszerű cikk közül egyik sem támasztja alá érvelésünk félrevezető bemutatását, és még az 1941-1970 közötti időszak és az 1970 utáni időszak közötti növekedést sem veszi figyelembe.

Stras és Scott így érvel: "Az átlagos szolgálati idő valójában *magasabb* volt 1940 előtt, így a tendencia inkább hasonlít egy véletlenszerű sétához, mint egy folyamatos emelkedéshez."⁷⁸ Úgy véljük, hogy munkánk egyik fő hozzájárulása az volt, hogy kimutattuk, hogy a bírói szolgálati idő növekedése az elmúlt évszázadban nem egy fokozatos növekedés, amelyet kizárólag a várható élettartam növekedése hajtott, ahogyan azt széles körben hitték írásunk előtt. Többször is amellet érveltünk, hogy a bírói hivatali idő növekedése nem egy fokozatos, egyenletes emelkedés. Sőt, az, hogy az adatok mintázatai megközelítik-e a "véletlenszerű sétát", statisztikai elemzéssel könnyen megvizsgálható. Könnyen tesztelhető, hogy elvethető-e az időbeli tendencia hiányának nullhipotézise, ha az adatok valóban a bírák véletlenszerű mintáját képeznék egy végtelen méretű populációból. Ebben a cikkben arról számolunk be, hogy az utolsó tizenkét nyugdíjba vonuló bíró csoportja valóban nagyon különbözik a bírói hivatali idő hossza (26,1 év) tekintetében az 1970-ig a bírói széket elhagyó tipikus bíróétól (14,9 év). Ez nagyon nagy különbség, több mint elég nagy ahhoz, hogy statisztikailag szignifikáns ($p=.0002$) legyen, ha az adatok a bírák véletlenszerű mintájából származnának.⁷⁹ Úgy tűnik, hogy az adatok nem véletlenszerűek.

Amint azt az 1. ábra tárgyalásakor leírtuk, a nagyobb tendencia a hivatali idő gyors emelkedése az 1800-as évek közepén, majd az 1941-1970 közötti időszakban a Bíróságon töltött idő fokozatos csökkenése, amelyet az 1971-2006 közötti időszakban gyors emelkedés követ. Az 1. ábrára pillantva az adatok valóban úgy tűnik, hogy elég szépen illeszkednek egy görbületi modellhez, ebben az esetben egy kocka alakú modellhez. A 2. ábra kissé összetettebb képet mutat, korai csúcsokkal az 1830-as és az 1870-es években (amikor a nyugdíjak 1869-es bevezetése néhány régóta szolgáló bírót nyugdíjba vonulásra készítetett).

Annak feltárására, hogy az adatok megközelítik-e a véletlen sétát, és hogy milyen görbe illeszkedhet az adatokhoz, egy lineáris és tíz különböző görbületi modellt illesztettünk. A lineáris modell sig-

78. Stras & Scott, *Supra* 36. lábjegyzet, 1426. lábjegyzet.

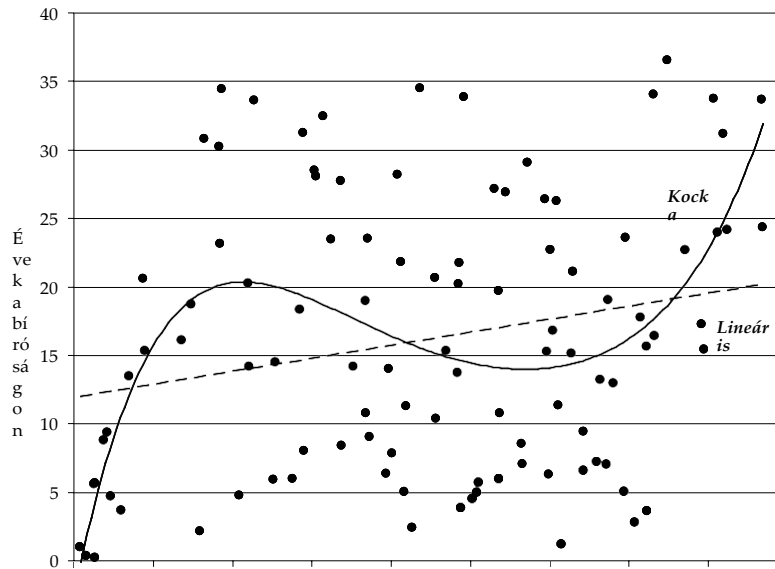
79. Itt független mintás *t*-próbat alkalmaztunk az átlagok egyenlőségére, a variancia egyenlőségének feltételezése nélkül.

$p=.023$ ($R=.223$), míg a köbös modell a két legjobban illeszkedő modell között volt ($p=.00001$; $R=.478$). A többi görbe- lineáris modell a logaritmikus ($p=.002$), inverz ($p=.002$), összetett ($p=.003$), hatvány ($p=.000002$), logisztikus ($p=.003$), exponenciális ($p=.003$), S ($p=.00000005$), növekedési ($p=.003$) és kvadratikus ($p=.076$) modell volt. A tizenegy vizsgált modell közül csak az utolsó, a kvadratikus modell nem volt statisztikailag szignifikáns, és ez akkor lett volna szignifikáns, ha 250 bíróból álló népszerűséget feltételezünk (az Egyesült Államok első 500 éve alatt), nem pedig a kevésbé reális feltételezést, hogy a bírák száma végtelen (ahogyan azt a szokásos statisztikai technikák feltételezik). A Stras és Scott-féle nullhipotézist, miszerint az adatok véletlenszerűek, rendkívül nagy biztonsággal elvethetjük. Annak valószínűsége, hogy a kockamodellben látható tendenciát látnánk, ha az adatok véletlenszerűek lennének, mindössze egy a 100 000-hez.

A 7. ábra mutatja mind a lineáris (egyenes) trendvonalat, mind a sokkal jobban illeszkedő köbös modellt (görbe vonal). Vegyük észre, hogy a kockamodell görbe trendvonala figyelemre méltóan hasonlít az 1. ábrához, ami elegáns megerősítése annak, hogy az 1. ábrán szereplő periodizálásunk tisztességesen bemutatta az adatokat oly módon, hogy az tükrözte, nem pedig elnyomta a kockamodellben látható időbeli trendet. Az adatok nem tűnnek véletlenszerűnek, és még egy fokozatos trendvonal is jobban leírja az adatokat, mint egy véletlen séta. A kockamodell azonban sokkal jobban illeszkedik az adatokhoz, mint a lineáris trendvonal, bár a modellben az utóbbi években mutatott éles növekedési ütem nem fenntartható, figyelembe véve a várható élettartamot. Más szóval, bár a bírói hivatali idő közelmúltbeli növekedése drámai volt (ahogyan azt állítottuk), arra számítottunk, hogy a 7. ábrán látható kockamodellnél sokkal lassabban fog elhalványulni vagy növekedni.

7. ábra: Lineáris és kubikus időbeli trendek

az Egyesült Államok Legfelsőbb
Bíróságán eltöltött évek száma 101 bíró,
103 ciklusban

0255075100125150175200225

Év, amikor az egyes bírák elhagyták a bíróságot (1789 = 0)

1. táblázat: Kubikus regressziós modell

A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének hossza a
hivatalból való kilépés éve szerint
(n=103)

Függő változó: $R=.478$; $R^2=.229$; $F=9.789$

Modell Signif.=.00001

Együtthatók				
	B	Std. hiba	t	Sig.
Év (1789=0)	.64981	.138	4.719	.00001
Év négyzet	-.00708	.001	-4.748	.00001
Kockázott év	.00002	.000	4.788	.00001
(Állandó)	1.458	3.465	.421	.67482

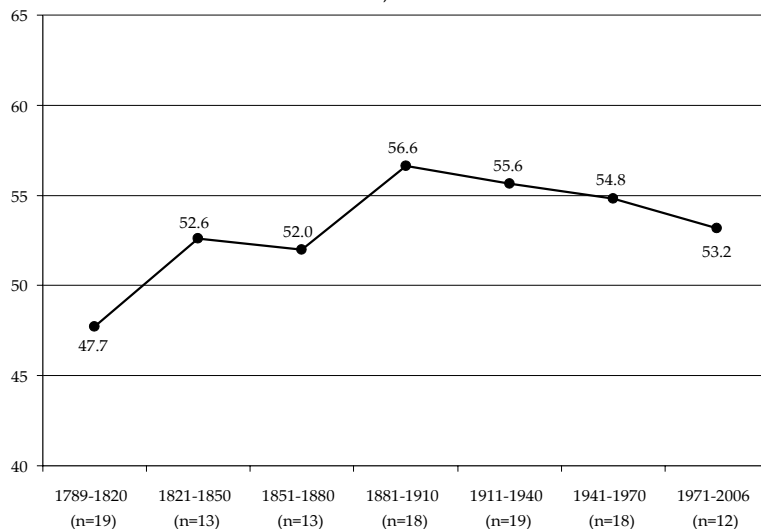
C. Az élethossziglani jogviszonyok tendenciáinak magyarázata

A hosszabb hivatali idő felé mutató tendencia azonosítása sokkal könnyebb, mint annak összes okát megmagyarázni. Mindazonáltal az egyik ok a felnőttkort elérő emberek átlagos élettartamának növekedése az utóbbi időkben.⁸⁰ Az amerikai történelem során az elnökök lényegében hasonló korú bírákat neveztek ki: 1811 óta ötvenkét és ötvenhét év közöttiek, amint azt a 8. ábra szemlélteti. Ezt a következetességet mutatja a legutóbbi időszak (1971-2006) átlagos kinevezési életkora is, 53,2 év, ami szinte pontosan megegyezik a Bíróság története során (1789-2006) elért 53,3 éves átlagéletkorról. A bírák mégis sokkal magasabb életkorban vonulnak nyugdíjba, mint korábban bármikor. Így az élethosszig tartó megbízási idő növekedését nem az okozza, hogy az elnökök fiatalabb bírákat neveznek ki, hanem az, hogy a bírák tovább élnek és később mennek nyugdíjba.

80. Amint a történelmi adatok mutatják, a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali ideje és nyugdíjba vonulási kora az elmúlt harminc évben meglehetősen hirtelen emelkedett. Ervelhetnénk azzal, hogy e változás hirtelensége azt jelzi, hogy az ősi tendenciákat nem lehet csak a várható élettartam növekedésével magyarázni, amely - gondolhatnánk - fokozatosabban zajlott. E-mail beszélgetés Akhil Reed Amar, a Yale jogi karának Southmayd jogi professzora és William J. Stuntz, a Harvard jogi karának jogászprofesszora között (2002. augusztus 9.) (a szerzőknél). De a történelem során várható átlagos élettartam nagyon is megmagyarázhatja ezt a hirtelen növekedést. A nemzet alapításakor az átlagos amerikaiak várható élettartama harmincöt év volt. Népeségrobbanás az idősebb amerikaiak körében, 50. lábjegyzet. Az alapítástól 1850-ig a fehér férfiak várható átlagos élettartama csak körülbelül három évvel, harmincyolc évre nőtt. *Id.* Hasonlóképpen, 1850 és 1890 között a várható élettartam csak körülbelül négy évvel, negyvenkét évre nőtt. Life Expectancy by Age, 1850-2003, <http://www.infoplease.com/ipa/A005140.html> (utolsó látogatás 2006. március 19-én) (a statisztikák az U.S. Census Bureau adataiból származnak). Ezután a következő negyven évben - 1890-től 1931-ig - a várható élettartam negyvenkét évről majdnem hatvan évre nőtt, ami majdnem húsz év növekedést jelent. Fontos, hogy a várható élettartam e drámai növekedése összhangban van a Legfelsőbb Bíróság bíráinak 1970 óta tartó drámai növekedésével: Az 1970 után nyugdíjba vonuló bírák túlnyomórészt 1890 és 1930 között születtek. Ráadásul 1930 óta a várható élettartam továbbra is gyors ütemben emelkedett, hiszen 1971-ben további nyolc évvel, körülbelül hatvannyolc éves korára emelkedett. *Id.* Ezen adatok alapján érthető a Legfelsőbb Bíróság bírái hivatali idejének drámai növekedése 1970 óta, tekintettel a várható élettartam óriási növekedésére a legjelentősebb időszak éve között, 1890 és 1930 között.

8. ábra: Az eskütételkor betöltött átlagos életkor

a bírósághoz való
csatlakozás időszaka
szerint 1789-Jan. 2006
112 ciklus, 110 bíró

A hosszabb hivatali idő másik lehetséges oka - a Bíróság elmúlt évszázadban megnövekedett politizálódása - a politikai indítékok fontosabb tényezővé válhattak a bírák újbóli nyugdíjazási döntéseiben, ami azt eredményezhette, hogy stratégiai okokból hosszabb ideig maradtak a Bíróságon.⁸¹ Bár mindig is elismerték, hogy a Bíróságnak volt némi befolyása a politikára, az elmúlt ötven-nyolcvan évben a Bíróságot minden korábbinál fontosabb szereplőnek tekintették a politikai és társadalmi változások megvalósításában.⁸² Ennek eredményeképpen a politikai

81. Lásd Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

82. Az 1920-as és 1930-as években például a jogi realisták feltárták a bírói döntéshozatal szubjektivitását és a bírák politikai nézeteinek szerepét a jogalkotásban. A Warren-bíróság aztán az 1950-es és 1960-as években egyfajta társadalmi aktivizmust mutatott, amely megmutatta, hogy a bíróság fontos szerepet játszhat a társadalom alakításában és a politika befolyásolásában, amint azt a legdrámaibb módon a *Brown v. Oktatási Tanács*. Lásd pl. Garrow, *supra* note 7, 1041. o. ("[Az] Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának korábban vitathatatlan politikai státusát a bíróság *Brown-ügyben* hozott első ... ítélete által elindított, kirobbanó konfliktus teljesen átalakította."). Az ilyen fejlemények a Bíróságot minden korábbinál politikusabb testületté tették - minden bizonnyal olyanná, amelyet a közvélemény egyre inkább politikai testületként ismer el. Lásd általában William N. Eskridge, Jr., *Some Effects of Identity-Based Social Movements on Constitutional Law in the Twentieth Century*, 100 MICH. L. REV. 2062 (2002) (megjegyezve a Bíróság megnövekedett társadalmi aktivizmusát a közép- és középkorban).

az egyes bírák nézetei ennek megfelelően fontosabbá váltak. A nyugdíjba vonulást fontolgató, hivatalban lévő bírák számára a valószínűsíthető utód politikai nézetei (és így az elnöklő elnök politikai nézetei) stratégiai szempontból vezethetnek lemondásuk időzítéséhez.⁸³ Az ilyen stratégiai lemondások vezethettek oda, hogy a politikailag jobban gondolkodó bírák hosszabb ideig és magasabb életkorban maradnak a Bíróságon, ami kitágította az élethosszig tartó megbízatás valós, gyakorlati jelentőségét.

A bírák nyugdíjazási döntéseinek politikai és stratégiai tényezőit az elmúlt években felerősíthették a szenátus és a végrehajtó hatalom pártok feletti irányításának 1968 és 2002 közötti gyakori megosztottsága. Ha egy párt ellenőrzi az elnökséget és a szenátust is, akkor ennek a pártnak nagyobb valószínűséggel kell olyan bírót kineveznie, aki tükrözi a nézeteit.⁸⁴ Emiatt a visszavonuláson gondolkodó bíró talán könnyebben lemondana, ha pártja irányítaná a Fehér Házat és a szenátust is. Ha azonban különböző pártok vannak hatalmon, megnő a valószínűsége annak, hogy az esetleges utódlással kapcsolatos megerősítő meghallgatások vitatottak lesznek. Egy ilyen politikai környezetben a visszavonulást fontolgató bíró természetesen el akarja kerülni, hogy az országot és pártját politikai vitáknak tegye ki, és ezért hosszabb ideig kíván a Bíróságon maradni, remélve, hogy pártja a jövőben mindkettő felett megszerezi az irányítást. Így az a politikai dinamika, hogy az elnökséget és a szenátust különböző pártok irányítják, hosszabb hivatali időhöz vezethet a Bíróságon, idősebb bírákhoz és kevesebb rendszeres üresedéshez. És mivel a szenátus és az elnökség ilyen megosztott pártok általi ellenőrzése az elmúlt harminchét év egyik fő jellemzője volt, ez könnyen hozzájárulhatott ahhoz a tendenciához, hogy a bírák hosszabb ideig maradtak a Bíróságon ebben az időszakban.

Valójában egy sor bíró stratégiai, politikai magatartása segíthet megmagyarázni a Legfelsőbb Bíróságban a bírák megbízatási idejének 1970 óta tartó növekedését. Earl Warren főbíró például állítólag (és sikertelenül) megpróbálta úgy időzíteni lemondását, hogy egy demokrata elnök nevezhesse meg utódját.

Husadik század, valamint a Bíróságnak mint a politikai változások eszközének növekvő nyilvános elismerése).

83. *Lásd* Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

84. Természetesen a megerősítési folyamat egyre nagyobb mértékű politizálódásával még ez az elv sem pontos. Valójában, amint azt a szenátusi demokraták közelmúltbeli, számos alacsonyabb szintű bírósági kinevezés megakadályozására irányuló fili- busterei is bizonyítják, a szenátusban a politikai pártok többségi ellenőrzése már nem feltétlenül elegendő ahhoz, hogy garantálja az elnök által javasolt, képzett jelöltek jóváhagyását, még alacsonyabb szintű bírósági kinevezések esetében sem.

cessor, bár Warren esetében ez nem járt azzal, hogy hosszabb ideig maradjon hivatalában.⁸⁵ Black és Douglas bírák, mindketten nagyon liberális jogtudományi felfogásúak, állítólag a lehető legtovább maradtak a Bíróságon, hiábavaló próbálkozásokkal próbálták elkerülni, hogy Nixon vagy Ford elnökök megnevezhessék utódaikat.⁸⁶ Hasonlóképpen, Marshall és Brennan bírák állítólag a lehető legtovább maradtak a Bíróságon, hogy kivárják Reagan és Bush elnökök tizenkét évét; végül azonban nyugdíjba kellett vonulniuk.⁸⁷ White bíró, Kennedy által kinevezett bíró állítólag 1978-ban fontolóra vette a visszavonulást, mert aggódott, hogy Carter elnököt nem fogják újraválasztani, és végül elég sokáig maradt hivatalban ahhoz, hogy 1993-ban demokrata kollégája, Bill Clinton megnevezhesse utódját.⁸⁸ Egyesek szerint pedig több jelenlegi bíró azért maradt a bíróságon, hogy elkerülje, hogy Clinton elnök (vagy Bush elnök, a bírótól függően) megnevezze utódját.⁸⁹

Az anekdotikus bizonyítékokat félretéve, a történelmi adatok vegyesek azzal kapcsolatban, hogy van-e statisztikailag szignifikáns bizonyíték arra, hogy a bírák stratégiai döntéseket hoznak a nyugdíjba vonulásukkal kapcsolatban. Egyfelől több tanulmány is arra utal, hogy a bírák nem vonulnak vissza stratégiai megfontolásból azon elnök hivatali ideje alatt, akinek pártja megegyezik azzal az elnökkel, aki eredetileg kinevezte a bírót.⁹⁰ Másrészt legalább egy tanulmány szerint van ilyen hatás.⁹¹ Egy másik tanulmány adatai azt sugallják, hogy van

85. Lásd Oliver, *supra* note 14, 805-06. o. (megjegyezve Warren főbírónak a Bíróságról való távozásának politizált jellegét) (idézve BERNARD SCHWARTZ, SUPER CHIEF 680-83, 720-25 (1983) és G. WHITE, EARL WARREN: A PUBLIC LIFE 306-08 (1982)).

86. Lásd *pl. id.* at 806-07 (megjegyezve, hogy Douglas bíró azért maradt a Bíróságon, hogy egy demokrata elnöknek lehetősége legyen arra, hogy megnevezze utódját); lásd még Bob Woodward és Scott Armstrong alapos vizsgálatát a Bíróságról, THE BRETHREN: INSIDE THE SUPREME COURT 161 (1979).

87. Lásd Oliver, *supra* note 14, 808. o. (megjegyezve a spekulációkat, hogy Brennan és Marshall akkori bírák nyugdíjba vonultak volna, ha nem akarták volna, hogy Reagan elnök ne nevezze meg utódaikat).

88.

Dennis Hutchinson, A férfi, aki valaha WHIZZER WHITE volt: A POR-BYRON R. WHITE 381 (1998).

89. Lásd Amar & Calabresi, *supra* note 1; Akhil Reed Amar & Vikram David Amar, *Should U.S. Supreme Court Justices Be Term-Limited?: A Dialogue*, WRIT, 2002. augusztus 23., <http://writ.findlaw.com/amar/20020823.html>.

90. Lásd *pl.* Saul Brenner, *The Myth that Justices Strategically Retire*, 36 SOC. SCI. J. 431 (1999); Peverill Squire, *Politics and Personal Factors in Retirement from the United States Supreme Court*, 10 POL. BEHAV. 180 (1988); Yoon, *Supra* note 43.

91. Lásd Timothy M. Hagle, *Stratégiai nyugdíjazások: A Political Model of Turnover on the United States Supreme Court*, 15 POL. BEHAV. 25 (1993); lásd még Artemus Ward, *How One Mistake Leads to Another: On the Importance of Verification/Replication*, POL. AN-

politikai hatás, de ez a hatás nem következetes.⁹² Anélkül, hogy mi magunk újra elvégeznénk a statisztikai elemzéseket, több problémával is szembe kell néznünk, amikor megpróbáljuk értelmezni a stratégiai visszavonulás létezésével kapcsolatos ellentmondásos kutatásokat.

Először is, meg kell értenünk, hogy a legtöbb hagyományos statisztikai módszer a statisztikákat mintákon számítja ki, feltételezve, hogy azokat véletlenszerűen húzták ki egy végtelen méretű populációból. Például összehasonlíthatjuk két minta átlagos hivatali idejét, tesztelve annak a valószínűségét, hogy két véletlenszerű, ugyanabból a végtelen méretű sokaságból vett minta átlagos hivatali ideje ugyanolyan különböző, mint a megfigyelt. A legtöbb szignifikancia-vizsgálat annak a valószínűségét méri, hogy a megfigyelt különbség inkább a mintavételi hiba eredménye. Ha azonban a mintánk a teljes vizsgált populáció, akkor nincs mintavételi hiba; a mért különbségek valóságok, bár ezek közül néhány túl triviális lehet ahhoz, hogy jelentőséggel bírjon.

A Legfelsőbb Bíróság 1789 óta tartó hivatali idejének kiszámításakor nem egy mintát, hanem az 1789 óta működő összes bíró teljes populációját mérjük. Így a bírák csoportjai között ebben a populációban megfigyelhető különbségek valójában a bírák mért jellemzői, nem pedig a mintavételi hibának kitett statisztikai becslések. Ennek megfelelően, bár a szignifikancia-vizsgálatot akkor is szokás elvégezni és jelenteni, ha a teljes populációval rendelkezünk, nem szabad elfelejtenünk, hogy itt valójában nem statisztikai szignifikanciát vizsgálunk. Sőt, ha szignifikancia-vizsgálatot végzünk azzal az ellenkező feltételezéssel, hogy 103 bíróból álló véletlenszerű mintát vizsgálunk, miért feltételezzük azt is, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak populációja, amelyből a vizsgálatot végezzük, végtelen méretű (több millió bíró)? Ehelyett tehetnénk egy kevésbé heroikus feltételezést, miszerint az első 103 bíró az első 250 bíró populációjából vett véletlen minta (amely az amerikai Legfelsőbb Bíróság első 500 évét képviseli). A statisztikák kiigazítása a re-

ALYSIS, 2004, <http://polmeth.wustl.edu/polanalysis/vol/12/ward.doc> (a politikai hatást nem megállapító tanulmányok kritikája).

92. Lásd Christopher J. W. Zorn & Steven R. Van Winkle, *A Competing Risks Model of Supreme Court Vacancies, 1789-1992*, 22 POL. BEHAV. 145, 162 (2000). Ez a tanulmány olyan táblázatokat mutat be, amelyek a "stratégiai haldoklás" bizonyítékát mutatják a halandósági modelljünkben, de nem a "stratégiai nyugdíjba vonulás" bizonyítékát a nyugdíjba vonulási modelljünkben (bár ha egy interakciós kifejezést eltávolítanának, a nyugdíjba vonulásra vonatkozó határszignifikáns eredmények szignifikánssá válhattak volna). *Id.* at 162. Zorn és Van Winkle mindazonáltal arra a következtetésre jut, hogy "Talán a legmeglepőbb, hogy nem fedezünk fel következetes támogatást arra, hogy a bírák részleges tényezőket vennének figyelembe sem a nyugdíjazási döntéseikben, sem a bírói székben maradásra vonatkozó döntéseikben". *Id.* at 160 (kiemelés hozzáadva).

egy kisebb hipotetikus populáció, amelyből a bírák mintája származik, jelentősen megváltoztatná azt, amit statisztikailag szignifikánsnak lehetne tekinteni. A stratégiai nyugdíjba vonulás és halálozás mintáinak leírásakor a statisztikai szignifikancia vizsgálata kevésbé fontos, mint bármely hatás méretének és jelentőségének vizsgálata, mivel bármely mért hatás ténylegesen jelen van a bírák nem-deringált populációjában.

Másodszor, ha azt vizsgáljuk, hogy a bírák milyen módon hagyják el hivatalukat, a nyers adatokban megfigyelhető egy olyan minta, amely összhangban van a stratégiai nyugdíjazás hipotézisével. A negyvenkilenc bíró közül, akik hivatalukban haltak meg, huszonkilenc az őket jelölő párttal ellentétes párthoz tartozó elnök hivatali ideje alatt halt meg.⁹³ Ezzel szemben az ötvennégy bíró közül, akik újra aláírtak, harmincöt olyan elnök hivatali ideje alatt mondott le, aki ugyanannak a pártnak az elnöke volt, mint aki kinevezte őket. Annak az esélye, hogy egy bíró visszavonul, ha az elnök a bíró pártjához tartozik, vagy hogy hivatalában hal meg, ha az elnök más párthoz tartozik, nagyobb, mint az ellenkező eseteké. 1789 óta, amikor egy bíró lemondott, annak az esélye, hogy az elnök ugyanabba a pártba tartozott, 35:19 volt; amikor egy bíró hivatalában halt meg, annak az esélye, hogy az elnök ugyanabba a pártba tartozott, 20:29 volt. E két kimenetel relatív esélye jelentős, 2,7 (és ez statisztikailag szignifikáns lenne az esélyhányadosok tesztje alapján, ha ez egy minta lenne). Meg kell értenünk, hogy (feltételezve, hogy nincsenek kódolási hibák) ezek nem hipotézisek. Inkább egyszerű tények. 1789 óta a bírák nagyobb valószínűséggel halnak meg még a bírói székben, ha ellenkező párt elnöke van hivatalban, és nagyobb valószínűséggel mondanak le, ha az elnök ugyanabból a pártból való. Ha alaposabban fel akarjuk tárni ezt a mintázatot, hogy meghatározzuk, milyen változók lehetnek felelősek érte, természetesen kifinomultabb idősoros technikákat is alkalmazhatunk.

Harmadszor, a közzétett tanulmányok egyike sem számol be egyetlen olyan modellről sem, amelyből megbízhatóan meg lehetne állapítani, hogy a bírák hajlamosak-e a stratégiai visszavonulásra. Optimális esetben egy jól megtervezett tanulmánynak nemcsak megfelelő statisztikai technikát kell alkalmaznia, hanem az összes bírót is, ahelyett, hogy a minta méretét sok vagy a legtöbb bíró kizárásával csökkentené.⁹⁴ Egy alapos tanulmánynak pedig legalább egy olyan szűkszavú modell eredményeiről kell beszámolnia, amely csak a bírói testületeket teszteli:

93. Itt követjük azt a konvenciót, hogy a föderalista, whig és republikánus elnököket ugyanahhoz a párthoz tartozónak minősítjük.

94. *Lásd pl.* Brenner, 90. l. ábjegyzet.

politikai hatás, amelyet mi (és mások) feltételezünk: a bírák nagyobb valószínűséggel vonulnak vissza, ha az elnök azonos pártból való, és nagyobb valószínűséggel maradnak életben, ha az elnök az ellenkező pártból való. Csak annak megállapítása után, hogy van-e politikai hatás az adatokban, kell megpróbálni ezt a hatást más változók bevezetésével felbontani.

Továbbá több tanulmányban is komoly kódolási problémák vannak, például kizárják azokat a bírakat, akik közvetlenül a nyugdíjjogosulttá válásuk után vonulnak nyugdíjba,⁹⁵ és csak akkor kódolják az elnökkel azonos párthoz tartozó bírakat, ha a bírakat pályafutásuk során korábban pártpolitikusnak választották⁹⁶ (így majdnem felére csökkentik az azonos párthoz tartozó elnök alatt nyugdíjba vonuló bírák arányát). Brenner professzor tanulmánya három olyan bírót, akiket demokraták neveztek ki és demokrata elnökök alatt léptek vissza, úgy minősít, mint akik ellentétes ideológiájú elnökök alatt vonultak vissza. Például Byron White és Felix Frankfurter bírák nemcsak "konzervatívnek" minősülnek, hanem Brenner professzor mind Ronald Reagan, mind George H.W. Bush elnököt "ideológiailag egyező" elnöknek minősíti White bíró esetében, míg Dwight Eisenhower elnököt "ideológiailag egyező elnöknek" minősíti Frankfurter bíró esetében. Amint arra korábban rámutattunk, White bíró életrajzírója arról számol be, hogy White bíró ahelyett, hogy ~~ideológiailag~~ összeegyeztethetőnek találta volna Reagan és Bush elnökségét, a jelentések szerint 1978-ban fontolóra vette a visszavonulást, mert attól tartott, hogy Carter elnököt nem fogják újraválasztani. Ehelyett White elég sokáig maradt a bíróságon ahhoz, hogy 1993-ban a demokrata Bill Clinton nevezhesse ki utódját.⁹⁷

Egyes tanulmányok sokkal több kontrollváltozót használnak, mint ami indokoltnak tűnik,⁹⁸ legalábbis mielőtt először meghatározzák és jelentik, hogy van-e magyarázható hatás. Sajnos a legtöbb tanulmány egyszerre több politikai változót is bevisz a modelljébe,⁹⁹ ami azt jelenti, hogy nem lehet megmondani, hogy csak az egyik politikai változó önmagában szignifikáns-e.

Röviden, a statisztikai kép nem meggyőző, várva egy jól megtervezett tanulmányt a létezéséről, méretéről és jelentőségéről minden stra-

95. *Lásd pl. id.* (a stratégiai nyugdíjazás elemzését a 70. életévüket betöltött bírákra korlátozza); *lásd még Ward, Supra* 91. lábjegyzet, 11. o. (a probléma azonosítása).

96. *Lásd pl. Squire, Supra* 90. lábjegyzet, 190. lábjegyzet.

97. *Lásd általában HUTCHINSON*, 88. lábjegyzet.

98. *Lásd pl. Squire, Supra* 90. lábjegyzet, 185. o.; Zorn & Van Winkle, *Supra* 92. lábjegyzet, 161-62. o.

99. *Lásd pl. Zorn & Van Winkle*, 92. sz. jegyzet, 161-62. o.

a Legfelsőbb Bíróság bírának tegikus nyugdíjazása. Ha a nyers adatok azt sugallják, hogy a bírák valóban ilyen stratégiai magatartást tanúsítanak - késleltetik a nyugdíjazást annak érdekében, hogy egy adott elnök megnevezhesse utódjukat -, akkor a stratégiai nyugdíjazásnak közvetlenül hosszabb hivatali időhöz kellene vezetnie a Bíróságon.

A hosszabb hivatali idő tendenciájának harmadik magyarázata a bírói tisztséggel járó társadalmi státusz drasztikus javulása, valamint a jog és általában a bírák társadalmi megítélése. A Bíróság kezdeti időszakában például a bírák életét időigényes és fizikailag megterhelő körutazás jellemezte. Valóban, a bírák fárasztó életmódja a széles körben elterjedt vélekedés szerint számos idő előtti lemondást okozott.¹⁰⁰ A stabil munkakörnyezet hiánya és az akkori Legfelsőbb Bírósági bírói tisztséggel járó számos egyéb nehézség miatt nem teljesen meglepő, hogy sok bíró viszonylag fiatalon vonult nyugdíjba a Bíróságon töltött rövid időszakok után. Mivel a munkakörülmények drámaian javultak a körzeti lovaglás megszüntetésével, és a Legfelsőbb Bíróság bírájának presztízse óriási mértékben megnőtt,¹⁰¹ az újabb bírák érthető módon hosszabb hivatali időt akartak tölteni, és életük későbbi szakaszában is szolgálhattak.

Természetesen a körzeti lovaglás hatása a bírák hivatali idejére és nyugdíjba vonulásának korára nem magyarázza a huszadik század közepe óta tapasztalható legújabb, emelkedő tendenciákat. A huszadik század elején eltörölték a körzeti bíráskodást, és a várható élettartam 1950-re már nagyrészt valósággá vált. Érdekes módon azonban úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírának élettartama csak az elmúlt harmincöt évben emelkedett a legdrámaibb mértékben. Ez a látszat némileg félrevezető, mivel az 1971-2006 közötti időszak leghosszabb ideje nyugdíjba vonult bírái közül néhányan Black és Douglas bírák voltak, akiket mindketten az 1930-as évek végén neveztek ki. A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének növekedése - legalábbis az ő esetükben - az 1960-as években már javában zajlott. A hosszabb élettartam felé mutató tendencia azonban azt sugallhatja, hogy a jog és a bíróságok általános társadalmi megítélésében a közelmúltban végbement változások

100. Lásd Ross Davies, *Egy bizonyos korcs bíróság: Congress's Past Power and Potential to Reinforce the Supreme Court*, 90 MINN. L. REV. 678, 691 (2006) (megjegyezve, hogy "a circuit-riding helytelenül akadályozta a bírák képességét,

hogy bíróságként üljenek”).

101. Lásd Frederick Schauer, *Incentives, Reputation, and the Inglorious Determinants of Judicial Behavior*, 68 U. CIN. L. REV. 615, 625-34 (2000) (a Legfelsőbb Bíróság bíráinak bírói motivációját tárgyalja, és feltételezi, hogy a bírakat a presztízs és a befolyás motiválja).

bírák - különösen a Legfelsőbb Bíróság bírái - talán nagyobb presztízsvé és kívánatosabbá tették a bíróságon való hosszabb szolgálatot.

A negyedik tényező, amely magyarázatot adhat a hosszabb hivatali időre, az a bírák jogtanácsosi segédszemélyzete létszámának növekedése az 1960-as évek vége óta.¹⁰² 1970 előtt minden bírónak két-két jogi asszisztense volt; ez a szám 1978-ban emelkedett a mai négyes létszámra.¹⁰³ A jogi asszisztensek támogató személyzetének megduplázódása sokkal kevésbé megterhelővé teszi a Bíróságon bíróként végzett munkát, és lehetővé teszi a bírák számára, hogy jelentős mennyiségű munkát delegáljanak a jogi asszisztensekre. Feltűnő, hogy a jogi asszisztensek számának 1970 utáni növekedése pontosan megegyezik azzal az időszakokkal, amikor a bírák hosszabb ideig maradtak a Bíróságon.

Ötödször, a Bíróság munkaterhelésének csökkenése - amely abból ered, hogy a Kongresszus szinte teljesen megszüntette a Bíróság mandátumát, valamint abból, hogy a Bíróság drasztikusan csökkentette az évente benyújtott certiorari kérelmek számát¹⁰⁴ - valószínűleg azt is lehetővé tette, hogy a bírák tovább szolgáljanak. Az elmúlt tizenöt évben a Bíróság éves ügyterhe körülbelül 150-ről körülbelül 80-ra csökkent.¹⁰⁵ Ez is hatalmas változás: a bírák munkaterhelésének közel felére történő elképesztő csökkenése. Tény, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírájának munkája ma négy ügyvédi irodistával, kötelező fellebbviteli jogkörök nélkül, kevesebb certiorari engedélyezéssel és három hónap nyári szabadsággal sokkal könnyebb, mint az amerikai történelem más időszakaiban. Ezek a tényezők, valamint a várható élettartam meghosszabbodása, a kevesebb utazás és a Legfelsőbb Bírósági bírói tisztség megnövekedett presztízse magyarázhatják, hogy a bírák miért maradnak hosszabb ideig a Bíróságon.

102. William J. Stuntz, a Harvard Law School jogászprofesszorának e-mailje Akhil Reed Amar-nak, a Yale Law School Southmayd jogászprofesszorának (2002. augusztus 9.) (a szerzők irattárában); Akhil Reed Amar, a Yale Law School Southmayd jogászprofesszorának e-mailje William J. Stuntz-nak, a Harvard Law School jogászprofesszorának (2002. augusztus 13.) (a szerzők irattárában).

103. RICHARD A. POSNER, *THE FEDERAL COURTS: CHALLENGE AND REFORM* 139 (1996).

104. Az 1987. októberi ülészakorán a Legfelsőbb Bíróság 157 ügyben adott helyt a felülvizsgálatnak. A *Legfelsőbb Bíróság munkaterhelésének statisztikai összefoglalása az elmúlt három ciklusban*, 59 U.S.L.W. 3064 (1990). Öt évvel később, az 1992. októberi ülészakban a Bíróság mindössze 83 esetben adott helyt a felülvizsgálatnak. *Statistical Recap of Supreme Court's Workload During Last Three Terms*, 62 U.S.L.W. 3124 (1993).

105. *Lásd a 104. lábjegyzetet.*

D. Az élethosszig tartó jogviszony kiterjesztésének következményei

Ezek a történelmi tendenciák - nevezetesen a későbbi nyugdíjba vonulás és a ritkább megüresedések - három fő következménnyel járnak a bírói kar jelenlegi állapotára nézve: a Bíróság ellenállása a demokrata elszámoltathatósággal szemben, a bírói megerősítési folyamat fokozott politizálódása, valamint a túl sokáig a bírói székben maradóknak nagyobb mentális de- crepitációjának lehetősége. Már csak e következmények alapján is kívánatos lenne a jelenlegi hivatali rendszer megváltoztatása.

1. Csökkentett demokratikus elszámoltathatóság

A Legfelsőbb Bíróság eleve független a politikai hatalmi ágaktól.¹⁰⁶ Valóban, igazságszolgáltatásunk egyik legcsodálatosabb jellemzője, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírái (és más szövetségi bírák) anélkül döntenek ügyekben, hogy más választott tisztségviselők politikai visszahatással vagy megtorlással fenyegetnének.¹⁰⁷ Az Alkotmány a Legfelsőbb Bíróság számára csak két demokratikus elszámoltathatósági csatornát biztosít. Az első a kinevezési eljárás, a második pedig a vádemelés. A Legfelsőbb Bíróság felett a tagok kiválasztásán és eltávolításán túl az egyetlen demokratikus ellenőrzés az a nagyon távoli lehetőség, hogy döntéseit alkotmánymódosítással felülbírálják.¹⁰⁸

A Legfelsőbb Bíróság bíráit a nép által megválasztott elnök nevezi ki, majd a nép képviselői a szenátusban megerősítik őket. Ezzel szemben a nép a képviselőházi és szenátusi képviselőin keresztül megtartja a Legfelsőbb Bíróság bíráinak eltávolítására vonatkozó jogkört. A bírák ellenőrzésére szolgáló ezen előzetes mechanizmusokon kívül a Bíróságra nem vonatkozik más formális ellenőrzés vagy egyensúlyozás.¹⁰⁹

106. *Lásd* WILLIAM H. REHNQUIST, THE SUPREME COURT 209 (2001) ("Az Egyesült Államok kormánya igazságszolgáltatási ágának közel kétszáz éve tartó teljesítménye azt mutatja, hogy figyelemre méltóan független a kormány többi koordinált ágától.").

107. *Id.* 210. o. ("Azt akarjuk, hogy szövetségi bíróságaink, és különösen a Legfelsőbb Bíróság független legyen a közvéleménytől, amikor az eléjük kerülő konkrét ügyekben vagy vitás kérdésekben döntést hoz.").

108. A Legfelsőbb Bíróság 217 év alatt mindössze négy döntést változtatott meg alkotmánymódosítással. Az *Oregon kontra Mitchell*, 400 U.S. 112 (1970) ügyben hozott ítéletet a huszonhatodik módosítás hatályon kívül helyezte. A *Pollock kontra Farmers Loan & Trust Co. ügyben hozott ítéletet*, 158 U.S. 601 (1895), a tizenhatodik módosítással hatályon kívül helyezték. *Dred Scott kontra Sandford*, 60 U.S. (19 How.) 393 (1856), a tizennegyedik módosítással hatályon kívül helyezték. A *Chisholm v. Georgia*, 2 U.S. (2 Dall.) 419 (1793), a tizenegyedik módosítással hatályon kívül helyezték.

109. Az biztos, hogy a Kongresszus és a nyilvánosság is rendelkezik közvetett eszközökkel arra, hogy a nyilvánosság politikai értékeit közvetítse a Bíróság felé. Például a Kongresszus rendelkezik azzal a hatáskörrel, hogy

A Bíróság alkotmánymódosítással történő demokratikus ellenőrzése valószínűtlen,¹¹⁰ és a legfelsőbb bírósági bírák magatartásának ellenőrzésére a vádemelésnek eddig semmi haszna nem volt. Az amerikai alkotmányos történelem 217 éve alatt egyetlen bírót sem vontak még sikeresen felelősségre és távolítottak el hivatalából a szenátus által.¹¹¹ Ez nem azért van, mert nem volt olyan bíró, aki ellen vádat emeltek volna: Bizonyára legalább azok a bírák, akik a *Dred Scott*-ügyben döntöttek, megérdemelték volna, hogy felelősségre vonják és eltávolítsák őket.

A kinevezési eljárás tehát a Legfelsőbb Bíróság feletti demokratikus ellenőrzés legközvetlenebb és legfontosabb formális forrása.¹¹² Valójában ez az egyetlen kontroll, amellyel a másik két hatalmi ág a Bíróságot ellenőrzi. Valójában más országok, amelyek a bíróságok

átalakítja a bírói fizetéseket, nyugdíjakat és egyéb juttatásokat, és nagymértékben ellenőrzi a Bíróság joghatóságát. Ezek mind olyan eszközök, amelyekkel a Kongresszus elméletileg megpróbálhatja befolyásolni a Bíróság döntéshozatalát. *Lásd* Keith E. Whittington, *Legislative Sanctions and the Strategic Environment of Judicial Review*, 1 INT'L

J. CONST. L. 446, 449 (2003) ("Bár a Kongresszus nem csökkentheti a bírák fizetését, megengedheti, hogy a bírói javadalmazást az infláció idővel csökkentse. A törvényhozás általánosságban ellenőrizheti az igazságszolgáltatási ágazat finanszírozását."). Az ilyen eszközök azonban aligha tekinthetők a Bíróság demokratikus elszámoltathatóságának hatékony eszközeinek.

A Legfelsőbb Bíróság egy másik, még fontosabb demokratikus kontrollja a közvélemény. *Lásd* Eskridge, *Supra* 82. lábjegyzet, 2372. o. ("[P]olitika a fő korlátja az aktivista bíróságnak."). A legtöbb kérdésben a közvélemény bizonyos normákat vagy határokat állít fel, amelyeket a Bíróság nem léphet át anélkül, hogy ne kockáztatná a demokratikus kormányzatunkban való megbecsülését. "Minden olyan Legfelsőbb Bírósági döntés . . . amelyet úgy tekintenek, mint ami egy nemzeti egyensúlyt egy norma javára vagy egy de-sponált csoport ellenében megkérdőjelez, valószínűleg politikai fegyelemnek lesz kitéve." *Id.* Bár a Bíróságnak a közvéleményre való támaszkodása a saját legitimitációja szempontjából fontos ellenőrzés, gyakorlati eszközként nem hatékony a Bíróság joggyakorlatának alakításában, kivéve, ha nagyon tág és megengedő határokat szab.

110. *Lásd* a 108. lábjegyzetet.

111. "A felelősségre vonás soha nem használható a bírák elszámoltathatóságának eszközeként. Túl magasak az akadályok. . . . A vád alá helyezés egy fantomfenyegetés." Prakash, *supra* note 16, 571 n.141. o. A republikánusok Samuel Chase föderalista bíró elleni vádemelési kísérlete ellenpéldaként szolgálhat erre az általános tételre, bár a kísérlet kudarcot vallott, ami ismét az eltávolítási mechanizmus nehézségeit mutatja. *Lásd* RAOUL BERGER, *IMPEACHMENT: THE CONSTITUTIONAL PROBLEMS* 224-30 (1973); Martin H. Redish, *Judicial Discipline, Judicial Independence, and the Constitution: A Textual and Structural Analysis*, 72 S. CAL. L. REV. 673, 676 (1999).

112. *Lásd* REHNQUIST, *Supra* 106. lábjegyzet, 223. o. ("A Legfelsőbb Bíróságnak a törvényhozó és a végrehajtó hatalomtól függetlennek kell lennie, de a bíróságon előforduló üres álláshelyek miatt a népakarat közvetett beáramlásának kell alávetni az elnök kinevezési jogkörének gyakorlása révén."). Különösen, ha úgy véljük, hogy a bírák eredendően pártosak, ahogyan azt a jogi realisták állítják, akkor a kinevezési folyamat ellenőrzése tűnik a legfontosabb eszköznek a Bíróság politikai összetételének ellenőrzésére. *Lásd* Eskridge, *Supra* 82. lábjegyzet, 2198-99. lábjegyzet.

az alkotmánybíróságok politikai kinevezése érdekében pontosan azért teszik ezt, mert "az alkotmányos felülvizsgálat demokratikus legitimitása a bírák választott hatóságok általi kinevezésén nyugszik".¹¹³ Még William Rehnquist volt főbíró is lényegében ezt állította, amikor azt írta, hogy "az intézményt úgy építették fel, hogy a nyilvánosság lic az Egyesült Államok elnöke személyében . . . van mondanivalója a Bíróság tagságáról, és ezáltal közvetve annak döntéseiről"¹¹⁴.

Ahhoz, hogy ez a folyamat működjön, a Számvevőszékben viszonylag gyakori és rendszeres fluktuációnak kell lennie. Bár 1789-től 1970-ig rendszeresen váltakoztak a bírák, 1970 óta a bírák minden korábbinál hosszabb ideig maradtak a Bíróságon, és a Bíróságon a közértékeknek az új bírák kiválasztása révén történő demokratikus átültetése ennek megfelelően ritkán és irregulárisan történt. Ráadásul, ahogy a Virginia Note-írók panaszkodnak, amikor megüresedik egy-egy hely, akkor azok néha "forró pontokba" tömörülnek, így évek telnek el üresedés nélkül, majd hirtelen két, három vagy akár négy hely is megüresedhet néhány éven belül, amit egy újabb hosszú időszak követ, üresedés nélkül.¹¹⁵ Amikor ez megtörténik, az adott időben hatalmon lévő párt aránytalanul nagy befolyással bír a Supreme Courtra, ami ismét megakadályozhatja, hogy az amerikai nép rendszeresen ellenőrizhesse a Bíróságot, ha az eltért az Alkotmány szövegének és eredeti értelmének követésétől.

Úgy gondoljuk, hogy a forró pontok problémája komoly probléma, amely hozzájárulhat ahhoz, hogy a Bíróság hosszú időn keresztül nem tud lépést tartani az amerikai emberek felfogásával. Például a "kilenc öregember" bírósága nagyrészt a "kilenc öregember" funkciója volt.

113. VICKI C. JACKSON & MARK TUSHNET, *COMPARATIVE CONSTITUTIONAL LAW* 474 (1999).

114. REHNQUIST, *Supra* 106. lábjegyzet, 210. o. Rehnquist főbíró szintén megjegyezte: Ha a Bíróságban megüresedik egy hely, teljesen helyénvaló, hogy ezt a helyet a nemzeti választókörzetnek felelős elnök töltse be, a Szenátus tanácsára, amelynek tagjai regionális választókörzeteknek felelősek. Így a közvéleménynek van némi beleszólása abba, hogy kik legyenek a Legfelsőbb Bíróság bírái.

Id.

115. *Lásd* DiTullio & Schochet, *supra* 17. lábjegyzet, 1116-19. o.; *lásd még*: William J. Stuntz, a Harvard Law School jogászprofesszorának e-mailje Akhil Reed Amar-nak, a Yale Law School Southmayd jogászprofesszorának (Aug. 17. lábjegyzet). 9., 2002) (a szerzők irattárában); E-mail from Akhil Reed Amar, Southmayd Professor of Law, Yale Law School, to William J. Stuntz, Professor of Law, Harvard Law School (Aug. 13., 2002) (a szerzők irattárában).

hogy Taft és Harding elnökök hat, illetve négy Legfelsőbb Bírósági kinevezést eszközöltek, míg Woodrow Wilson csak három kinevezést eszközölt, annak ellenére, hogy hosszabb ideig volt elnök, mint Taft és Harding együttvéve. További példa erre, hogy Richard Nixon öt elnöki éve alatt négy bírót nevezett ki, majd Jimmy Carter négy elnöki éve alatt egyetlen bírót sem tudott kinevezni. Nehéz belátni, hogy egyes négy vagy nyolcéves elnökök miért kapnak sokkal több kinevezést, mint mások, különösen akkor, ha a jelenség részben a bírák stratégiai nyugdíjba vonulási döntéseinek eredménye lehet. A kinevezések egyenletes elosztása, hogy minden elnök négy év alatt kettőt kapjon, és így kiküszöböljük a stratégiai visszavonulásra való ösztönzést, véleményünk szerint sokat segítené a jogállamiság iránti tiszteletnek a nyilvánosság és a bírák részéről.

Természetesen a Legfelsőbb Bíróság bírójának legalább bizonyos fokú politikai nyomástól függetlennek kellene lenniük, és a tizennyolc évre szóló, nem megújítható hivatali idővel még mindig eléggé függetlennek lennének. Ahogy Martin Redish professzor megjegyezte: "Egy független, alapvető politikai nyomástól és befolyástól mentes bírói testület hiányában a többségi befolyástól elszigetelni kívánt egyéni jogok veszélybe kerülnének, ahogyan az ellentöbbségi alkotmány egészének szupremáciája is."¹¹⁶ A lényeg azonban az, hogy nem a bírói függetlenség az egyetlen érték, ami itt kockán forog. Ha így lenne, akkor nem lenne ok arra, hogy a bírák ne választhassák meg saját utódaikat - ahogyan ez néhány országban történik -, mert egy ilyen kinevezési eljárás olyan bírói testülethez vezetne, amely még a jelenleginél is függetlenebb a politikai folyamatoktól. Azért nem engedjük meg, hogy a bírák maguk válasszák meg utódaikat, mert úgy véljük, hogy a bírói karnak, akár csak a törvényhozásnak és a végrehajtó hatalomnak, alá kell vetnie magát a népi ellenőrzésnek és a fékek és ellensúlyok rendszerének. Gyakorlatilag a Legfelsőbb Bíróság egyetlen kontrollja és egyensúlya a kinevezési eljárás. Mivel a bírák 1970 óta tíz évvel tovább maradtak a Bíróságon, mint a történelem során, és mivel a Bíróságon csak feleannyiszor nyíltak meg üres helyek, a Bíróságnak ez a kulcsfontosságú ellenőrző tényezője elsorvadt. Ideje visszatérni az 1789 és 1970 közötti gyakorlatunkhoz, miszerint a független bírák inkább tizenöt, mint huszonhat évig maradnak a Bíróságon.

116. Redish, *Supra* 111. lábjegyzet, 683. lábjegyzet.

Összefoglalva, a bírói függetlenség nem korlátlan jó. Amire valóban szükségünk van, az a bírói függetlenség jelentős mértéke, amelyhez a Bíróság bizonyos fokú demokratikus ellenőrzése társul. A helyes egyensúly helyreállításához módosítani kell az Alkotmányt, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírúinak határozott, nyolc-tizenegy éves, szakaszos hivatali idejű megbízatását írja elő. Nem szabadna, hogy megüresedjenek a betöltetlen helyek, és ne legyen tizenegy éves (vagy akár négyéves) aszály. Nem szabadna ösztönözni a stratégiai visszavonulásra, és nem lenne lehetőség arra, hogy egy politikai mozgalom harminc évre bezárja a Bíróságot, ahogyan azt a republikánusok tették a huszadik század elején és a demokraták tették a New Deal után. A demokratikus elfogadhatóságtól teljesen független Legfelsőbb Bíróság sérti a fékek és ellensúlyok rendszerét. Ennek megfelelően vissza kellene térnünk ahhoz a gyakorlathoz, amely 1789 és 1970 között uralkodott ebben az országban, amikor a Legfelsőbb Bíróságon átlagosan két évente egyszer nyílt meg üresedés, és amikor a bírák inkább tizenöt, mint huszonhat évig maradtak a Bíróságon.

2. A megerősítési folyamat fokozott politizálása

A ritkább megüresedések és az egyre hosszabb ideig hivatalban lévő bírák másik költsége az, hogy a szövetségi bírák megerősítésének folyamata olyan politikai és vitássá válhat, hogy az megállhat.¹¹⁷ A jelenlegi rendszerben a Legfelsőbb Bíróságon a megüresedő helyek rendszertelen előfordulása azt jelenti, hogy amikor egy-egy megüresedik, a tét óriási, mivel sem az elnök, sem a szenátus nem tudhatja, hogy a következő üresedés mikor következhet be. Ráadásul egy sikeres jelölt potenciálisan nagyon hosszú és bizonytalan ideig maradhat a Bíróságon. Egy új bíró kinevezése olyan nagy tétet jelent, hogy az elnök és a szenátus (különösen, ha az elnökkel szemben álló párt irányítja) elkerülhetetlenül politikai harcba keveredik, amely közvetlenül és közvetve is árt a Bíróságnak. A Bíróságot ez közvetlenül érinti, mivel kilenc tagjának egyikétől megfosztják, és közvetve is, mivel az elmérgesedett megerősítési csatározások csökkentik a Bíróság presztízsét.¹¹⁸

117.

A virginiai jegyzetírők is erre a pontra mutatnak rá. *Lásd DiTullio és Schochet, Supra* 17. lábjegyzet, 1139-44. o.

118. *Lásd TWENTIETH CENTURY FUND TASK FORCE ON JUDICIAL SELECTION, JUDICIAL ROULETTE* 9 (1988) (következtetés: "a megerősítési eljárás, röviden szólva, rendkívül átpolitizálódott oly módon, hogy a Bíróságot lejárhatja, és a bíróság tekintélyét, valamint a jogállamiság iránti közmegebecsülést aláassa"). *De lásd William Ross, The Supreme Court Appointment Process: A Search for a Synthesis*, 57 ALB.

Természetesen a megerősítési folyamat meghiúsulása nem újdonság. Az elnök és a szenátus közötti politikai csatározások a Legfelsőbb Bíróság megerősítésével kapcsolatban a történelem során mindig is előfordultak.¹¹⁹ Az elmúlt húsz évben azonban a megüresedett állások hiánya és a bírák megbízatási idejének meghosszabbodása miatt a Legfelsőbb Bíróság bíráinak megerősítéséért folytatott politikai harcok új mélypontra jutottak. Robert H. Bork bíró 1987-es és Clarence Thomas bíró 1991-es megerősítési meghallgatása az amerikai történelem legelkeseredettebb Legfelsőbb Bírósági megerősítési meghallgatásai közé tartozott. Ráadásul a Borkkal és Thomasszal kapcsolatos nagy horderejű megerősítési harcok erőteljes (és nemkívánatos) ösztönzést jelentettek az elnökök számára, hogy olyan jelölteket keressenek, akiknek nincsenek papírjai.¹²⁰ Így a Legfelsőbb Bíróság bíráinak megerősítési folyamatának az elmúlt években tapasztalt fokozott politizálódása aláasta az elnök azon képességét, hogy teljesítse alkotmányos kötelességét, miszerint a legjobb új bírakat nevezze ki a Bíróságba, sőt magának a Legfelsőbb Bíróságnak a hatékony működéséhez is.

A szövetségi bírói kinevezések körüli harcok olyan hevesek voltak, hogy majdnem teljesen megszakadt az alacsonyabb szintű szövetségi fellebbviteli bíróságok bíráinak kinevezési folyamata. Bush elnök jelenlegi fellebbviteli bírósági jelöltjei közül sokan 2001 és 2003 között alig tudtak meghallgatást kapni a demokraták által ellenőrzött szenátus igazságügyi bizottságától.¹²¹ A közelmúltban Bush elnök jelöltjei a republikánusok által ellenőrzött szenátusban a demokrata kisebbség által alkalmazott obstrukciós és egyéb akadályozó taktikákkal szembesültek.¹²² 1995 és 2001 között Bill Clinton elnök hasonló ellenállásba ütközött a republikánusok által ellenőrzött szenátus részéről az alacsonyabb szintű szövetségi bírósági bírójelöltjeivel szemben, amely megtagadta a meghallgatásokat olyan képzett bírójelöltek esetében, mint a Harvard jogi karának jelenlegi dékánja, vagy a Harvard jogi karának jelenlegi dékánja.

L. REV. 993, 1041 ("Nem valószínű, hogy a közelmúltbeli megerősítési eljárások turbulenciája csökkentette volna a Bíróság presztízsét.")

119. Ahogy Monaghan professzor megjegyzi, történelmünk első 105 évében a Legfelsőbb Bíróságra jelöltek körülbelül egynegyedét utasította el a szenátus. Monaghan, *supra* note 16, 1202. o. (megjegyzik, hogy a Legfelsőbb Bíróság jelöltjeinek szenátusi megerősítése a történelem során végig vitatott volt, és hogy ezek a megerősítési csatározások intenzíven politikai jellegűek voltak).

120. *Lásd* Amar & Amar, *Supra* note 89 (megjegyezve a kinevezési eljárás fokozott politizálása miatt a lopakodó kan-didátusok iránti tendenciát).

121. *Lásd* Sheryl Gay Stolberg, *Felkészülés a következő nagy csatára: A Legfelsőbb Bíróság*, N.Y. TIMES, 2004. december 8., A24 ("A demokraták csak 2003-ban 10 Bush bírójelöltet blokkoltak a filibusterrel").

122. Carl Hulse, *In Senate, a "Historic" Struggle; Court Nominations and Filibuster at Stake*, INT'L HERALD TRIB., 2005. május 20., 5. oldal.

Iskola, Elena Kagan.¹²³ Bár vitatható, hogy a Supreme Court megerősítése valaha is ennyire politizált volt-e,¹²⁴ nem kérdéses, hogy a fellebbviteli bírósági helyekért folytatott harcok az elmúlt évtizedben új mélypontot értek el. A Legfelsőbb Bíróságon megüresedő helyek rendszertelen előfordulása és a bíróság bírúinak hosszabbodó hivatali ideje olyan zavarokhoz vezetett a megerősítési eljárásban, amelyek elkerülhetők lennének egy rövidebb, rögzített és lépcsőzetes hivatali idővel.

3. A "szellemi leépülés"¹²⁵ növekedése a bíróságon

Bár az amerikai történelem során mindig is előfordult, hogy a bírák mentális vagy fizikai egészségügyi problémákkal küzdenek a Bíróságon való szolgálatuk alatt, az utóbbi években egyre gyakrabban merült fel a probléma. Ez a súlyos és tartós probléma sokak szerint veszélyezteti a Bíróság legitimitását.¹²⁶ A betegségek alkalmanként olyan súlyosak voltak, hogy megfosztották a bírákat attól a képességüktől, hogy feladataikat kompetens módon, a jogi asszisztenseik és más munkatársaik jelentős segítségével és befolyása nélkül lássák el. David Garrow professzor, aki a közelmúltban átfogóan bemutatta a Bíróságon előforduló szellemi leépüléssel kapcsolatos történelmi bizonyítékokat, megjegyzi, hogy "a Bíróság története tele van olyan bírák ismételt esetével, akik döntő szavazatokat adtak le, vagy más módon aktívan részt vettek a Bíróság munkájában, miközben kollégáik és/vagy családtagjaik komoly kétségeket tápláltak szellemi képességeiket illetően."¹²⁷ Valójában a szellemi fogyatékos bírák visszatérő problémája időről időre az Amerikai Ügyvédi Kamara, a Kongresszus tagjai, sőt a végrehajtó hatalom tisztviselői részéről is olyan törekvésekhez vezetett, amelyek célja egy, a bírósági munkában való

123. Jonathan Groner, *Bushnak önmérsékletet kell tanúsítania a bíróválasztásban: Even Split in Senate, Modest Mandate Mean Conservative Court Nominees May Face Confirmation Battles*, LEGAL TIMES, Nov. 13, 2000, at 9 ("1999-ben Clinton elnök megpróbálta betölteni a korábbi üres állásokat ... a Hogan & Hartson partnerének, Allen Snydernek és a Harvard Law School vendégprofesszorának, Elena Kagannak a jelölésével. Snyder Hatch bizottsága előtt meghallgatta. Kagan nem kapott meghallgatást. Egyik jelölt sem jutott el a szenátusban a szavazásig, noha nem merült fel vita a képesítésükkel kapcsolatban.").

124. Monaghan professzor például úgy tűnik, hogy a szenátus kisebb szerepet játszik a Legfelsőbb Bíróság megerősítésében, mint a történelem során. *Lásd* Monaghan, *supra* note 16, 1202-03. o.

125. Ezt a kifejezést David Garrow professzor használja. *Lásd* Garrow, *supra* note 7, 995. o.

126. *Lásd* Amar & Calabresi, *Supra* note 1; *lásd még* McGinnis, *Supra* note 16, 543. o.; Monaghan, *Supra* note 16, 1211-12. o.; Oliver, *Supra* note 14, 813-16. o.; Easterbrook, *Supra* note 6. o..

127. Garrow, *Supra* note 7, 995. o.

kötelező nyugdíjkorhatár a legfelsőbb bírósági bírák vagy az összes szövetségi bíró számára.¹²⁸

Bár a bírák szellemi leépülése már 200 éve probléma, David Garrow szerint "a Legfelsőbb Bíróság történetírásának alapos áttekintése azt mutatja, hogy a szellemi leépülés még gyakoribb probléma volt a huszadik századi bíróságon, mint a kilencedik században."¹²⁹ A huszadik század előtt a bíróságot mindössze öt olyan bíró sújtotta, akinek szellemi képességei csökkentek; a huszadik században legalább tizenkét bíró szolgált tovább, mint kellett volna.¹³⁰ Az 1789 és 1970 között eltelt 181 év alatt nyugdíjba vonuló bírák közül tizenketten voltak leépülve; az 1970 óta eltelt harmincöt év alatt nyugdíjba vonuló bírák közül öten állítólag szellemi vagy súlyos fizikai leépülésben szenvedtek, ami alkalmatlanná tette őket a szolgálatra.¹³¹ Így 1970 előtt átlagosan tizenötévente egyszer vonult nyugdíjba egy rokkant bíró; 1970 óta hétévente egyszer vonult nyugdíjba egy rokkant bíró. A nyugdíjba vonulásuk éveit^{tekintve}¹³² több szellemileg leépült bíró

128. *Lásd id.* at 1018-26 (a New Deal idején a végrehajtó hatalom tisztviselői és a Kongresszus tagjai által vezetett, a kötelező nyugdíjkorhatárra vonatkozó javaslatok mozgalmának részletezése); *id.* at 1028-43 (a Kongresszus tagjai és az Amerikai Ügyvédi Kamara által az 1940-es és 1950-es években a szövetségi bírák kötelező nyugdíjkorhatárát előíró alkotmánymódosításra irányuló mozgalom részletezése); *id.* 1056-65. o. (részletezve az Amerikai Ügyvédi Kamara és a kongresszusi vezetők által az 1970-es és 1980-as években az alkotmánymódosítás vagy a szövetségi bírák kötelező nyugdíjkorhatárának előírására irányuló mozgalmat, de talán a legfelsőbb bírósági bírák kivételével).

129. Garrow, *Supra* note 7, 995. o.

130. *Id.* at 1084-85. Garrow professzor megjegyzi, hogy a XX. század előtti időkben talán még két bíró szenvedhetett szellemi leépülésben: Rutledge és Cushing bírák. *Id.* Rutledge bíró második kinevezését azonban soha nem erősítették meg a Bíróságban, és csak néhány hónapig volt a Bíróság tagja, mint szüneteltetett kinevezésű bíró. Amint Garrow professzor elismeri, Cushing bíró esetében nem volt elég bizonyíték a szellemi hanyatlásra ahhoz, hogy őt véglegesen beleszámíthassuk az összesítésbe. *Id.* 998-1001. o.

131. Ahogy Garrow professzor részletezi, a következő bírák, akik mind 1970 előtt vonultak nyugdíjba, valamikor nyilvánvalóan olyan szellemi vagy fizikai leépülésben szenvedtek, amely befolyásolta a feladatuk ellátására való képességüket: Henry Baldwin bíró, Robert C. Grier bíró, Nathan Clifford bíró, Ward Hunt bíró, Stephen J. Field bíró, Melville Fuller bíró, Joseph McKenna bíró, William H. Taft főbíró, Oliver Wendell Holmes bíró, Frank Murphy bíró, Sherman Minton bíró és Charles E. Whittaker bíró. *Id.* at 1001-51. Garrow professzor a következő, 1970 után nyugdíjba vonult bírákról jegyezte fel, hogy hivatali idejük alatt mentális vagy súlyos fizikai leépülésben szenvedtek: Hugo L. Black bíró, William O. Douglas bíró, Lewis F. Powell bíró, William J. Brennan bíró és Thurgood Marshall bíró. *Id.* at 1051-80.

132. Ugyanazokat a harmincéves időszakokat használva, mint fentebb: 1789 és 1820 között egyetlen nyugdíjba vonuló bíró sem volt rokkant (kivéve talán Rutledge és Cushing bírákat, akiket, ahogyan azt a 130. lábjegyzetben részletezzük, nem számítunk a rokkant bírák közé).

ment nyugdíjba a Bíróságról az 1971-2000 közötti időszakban, mint az amerikai történelem bármely más harmincéves időszakában. A Bíróságban a leghosszabb ideig tevékenykedő hat bíró közül négy (67%) volt a legidősebb (Field, Black, Brennan és Douglas bírák). A Bíróságon a leghosszabb ideig tevékenykedő huszonhét bíró közül tíz (37%) hasonlóan szellemileg alkalmatlan volt a szolgálat ellátására, amikor meghalt vagy nyugdíjba vonult. A tizennyolc évnél hosszabb ideig hivatalban lévő és 1897 óta nyugdíjba vonult huszonhárom bíró közül nyolc (35%) mentálisan vagy fizikailag súlyosan leépült volt. Talán a legszembetűnőbb, hogy az utolsó tizenegy hivatalból távozó bíró közel fele (45%) mentálisan leépült volt, és az utolsó hat hivatalból távozó bíró fele mentálisan leépült volt a bíróságon töltött utolsó éveiben.

Azoknak a kommentátoroknak, akik úgy tesznek, mintha a jelenlegi rendszer nem szorulna reformra - "Ha nem romlott el, ne javítsd meg" ¹³³ - ideje felismerni, hogy a rendszer határozottan elromlott. Akár 35%-ot (az 1897 óta több mint tizennyolc év szolgálati idő után távozó bírák esetében), akár 45%-ot (a legutóbbi tizenegy bíró esetében), akár 50%-ot (a legutóbbi hat bíró esetében) használjuk a hanyatlás mértékének, az arány indokolatlanul magas. A szellemi hanyatlás, amely a múltban ritka probléma volt, ma már a bírák harmadát-felét sújtja, mielőtt hajlandóak lennének nyugdíjba vonulni.

Garrow professzor által részletezett, a Bíróságon belüli szellemi fogyatékoság problémájára adott leggyakoribb válaszok alkotmánymódosítási javaslatok vagy olyan törvényjavaslatok voltak, amelyek kötelező nyugdíjkorhatárt írnak elő a legfelsőbb bírósági bírák számára. ¹³⁴ De a bírák és a bírák kötelező nyugdíjkorhatárának bevezetése

1821 és 1850 között csak egy bíró, Henry Baldwin (1844) vonult vissza, miután szellemi hanyatlással küszködve a Bíróság tagja volt. 1851 és 1880 között csak egy bíró, Robert C. Grier (1870) szolgált a Bíróságban annak ellenére, hogy szellemi fogyatékos és fizikailag beteg volt. 1881 és 1910 között négy bíró, Nathan Clifford (1881), Ward Hunt (1882), Stephen J. Field (1897) és Melville Fuller (1910) volt a Bíróság tagja, miközben szellemi vagy fizikai fogyatékos volt. 1911 és 1940 között három bíró, Joseph McKenna (1925), William H. Taft főbíró (1930) és Oliver Wendell Holmes (1932), mindannyian szellemi fogyatékosággal küzdöttek a Bíróságon töltött időszakuk egy részében. 1941 és 1970 között három bíró, Frank Murphy (1949), Sherman Minton (1956) és Charles E. Whittaker (1962) annak ellenére maradt a Bíróságon egy ideig, hogy szellemi vagy fizikai alkalmatlanságuk vagy mindkettő fennállt. *Id.* at 1001-51. Az 1971 és 2000 közötti időszakban azonban Garrow professzor öt olyan bírót jegyzett fel, akiket szellemi vagy fizikai hanyatlás érintett a hivataluk betöltése során. *Id.* at 1051-80.

^{133.} *Lásd* Monaghan, *Supra* 16. lábjegyzet, 1212. o.

^{134.} Az ilyen javaslatokat háromszor támogatták a nagyobb mozgalmak. Először is, a New Deal idején FDR bírósági csomagolási rendszere helyett több végrehajtó-

igazságtalan lenne, mivel vakon, durva, az adott személy tényleges mentális állapotát figyelmen kívül hagyó módon diszkriminálná az igazságügyi szolgálatot az életkor alapján.¹³⁵ A legfelsőbb bírósági bírák hivatali idejének korlátozása, mint amelyet mi javasolunk, egységesebb és tiszteletteljesebb módon érné el a kötelező nyugdíjkorhatárral elérni kívánt szinte valamennyi célt, anélkül, hogy a bíróság tagjait kizárólag életkoruk alapján diszkriminálná.

A kormányzat tisztviselői a kötelező nyugdíjkorhatár bevezetését szorgalmazták, sőt több szenátor alkotmánymódosítást javasolt, amely hetvenéves korban minden szövetségi bíró számára kötelező nyugdíjazást írta elő. Garrow, *supra* note 7, 1019-20, 1024-26. o. Az alkotmánymódosítás elfogadásának valószínűsíthető késedelme, és így egy ilyen javaslat rövid távú hatásának hiánya azonban arra készítette FDR-t, hogy figyelmen kívül hagyja ezt az ötletet, és helyette a bírósági állománygyarapítási törvényét szorgalmazza, amelynek azonnali hatása lehetett volna. *Id.* 1020-21.

Másodsor, az 1940-es évek végén és az 1950-es évek elején Edwin A. Falk író kezdeményezésére egy másik kampány is indult egy alkotmánymódosításért, amely a legfelsőbb bírósági bírák hetvenöt éves korban történő kötelező nyugdíjazását írta elő. Ezt a kampányt elsősorban az Amerikai Ügyvédi Kamara támogatta és vezette, és a kongresszus több tagja hivatalosan javasolt módosításként terjesztette elő az ötletet. *Id.* at 1028-

43. Fontos, hogy ez a javaslat komoly támogatást kapott Owen J. Roberts volt bíró részéről, *id.* 1040. o., és a meghallgatások során a Szenátus igazságügyi bizottsága még arra a következtetésre is jutott, hogy "a 75 év feletti bírák folyamatos aktív szolgálata gyengíti a Legfelsőbb Bíróság iránti közmegebecsülést". S. COMM. ON THE JUDICIARY, COMPOSITION AND JURISDICTION OF THE SUPREME COURT, S. REP. NO. 83-1091, 83rd Cong., 2d Sess. 10, at 5 (Mar. 24, 1954), *reprodukálva* a Garrow, *supra* note 7, at 1037-ben. A kötelező nyugdíjkorhatár támogatásának ez a második hulláma azonban végül összeomlott, miután a Warren-bíróság egy sor döntése a közvélemény figyelmét más ügyekre irányította. Garrow, *supra* note 7, 1042-43. o.

Harmadszor, az 1970-es évek közepén-végén volt egy harmadik reformtörekvés is, amely a szövetségi bírák kötelező nyugdíjkorhatárának megállapítására irányult, talán William O. Douglas bíró de-crepit állapotára adott reakcióként. *Id.* 1056-57. o. Ezt a kampányt a kongresszus több tagja vezette, leginkább Sam Nunn szenátor, és a kötelező nyugdíjkorhatárt törvényben és alkotmánymódosítással is előírányozta. *Id.* 1059-61. o. Végül a törvényhozók elutasították a kötelező nyugdíjkorhatár alkalmazását a Legfelsőbb Bíróság bíráira, és ehelyett olyan törvényt fogadtak el, amely csupán egy olyan mechanizmust hozott létre, amely lehetővé teszi a bírói konferencia számára, hogy a Kongresszusnak ajánlást tegyen az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságok azon bíráinak felelősségre vonására, akiket alkalmatlannak ítélték. *Id.* 1062-65. o.

Ezektől az összehangoltabb mozgalmaktól eltekintve számos más jelentős informális javaslat is született a nyugdíjkorhatárra vonatkozó követelményekkel kapcsolatban. Például William H. Taft főbíró írta a POPULÁRIS KORMÁNYZAT: ITS ESSENCE, ITS PERMANENCE AND ITS PERILS (1913) című könyvében, amelyben a hetvenéves korban történő kötelező bírói nyugdíjba vonulást javasolta. *Id.* 159. o. Ironikus módon Taft később hetvenkét éves koráig szolgált, és életrajzírója szerint túl volt azon a ponton, amikor már szellemileg egészséges volt. Garrow, *supra* note 7, 1016-17. o. Hasonlóképpen, Charles Fairman 1938-ban a kötelező nyugdíjkorhatár bevezetése mellett érvelt annak érdekében, hogy a fogyatékos bírák ne folytathassák hivatalukat. Charles Fairman, *The Retirement of Federal Judges*, 51 HARV. L. REV. 397, 433 (1938). Garrow professzor maga is ajánlja a kötelező nyugdíjkorhatárt. Garrow, *supra* note 7, 1086-87. o.

135. *Lásd* DiTullio & Schochet, *Supra* 17. lábjegyzet, 1133-37. o.

E. Az élethosszig tartó bérleti jogviszony ritkasága a világ Alkotmánybíróságok

Az Egyesült Államok az egyetlen "a nyugati demokráciák alkotmánybíróságai között, amelyek [már] a bírósági felülvizsgálat óta

legalább az 1980-as évek elejétől kezdve"¹³⁶, és egy kivételével az összes állam közül egyedül az ország biztosítja bírái számára az élethosszig tartó megbízatást. A legfelsőbb bírósági bírák élethosszig tartó megbízatásának amerikai rendszerét az összes többi jelentős demokratikus nemzet elutasította a legfelsőbb alkotmánybíróságok felállítása során.¹³⁷ Még az a nemzet is, amelynek jogrendszerén az amerikai jogrendszer alapul - Anglia -, megszüntette a bírái élethosszig tartó megbízatásának garanciáját. Ehelyett kivétel nélkül minden nagyobb demokratikus nemzet¹³⁸ valamilyen korlátozott hivatali időt biztosít alkotmánybírái számára.¹³⁹ A franciaországi alkotmánybíróságok tagjai,¹⁴⁰

136. JACKSON & TUSHNET, 113. sz. lábjegyzet, 489. o.

137. Az "alkotmánybíróságok" alatt azt értjük, hogy az amerikai Legfelsőbb Bíróságot más nemzetek leghasonlóbb bíróságaival hasonlítjuk össze, amelyek más országok legfelsőbb bíróságai, amelyek más kormányzati szervek által elfogadott törvények alkotmányosságáról döntenek. *Lásd id.* 488-542. o. (a világ különböző alkotmánybíróságainak felépítését, összetételét, kinevezését és joghatóságát tárgyalva). Számos országban az "alkotmánybíróságok" olyan szakosodott bíróságok, amelyek nem feltétlenül az adott ország legfelsőbb bíróságai, mivel ezekben az országokban nem minden bíróság végezhet alkotmányossági felülvizsgálatot. *Lásd id.* 460-61. o. Mégis ezek a bíróságok jelentik a legtalálhatóbb összehasonlítást az amerikai Legfelsőbb Bírósággal, mivel ezek az alkotmánybíróságok ugyanazt az alapvető szerepet töltik be, mint az amerikai Legfelsőbb Bíróság az alkotmányossági felülvizsgálati szempontok tekintetében. *Id.* 462. o.

138. Van egy ország, amely potenciálisan kivételnek tekinthető, bár mi nem tartjuk annak, és a vezető összehasonlító alkotmányjogi tankönyv is egyetért ezzel. *Lásd id.* 540. o. Oroszországban létezik az orosz Alkotmánybíróság és az orosz Legfelsőbb Bíróság. Az orosz alkotmány nem hoz létre kifejezetten egyetlen "legfelsőbb" bíróságot Oroszországban, és mind az orosz alkotmánybíróság, mind az orosz legfelsőbb bíróság hívei azt állítják, hogy a saját bíróságuk a "legfelsőbb" bíróság. *Lásd* GENNADY M. DANILENKO & WILLIAM BURNHAM, LAW AND LEGAL SYSTEM OF THE RUSSIAN FEDERATION 57-58 (2000). Míg az orosz Legfelsőbb Bíróság élethosszig tartó megbízatást biztosít tagjainak, az orosz Alkotmánybíróság bírái tizenkét éves, nem megújítható hivatali idővel rendelkeznek. Mivel a világ nagy alkotmánybíróságaira összpontosítunk, az orosz alkotmánybíróságot is ide soroljuk, amely vitathatatlanul a legmagasabb bíróság Oroszországban, amelynek feladata a kormányzati intézkedések alkotmányosságának elbírálása. *Lásd* JACKSON & TUSHNET, *supra* 113. lábjegyzet, 540. o. (az orosz Alkotmánybíróságra, amelyet tizenkét éves, nem megújítható hivatali idő korlátoz, mint az összehasonlító elemzés szempontjából releváns bíróságra hivatkozva). Így véleményünk szerint az összehasonlítás szempontjából legrelevánsabb bíróság, az orosz Alkotmánybíróság a korlátozott hivatali idővel kapcsolatos általános globális trendbe illeszkedik. Amennyiben azonban valaki az orosz Legfelsőbb Bíróságot tekinti megfelelő összehasonlítási pontnak, akkor ez lenne az egyetlen kivétel az általános szabályunk alól. *Lásd általában* DANILENKO & BURNHAM, *supra*, 62-63. o. (az orosz alkotmánybíróság és a legfelsőbb bíróság közötti különbségtétel, valamint az egyes bíróságok különböző szerepei és jellemzői).

139. JACKSON & TUSHNET, 113. sz. lábjegyzet, 489. o.

140. A francia Alkotmánytanács bírái kilencéves, nem megújítható megbízatással bírnak. 1958 CONST. 56 (Fr.); JOHN BELL, FRANCIAORSZÁGI ALKOTMÁNYI JOG 34 (1992).

Olaszország,¹⁴¹ Spanyolország,¹⁴² Portugália,¹⁴³ Németország,¹⁴⁴ és Oroszország¹⁴⁵ hat és tizenkét év közötti határozott, korlátozott időtartamú megbízásokat töltenek be. A német alkotmánybíróság bírái ráadásul a tizenkét éves, nem megújítható hivatali időn túlmenően hatvannyolc éves nyugdíjkorhatárral is számolnak.¹⁴⁶ Hasonlóképpen, az orosz alkotmánybíróság tagjainak a tizenkét éves határozott időtartam mellett hetvenéves kötelező nyugdíjkorhatárral kell számolniuk.¹⁴⁷ Számos ország a hivatali idő korlátozása révén rendszeres, viszonylag gyakori rotációt biztosít az alkotmánybíróságok tagságában. A rögzített hivatali idő helyett számos más ország a kötelező nyugdíjkorhatár bevezetésével korlátozza az alkotmánybírák és bírák hivatali idejét. Például az olyan nyugati szokásjogi demokráciák, mint Kanada,¹⁴⁸ Ausztrália,¹⁴⁹ és Anglia¹⁵⁰ legfelsőbb bíróságainak hivatali idejét hatvanöt, hetven és hetvenöt éves nyugdíjkorhatár korlátozza. Emellett más jelentős országok, például India¹⁵¹ és Japán¹⁵² is kötelező nyugdíjkorhatárt vezettek be, hogy korlátozzák az alkotmánybíróságok tagjainak hivatali idejét. Németországhoz és Oroszországhoz hasonlóan Dél-Afrika is

141. Az olasz Alkotmánybíróság tagjai kilencéves megbízatással rendelkeznek, amely nem hosszabbítható meg azonnal. JACKSON & TUSHNET, 113. sz. lábjegyzet, 490. o.

142. A spanyol Alkotmánybíróság tagjai kilencéves, megújítható megbízatással rendelkeznek. *Id.* 491. o.

143. A portugál alkotmánybíróság tagjai hatéves megbízatással rendelkeznek. *Id.*

144. A német szövetségi alkotmánybíróság tagjai tizenkét éves, nem megújítható megbízatással rendelkeznek. *Id.*, 490; DAVID P. CURRIE, THE CONSTITUTION OF THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY 158 (1994).

145. Az orosz Alkotmánybíróság bírái tizenkét éves, nem megújítható megbízatással bírnak. JACKSON & TUSHNET, 113. sz. jegyzet, 540. o. Azonban, ahogyan azt már korábban megjegyeztük, nem egyértelmű, hogy az orosz Alkotmánybíróság az egyetlen "legfelsőbb" bíróság Oroszországban, és a többi lehetséges legfelsőbb bíróság tagjai élethosszig tartó megbízatást élveznek. *Lásd a* 137. lábjegyzetet.

146. JACKSON & TUSHNET, 113. lábjegyzet, 490-91. o.; CURRIE, 144. lábjegyzet, 158. o. és 278. n. o.

147. JACKSON & TUSHNET, 113. lábjegyzet, 540. lábjegyzet.

148. A kanadai legfelsőbb bíróság tagjai hetvenöt éves korukban kötelezően nyugdíjba vonulnak. *Id.* at 490.

149. Az ausztrál legfelsőbb bíróság tagjai hetvenéves korukban kötelezően nyugdíjba vonulnak. *Id.*

150. A Lordok Házának tagjai hetvenöt éves koruk után nem vehetnek részt bírósági ügyekben, kivéve, ha Lord Chancellor pozíciót töltenek be. Judicial Pensions and Retirement Act, 1993, c. 8, § 26(7)(b) (Eng.); *lásd még* HENRY J. ABRAHAM, THE JUDICIAL PROCESS 280-82 (7th ed. 1998).

151. Az indiai alkotmánybíróság tagjainak kötelező nyugdíjkorhatára hatvanöt év. JACKSON & TUSHNET, 113. lábjegyzet, 489. o.

152. A japán legfelsőbb bíróság bírái hetvenéves korukban kötelezően nyugdíjba vonulnak. KENNETH L. PORT, ÖSSZEHASONLÍTÓ JOG: (1996).

kötelező nyugdíjkorhatárral egészítette ki a határozott hivatali időhöz,¹⁵³ tovább korlátozva a legfelsőbb alkotmánybírák hivatali idejét.

Így minden más jelentős demokratikus nemzet, amelyről tudunk - és amelyek mindegyike 1789 után alkotta meg alkotmányát, vagy más módon hozta létre legfelsőbb alkotmánybíróságát - úgy döntött, hogy nem követi az amerikai modellt, amely a mi legfelsőbb bíróságunk tagjaival egyenértékű élethosszig tartó megbízatást biztosít a bírácoknak. Tekintettel arra az erős világméretű tendenciára, amely a legfelsőbb bíróságok tagjainak élethosszig tartó megbízatását ellenzi, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának élethosszig tartó megbízatási rendszere valóban anomáliának számít.

Az élethosszig tartó megbízatás nem csak világszerte ritkaság a bírác esetében, de az Egyesült Államokban 1789 óta a kérdést mérlegelő államok szinte mindegyike úgy döntött, hogy nem ad élethosszig tartó megbízatást a végső fokon eljáró bíróságok tagjainak. Az ötven amerikai állam közül csak egy - Rhode Island - rendelkezik a legfelsőbb bírósági bírác élethosszig tartó megbízatásáról.¹⁵⁴ A Rhode Island-i Legfelsőbb Bíróság azonban csak 1984-ben mondta ki, hogy egy közel egy évszázados alkotmánymódosítás ténylegesen kizárja egy bírácnak az állami törvényhozás többségi szavazatával történő visszahívását.¹⁵⁵ A fennmaradó államok mindegyike rendelkezik a legfelsőbb bírósági tagok hivatali idejének kifejezett korlátozásáról, különböző formákban.¹⁵⁶ Massachusetts és New Hampshire legfelsőbb bíróságainak bírái hetvenéves korukban kötelezően nyugdíjba vonulnak.¹⁵⁷ Észak-Karolina bírácainak, akiket nyolcévente újra kell választani, hetvenkét évesen mégis nyugdíjba kell vonulniuk.¹⁵⁸ A többi negyvenhat állam mindegyike korlátozott hivatali időt ír elő a legfelsőbb bíróságok bírác számára, a hivatali idő hat és négy év között mozog.

153. A Dél-afrikai Alkotmánybíróság tagjai tizenkét éves, nem megújítható mandátumot töltenek be, és szolgálati idejüket hetvenedik életévük betöltésekor be kell fejezniük. JACKSON & TUSHNET, *Supra* 113. lábjegyzet, 489. lábjegyzet.

154. *Lásd* 37 TANÁCS ÁLLAMOK KORMÁNYZATAI, AZ ÁLLAMOK KÖNYVE 309, 5.1. tbl. (Keon S. Chi et al. szerk., 2005).

155. *Lásd* *In re Advisory Opinion* (Chief Justice), 507 A.2d 1316 (R.I. 1986) (megállapítva, hogy mivel már nem volt "éves ülésszak a köztisztviselők megválasztására", a Legfelsőbb Bíróság bírácainak korábban rendelkezésre álló eltávolítása már nem volt lehetséges).

156. *Lásd*: 37 COUNCIL OF STATE GOV'TS, 154. lábjegyzet, 309-10. o. New Jersey azonban a kezdeti hétéves mandátumot követően élethosszig tartó megbízatást ír elő. *Lásd id.*

157. *Id.* 309.

158. *Id.*; *lásd még* N.C.G.S. § 7A-4.20 (2005) ("A Törvényszék egyetlen bírácja sem maradhat hivatalában annak a hónapnak az utolsó napján túl, amelyben hetvenkettedik életévét betölti, de az így nyugállományba helyezett bírác és bírác visszahívhatók ideiglenes szolgálati időre, e fejezet II. és III. alfejezetében meghatározottak szerint.").

tinédzser évek.¹⁵⁹ Ezenfelül minden olyan állam, ahol van közbenső fellebbviteli bíróság, úgy döntött, hogy nem biztosít élethosszig tartó megbízatást e bíróság tagjai számára is.¹⁶⁰ Az állami bírák élethosszig tartó megbízatásának szinte egyhangú elutasítása mind a legfelsőbb bíróságokon, mind a fellebbviteli bíróságokon sokatmondó, és további bizonyítékot szolgáltat arra, hogy a jelenlegi szövetségi rendszerben nem kívánatos fenntartani az élethosszig tartó megbízatás rendszerét.

Ez az összehasonlító elemzés - mind az Egyesült Államokon kívül, mind az Egyesült Államokon belül - megerősíti az élethosszig tartó munkaviszony elleni érveket, és felveti ezt a kérdést: Ha ma újra összehívnák a Philadelphiái Egyezményt, akkor is az élethosszig tartó megbízatás mellett döntenének-e a keresztszülők, figyelembe véve az összes többi jogrendszerben tapasztalható tendenciát, valamint az élethosszig tartó megbízatással kapcsolatos patológiákat?

II. A Felsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozása

Történelmileg a legerőteljesebb érv az élethosszig tartó

hivatali idő mellett a Su-

preme Court bírácának Alexander Hamilton a *The Federalist* 78. számában.¹⁶¹ Hamilton érvelése azonban nem állta ki az idő próbáját. Ahogy Prakash professzor megjegyzi: "[Hamilton] néhány empirikus állítása vagy jóslata [a 78. számú *Federalistában*, amely az élethosszig tartó megbízatást védi] ma már nem hangzik igaznak. Más állítások soha nem álltak meg vízzel, és ellentmondott az Alkotmány első elveinek"¹⁶².

Először is, a Legfelsőbb Bíróság ma sokkal nagyobb hatalommal bír, mint Hamilton valaha is el tudta volna képzelni az 1780-as években, így sokkal kevésbé

159. 37 COUNCIL OF STATE GOV'TS, 154. l.ábjegyzet, 309-10. és 5.1. tbl. Alabama, Arizona, Florida, Georgia, Idaho, Kansas, Minnesota, Nebraska a "[m]ég három évnél régebben az első választáskor, majd azt követően hatévente" kategóriába tartoznak. *Id.* Nevada, Ohio, Oklahoma, Oregon, Texas, Vermont és Washington hatéves ciklusra választja legfelsőbb bírósági bírácit. *Id.* Maine és New Jersey hétéves ciklusról rendelkezik. *Id.* Arkansas, Connecticut, Iowa, Kentucky, Michigan, Mississippi, Montana, Új-Mexikó, Észak-Karolina, Dél-Dakota, Tennessee és Wyoming nyolcéves időtartamot ír elő. *Id.* A következő államokban tízéves ciklusok vannak: Alaszka, Colorado, Hawaii, Illinois, Indiana ("[i]nicial két év; 10 év megtartás"), Louisiana, Maryland, Észak-Dakota, Pennsylvania, Dél-Karolina, Utah ("[i]nicial három év; 10 év megtartás") és Wisconsin. *Id.* Kalifornia, Delaware, Missouri, Virginia és Nyugat-Virginia tizenkét éves időtartamot ír elő. *Id.* New York tizennégy éves időtartamot ír elő a legfelsőbb bíróság tagjai számára. *Id.*

160. *Id.* 311-12.

161. THE FEDERALIST NO. 78 (Alexander Hamilton).

162. Prakash, 16. l.ábjegyzet, 574-75. o. Monaghan professzor azt is felveti, hogy a Hamilton által egykor az élethosszig tartó megbízatás mellett felhozott védelem nem "teljesen meggyőző", és amelltt érvel, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírácinak megbízatására mind a hivatali idő, mind a korhatár tekintetében korlátozást kellene bevezetni, hogy figyelembe lehessen venni azt a tényt, hogy ma már várhatóan "négy évtizedig" fognak a Bíróságon szolgálni. Monaghan, *supra* note 16, 1211-12. o.

az elnök és a kongresszus védelmére szorul, mint Hamilton várta.¹⁶³ Másodszor, az élethosszig tartó megbíztatás már nem indokolt, ahogy Hamilton a 78. *föderalistában* állította, hogy a legjobb jelölteket kell bátorítani arra, hogy bírák legyenek.¹⁶⁴ Napjainkban más ösztönzők csábítják a legjobb jelölteket arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírái akarjanak lenni.¹⁶⁵ Harmadszor, Hamilton azon törekvése, hogy a Legfelsőbb Bíróságot elszigeteljék a közvéleménytől, a feje tetejére állt; úgy véljük, hogy az 1970 utáni Legfelsőbb Bíróság, ha lehet, túlságosan is elszigetelődött a közvéleménytől, mivel a bírák átlagosan huszonhat évig maradnak a Bíróságon, és mivel csak körülbelül háromévente egyszer nyíltak meg üres helyek. A Legfelsőbb Bíróságnak jobban kellene reagálnia az Alkotmány jelentésének népi értelmezésére, nem pedig kevésbé.¹⁶⁶ Negyedszer, Hamilton érvelésével ellentétben, miszerint az élethosszig tartó megbíztatás szükséges ahhoz, hogy olyan bírákat vonzzunk, akik követik az alkotmányt, az élethosszig tartó megbíztatás nem készíti a bírákat arra, hogy az alkotmány szövegét és eredeti jelentését kövessék. Valójában, ahogy Prakash érvel, az élethossziglani jogviszonyban álló bírák talán kevésbé, nem pedig nagyobb valószínűséggel lesznek textualisták és originalisták.¹⁶⁷ A Legfelsőbb Bíróságon töltött hosszú hivatali idő megronthatja a bírákat, és úgy tűnik, hogy meg is teszi őket, és a törvények követése helyett politikai döntéshozókká válnak. Így Alexander Hamilton 78. számú *föderalista* írásában az élethosszig tartó megbíztatás védelmében megfogalmazott véleménye ma már üresen cseng.¹⁶⁸

Mindezek az érvek a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbíztatása ellen alátámasztják azt a meggyőződésünket, hogy az Egyesült Államoknak el kellene fogadnia a bírák megbíztatási idejének korlátozását. A következő fejezetben alkotmányos, törvényi és egyéb informális módokat mutatunk be a Legfelsőbb Bíróság bíráira vonatkozó tizennyolc éves hivatali idő korlátozásának bevezetésére.

163. Prakash, 16. lábjegyzet, 575-76. o.

164. *Id.* 577.

165. *Lásd* Schauer, *Supra* 101. lábjegyzet, 625-34. lábjegyzet.

166. *Lásd* Prakash, *supra* note 16, 578. o. (megjegyezve annak lehetőségét, hogy "a közvélemény ... [a bíróságokat az Alkotmány irányába terelheti", de bizonytalanságot fejez ki, "hogy félünk vagy dicsérmünk kell-e a nép befolyását").

167. *Id.* 578-80. Ezt McGinnis professzor is kiemeli, aki a Legfelsőbb Bíróság bíráinak rövid (hat hónapos vagy egyéves) hivatali idejét javasolja, mivel a hosszú idő megrontó hatással lehet a bírák alkotmány szövegéhez való hűségére. *Lásd* McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 541-43. o.

168. *Lásd* Prakash, *supra* note 16, 581. o. ("Az élethosszig tartó megbíztatás, azáltal, hogy teljesen elszigeteli a bírákat az elszámoltathatóságtól, figyelmen kívül hagyja az önkormányzatiság ezen alapvető igazságait. Ha az emberekre bízni lehetne az élethosszig tartó megbíztatást, akkor nem lenne szükségünk kormányra, nemhogy bíróságokra. Maga a tény, hogy szükségünk van kormányra, arra utal, hogy nem tűrhetjük el az élethosszig tartó megbíztatást.").

A. *Határidők bevezetése
alkotmánymódosítással*

Az Egyesült Államok alkotmányának javasolt módosításával kezdjük. Az Alkotmány III. cikkének 1. szakasza kimondja, hogy "[a] legfelsőbb és alsóbb szintű bíróságok bírái jó magaviseletük megőrzése alatt viselik hivatalukat."¹⁶⁹ Ez jól es-megállapította, hogy a jó magaviseletről szóló klauzula garantálja az élethosszig tartó megbízatást minden III. cikk szerinti bíró számára. Ennek eredményeképpen a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozását támogatók többsége - Carrington és Cramton professzorok ^{kivételével}¹⁷⁰ - elismerte, hogy az élethosszig tartó megbízatás csak alkotmánymódosítással korlátozható.¹⁷¹ Egyetértünk a többségi véleménnyel, és az alábbiakban foglalkozunk egy ilyen módosítás érdemi kérdéseivel.

B. *A határidőkre vonatkozó javaslat*

Javasoljuk, hogy az V. cikkely módosítási ^{eljárásának}¹⁷² megfelelően a Kongresszus és az államok fogadjanak el egy olyan alkotmánymódosítást, amely tizennyolc éves, szakaszos hivatali időbeli korlátozást ír elő a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejére.¹⁷³ Javaslatunk szerint minden bíró tizennyolc évig töltené be tisztségét, és a ciklusokat úgy alakítanák ki, hogy minden páratlan év nyári szünetének kezdetén két évente üresedés következzen be a Bíróságon.¹⁷⁴ Ezeket a ciklusokat úgy alakítanák ki, hogy a bírák cseréje a következő időszakban történjen meg

169. U.S. CONST. art. III, § 1.

170. A Carrington-Cramton-féle, a hivatali idő törvényi korlátozására vonatkozó javaslatról lásd a III.A.2. rész *alatt*; Carrington & Cramton, *Supra* note 24, 471. o., lásd a III.A.2. részt. Úgy véljük, hogy a hivatali idő törvényi korlátozása mind alkotmányos, mind gyakorlati problémákkal jár. *Lásd a* III.A.3. részt.

171. *Lásd* Oliver, *Supra* note 14, 800 n.9.; Prakash, *Supra* note 16, 568.; Silberman, *Supra* note 16, 687.; Easterbrook, *Supra* note 6, 18.. *De lásd* McGinnis, *supra* note 16, 545-46. o. (megjegyezve a "Supreme Court riding", a terminus limitek általa képviselt változatának törvény általi bevezetésének lehetőségét); Amar & Calabresi, *supra* note 1 (megjegyezve a törvényi terminus limitekre vonatkozó javaslat lehetőségét).

172. *Lásd*: U.S. CONST. art. V.

173. Amint azt a bevezetőben említettük, és ahogy azt az *alábbiakban* kifejtjük, a határidő-korlátozásra vonatkozó javaslatunk ezen része szorosan követi Philip Oliver professzor javaslatát (*lásd a* 14. lábjegyzetet).

174. Ez a konfiguráció azt feltételezi, hogy a Számvevőszék létszáma változatlanul kilenc tag marad. Abban az esetben, ha a Számvevőszék létszáma megváltozna, a feltételeket az új létszámnak megfelelően módosítani kell. Az egyik lehetőség, hogy az alkotmánymódosításba belefoglalnak egy olyan rendelkezést, amely a Bíróság létszámát kilenc tagban rögzíti. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet, 822-24. o. Amint azonban Oliver professzor megjegyzi, a Legfelsőbb Bíróság méretének megváltoztatására vonatkozó hatáskör - bár 1866 óta nem használták - fontos kontrollt jelent a Kongresszus számára a Bíróság felett. *Id.* 822-24., 833. o.

az elnök négyéves megbízatásának első és harmadik éve.¹⁷⁵ Ez csökkentené annak a lehetőségét, hogy a Legfelsőbb Bíróság kinevezését a szenátus megerősítése akadályozza, és így az elnököt megfosztaná attól a lehetőségtől, hogy két jelöltje közül bármelyiket a Legfelsőbb Bíróságra jelölje.¹⁷⁶ A határidőket úgy alakítanák ki, hogy a leköszönő bíró a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének utolsó napján fejezné be megbízatását, és az új bírót időben meg lehetne erősíteni, hogy októberben, a Legfelsőbb Bíróság következő hivatali idejének kezdete előtt megkezdhesse hivatali idejét.¹⁷⁷ A bírák megbízatása nem lenne megújítható: egyetlen bíró sem nevezhető ki újra második ciklusra.¹⁷⁸ Ez a rendelkezés segítene garantálni a bírák függetlenségét azáltal, hogy megszűnne minden ösztönzésük arra, hogy a politikusok kegyeit keressék annak érdekében, hogy elnyerjék második ciklusukat a Legfelsőbb Bíróságon. A nyugalmazott bírák, ha akarnának, életük végéig ülhetnének az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon.

Javaslatunk végrehajtásával kapcsolatban két probléma külön vitát érdemel: a jelenlegi bírákra vagy a hivatalban lévő elnökre való alkalmazás és a bevezetési időszak, valamint a bíró halála vagy korai lemondása miatt félidőben megüresedő helyek kezelése.

Először is, azt javasoljuk, hogy a hivatali idő korlátozása csak jövőre vonatkozzon, és csak a 2008-ban megválasztott új elnök megválasztását követően lépjen hatályba. Bár az alkotmánymódosítás, amely eltörölné az élethosszig tartó hivatali időt, és visszamenőlegesen a hivatali idő korlátozásának rendszerével helyettesítené azt, definíció szerint mind a jelenlegi elnök, mind a jelenlegi kilenc bíró tekintetében megengedhető lenne, az ilyen

175. Ha például ez a módosítás jelenleg hatályban lenne, Bush elnöknek joga lett volna 2001 nyarán és 2003 nyarán új bírót kinevezni.

176. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet, 824-25. o. Ahogy Oliver rámutat, a legfelsőbb bírósági kinevezések esete az elnökválasztási évekre esne, mivel a történelem azt mutatja, hogy a szenátus gyakran hajlandó volt késlekedni a jelölésekkel, hogy megfosssa a hivatalban lévő elnököt attól a lehetőségtől, hogy jelöltjét a bíróságra ültesse, és hogy a következő elnök dönthessen a választásról. *Lásd általában* Abraham, *Supra* 33. lábjegyzet.

177. *Lásd* Oliver, *Supra* 14. lábjegyzet, 824. o. (hasonló rendszert javasol, de úgy, hogy az egyes ciklusok kezdete és vége augusztus 1-jén legyen). Mivel ennek az lehet a nem kívánt hatása, hogy a Bíróság jelenlegi ciklusszerkezetének alkotmányos jellege, ezt a gyakorlatban vagy törvényben lehetne megoldani.

178. *Lásd id.* 801. Oliver professzor azonban rendelkezik egy olyan rendelkezéssel, amely szerint egy sikeres bírót, ha két évnél rövidebb időre nevezik ki, és a kinevezésre jogosult elnök a következő üresedéskor még mindig elnök lesz, automatikusan újra kinevezik teljes hivatali időre. *Id.* Javaslattunk nem tartalmaz ilyen rendelkezést, mivel az lehetővé teszi a bírák számára, hogy tizennyolc évnél hosszabb ideig töltsék be tisztségüket, bár elismerjük, hogy van némi vonzereje, és nem ellenezzük teljes mértékben.

a határidő-korlátozásra vonatkozó módosítás visszamenőleges alkalmazása igazságtalan és szükségtelen lenne. Mivel a jelenlegi bírákat azzal a feltételezéssel nevezték ki a Bíróságba, hogy élethossziglani megbízatásuk lesz, méltánytalan lenne velük és a kinevezésben részt vevő felekkel (mind az elnökkel, mind a szenátussal) szemben, ha a kinevezéskor kötött megállapodáson változtatnának. Ezen túlmenően, tekintettel a visszamenőleges hatályú módosítás által kiváltott vitákra, és arra, hogy a hivatali időkorlátok rendszerének fokozatos bevezetése megvalósítható, szükségtelen és nem bölcs dolog a hivatali időkorlátokat a jelenlegi bírákra alkalmazni.¹⁷⁹

Hasonló aggályok vonatkoznak a hivatalban lévő elnökre is, és arra a következtetésre vezetnek, hogy a hivatali idő korlátozására vonatkozó javaslat csak a ratifikációt követően a következő megválasztott elnök által tett új kinevezésekre vonatkozhat. A legnyilvánvalóbb, hogy a hivatali időhatárok bármilyen rendszerének alkalmazása bármely hivatalban lévő elnökre fontos méltányossági aggályokat vethet fel, különösen egy olyan elnök esetében, akit azután választottak meg, hogy jelentős vita alakult ki arról, hogy melyik elnökjelölt nevezzen ki élethossziglani bírákat a Legfelsőbb Bíróságba. Ehelyett, hasonlóan az elnökök két hivatali idejére vonatkozó korlátozások elfogadásakor kialakított precedenshez, a jelenlegi hivatalban lévő bírák és az elnök mentesüljenek a javasolt változtatás alól. Ezért azt javasoljuk, hogy a hivatali időkorlátozási rendszerünk, ha azonnal elfogadják, 2009-ben lépjen hatályba a következő általános választásokat követően. A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének ilyen fokozatos bevezetése az egyetlen tisztességes módja e fontos alkotmányos változás megvalósításának.

Javaslatunk bevezetése a jelenlegi bírákra vagy a hivatalban lévő elnökre való azonnali alkalmazás nélkül nem lenne nehéz. Tegyük fel például, hogy a módosítást azonnal ratifikálják.¹⁸⁰ Amikor az új elnök hivatalba lépése után az első új üresedés következik be, az új bíró abba a tizennyolc éves helyre kerülne, amelyik - ha páratlan év - abban az évben kezdődött. Ha az üresedés páros évben következne be, akkor a bíró a következő évben kezdődő helyre kerülne, és ő is a következő évben kezdené meg a tisztségét.

179. Oliver professzor támogatja, hogy a jelenlegi bírákra is vonatkozzon a hivatali idő korlátozására vonatkozó javaslata, mondván, hogy a módosításnak azonnal hatályba kell lépnie, hogy enyhítse az élethosszig tartó megbízatás okozta problémákat. *Lásd id.* 825. o. Tekintettel azonban annak valószínűségére, hogy a következő néhány évben több üresedés is bekövetkezhet a Bíróságon, valószínű, hogy módosításunk, még ha a jelenlegi bírákra is vonatkozna, nem mozdítaná elő a javaslat hatását.

180. Amint azonban fentebb említettük, nem javasoljuk a módosítás azonnali alkalmazását. Inkább azzal érvelünk, hogy a javasolt módosítást csak a közbeeső elnökválasztás után kellene alkalmazni. Itt azonban azonnali alkalmazást feltételezünk a módosítás fokozatos bevezetési eljárásának bemutatása céljából.

a további egy év, amíg ez a résidő el nem kezdődött. Ha tehát az első üresedés 2009-ben következne be, akkor az első átmeneti bíró 2009-től kezdődően tizennyolc évre lenne kinevezve. Ha az első üresedés 2010-ben következne be, akkor az újonnan kinevezett bírót a 2011-ben kezdődő időszakra neveznék ki, plusz a 2010-es és 2011-es kinevezés közötti időszakra. Ha a következő üresedés 2015-ben következne be, akkor az abban az évben kezdődő pozíciót töltenék be. Ha a következő helyet már egy átmeneti bíró töltené be, akkor az új bírót a következő szabad helyre neveznék ki, plusz a következő hely kezdetéig eltelt idő. Így a fokozatos bevezetési időszak alatt egyes bírakat tizennyolc évre neveznék ki a Bíróságba, míg másokat valamivel hosszabb időre. Természetesen azok, akik ezeket az átmeneti bírakat váltanák, csak tizennyolc évig szolgálnának. Ha egy társbíró főbíróvá emelnének, akkor a tizennyolc évre szóló pozíciójában maradna, és összesen tizennyolc év szolgálati idő után távozna a Bíróságról.

Egy másik különleges probléma, amely a hivatali időkorlátok rendszerében felmerülhet, egy bíró korai halála vagy lemondása. Tény, hogy a tizennyolc éves hivatali időre vonatkozó javaslatunk, amely hosszabb, mint a Legfelsőbb Bíróság bíráinak 1789 és 1970 közötti tizenöt éves átlagos hivatali ideje,¹⁸¹ valószínűsíti a korai halálest vagy lemondás előfordulását. E helyzet kezelésére azt javasoljuk, hogy ha egy bíró a hivatali ideje lejárt előtt meghal vagy lemond, akkor a rendes megerősítési eljárás (elnöki jelölés és szenátusi megerősítés) keretében ideiglenes bírót nevezzenek ki az elhunyt vagy leköszönő bíró hivatali idejének hátralévő részére. Ha például egy bíró a tizedik szolgálati évét követően távozna a Bíróság éléről, a halálest vagy lemondás időpontjában hivatalban lévő elnök jogosult lenne helyettesítő bírót kinevezni, aki a szenátus általi megerősítéstől függően csak a távozó bíró tizennyolc éves hivatali idejéből hátralévő nyolc évet töltené be. Ezután a bíró alkotmányosan nem lenne jogosult a Bíróságba történő újbóli kinevezésre. Ez a módszer, amely szerint az utódbírák kinevezése csak az előd bíró eredeti tizennyolc éves hivatali idejét tölti ki, lehetővé tenné a ciklusközi cseréket anélkül, hogy a szakaszos hivatali időhatárok előnyeit - nevezetesen a Bíróság tagságának rendszeres frissítését - feláldozná. ¹⁸² Ezzel megszűnne a jelenlegi

181. Lásd a 779. oldalt.

182. Oliver professzor felveti azt a lehetséges ellenvetést, hogy ha egy bíró korai nyugdíjazása miatt a Bíróságon rövid fennmaradó időszak maradna, akkor a legképzettebb jelöltek esetleg nem lennének érdekeltek abban, hogy rövid időre a bíró utódjává váljanak.

a bírák ösztönzése arra, hogy a nyugdíjba vonulásukat stratégiai szempontból időzítsék, mivel a korai nyugdíjba vonulás nem eredményezné azt, hogy az utód hosszabb ideig tölthetné be a tizennyolc éves hivatali időt, amelyre eredetileg kinevezték.¹⁸³

Az ideiglenes bíró kinevezésének javasolt rendszere, amely csak a hivatali idő egy korlátozott részét tölti be, támogatást talál mind más nemzetek legfelsőbb bíróságainál, mind pedig számos más kormányzati pozícióban ebben az országban. A francia Alkotmánytanács bírái például kilenc évig tartó, nem megújítható megbízási időt töltenek be.

időszak. Oliver, *Supra* 14. lábjegyzet, 827. o. Egyetértünk azonban Oliverrel abban, hogy "[a]mennyiben figyelembe vesszük az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának tekintélyét az amerikai jogi közösségben, az érv saját súlyától sülyded el", mivel a magasan képzett személyek nagy száma "nagyon hosszú sort alkotna azért a kiváltságért, hogy egy hétig szolgálhasson, nem is beszélve egy vagy két évről". *Id.* Ráadásul, mivel javaslatunk akár egy utódbíró automatikus kinevezését is előírná egy szövetségi kerületi bíróságra, további ösztönzőket jelentene a legképzettebb jelöltek számára, hogy akár csak rövid időre is elvállaljanak egy legfelsőbb bírósági pozíciót.

183. Oliver professzor, aki hasonló helyettesítési rendelkezést támogat, egy nagyon érdekes lehetőséget is felvet: ha egy bíró az ellenkező párt elnökének hivatali ideje alatt nyugdíjba vonul, helyénvaló lehet, hogy az elnök helyett a bíró pártjának kongresszusi tagjai nevezzék ki az utódot. Tegyük fel például, hogy egy bizonyos bírót egy republikánus elnök nevezett ki. Mivel az elnökválasztáson (és a szenátusi választásokon) győztes párt jogosult bírákat kinevezni, ez a bíró alapvetően republikánus képviselőként lenne a Bíróságon. Tegyük fel, hogy a bíró kilenc év után lemond vagy meghal, és lemondása vagy halála akkor történt, amikor egy demokrata volt az elnök. Ekkor a közvélemény egy demokratára szavazott volna, mint arra a személyre, aki megérdemli, hogy két legfelsőbb bírósági tagot jelöljön ki. A váratlanul megüresedett helyet a republikánusoknak kell-e irányítaniuk, mivel az eredeti bíró kinevezése a republikánus irányultságú közvélemény eredménye volt, vagy a helyet annak a demokrata elnöknek kell irányítania, akit a közvélemény a közelmúltban választott meg? *Lásd id.* 811 n.70. pont.

Bár ez egy szoros kérdés, mi a szokásos (és az alkotmány által előírt) kinevezési módszer alkalmazása mellett vagyunk, amely lehetővé teszi, hogy a hivatalban lévő elnök nevezze ki az utódot, függetlenül attól, hogy ki nevezte ki az előző bírót. Először is egyetértünk Oliver professzorral abban, hogy az alternatív rendszer kidolgozása megkövetelné a politikai pártok legalább némi elismerését az Alkotmányban, ami rendkívül ellentmondásos javaslat. Másodszor, úgy véljük, hogy ha valamilyen népi felhatalmazáshoz ragaszkodni kell, akkor az a váratlan lemondás vagy haláleset idején a Fehér Házban tartózkodó elnöké. Röviden, a választók tisztában lesznek azzal a lehetőséggel, hogy kettőnél több üresedés is előfordulhat, amikor elnököt választanak, és aligha lehet azt állítani, hogy az a közvélemény, amely egy elnököt választ, hogy két legfelsőbb bírósági bírót nevezzen ki, megváltoztatta volna a véleményét, ha tudta, hogy az elnök kétnél több üresedéshez jut. Harmadszor, bár a Legfelsőbb Bíróságon a szakaszos mandátumokat támogatjuk, nem akarjuk arra ösztönözni a bírákat vagy a nyilvánosságot, hogy az egyes helyeket az egyik vagy a másik párthoz tartozónak tekintsék. Inkább azt szeretnénk, ha az amerikaiak úgy tekintenének a Bíróságra, mint a jog pártatlan bírójára, és ezért nem támogatjuk Oliver professzor javaslatát. Következésképpen úgy gondoljuk, hogy amikor egy bíró a hivatali ideje lejárt előtt távozik a Bíróságról, az aktuális elnöknek kellene kineveznie, és a szenátusnak kellene megerősítenie az utódot, aki a hivatali idő hátralévő részét tölti be.

évek. ¹⁸⁴Ha egy tag hivatali idejének lejárta előtt üresedik meg a hely, akkor új tagot jelölnek a Tanácsba az elhunyt tag hivatali idejének hátralévő részére. ¹⁸⁵Hasonlóképpen, az Egyesült Államok alelnökei, ha két évnél hosszabb ideig az elhunyt elnököt helyettesítik, elveszítik jogosultságukat arra, hogy egy ciklusra választott elnökként induljanak. ¹⁸⁶Általánosságban elmondható, hogy ebben az országban azok az alelnökök, szenátorok és képviselők, akik elhunyt vagy lemondott elődjüket követik, mindig csak az elődjük mandátumának befejezetlen részét töltik ki, mielőtt újra kell választani őket. Egy ilyen pro- vizionális helyettesítési rendszer ésszerű módja annak, hogy megőrizzük a szakaszos hivatali időre vonatkozó javaslat következetességét, amint azt az Egyesült Államokban és külföldön is jelentős precedensek bizonyítják.

184. BELL, 140. lábjegyzet, 34. pont.

185. *Id.* Igaz, ahogy Bell megjegyzi, hogy Franciaországban a helyettesítést "általában 9 éves ciklusra nevezik ki saját jogán", miután az elhunyt tag hátralévő mandátumát betöltötte. *Id.* 34 n.57. Így a helyettesítő bíró potenciálisan kilenc évnél hosszabb ideig is szolgálhat a Tanácsban. Egy hasonló rendelkezés lehetővé teszi, hogy az Egyesült Államok alelnöke, aki két évnél rövidebb időre válik elnökké, még mindig két teljes cikluson át tölthesse be választott elnöki tisztségét. *Lásd:* U.S. CONST. amend. XXII.

Egy ilyen rendszer is beépíthető lenne a javaslatunkba. Például rendelkezhetnénk arról, hogy ha egy bíró úgy hal meg, hogy a hivatali idejének kevesebb mint egyharmada van hátra, akkor a helyébe lépő bíró az elhunyt tag hivatali idejének hátralévő részét követően teljes tizennyolc évre kinevezhető lenne. Ez azonban általában a bírói függetlenséggel kapcsolatos problémákat vet fel, mivel a helyettesítő bíró (akárcsak a megtartási választás esetében) úgy érezné, hogy bizonyos módon kell cselekednie ahhoz, hogy az első hivatali idő leteltét követően újbóli kinevezésben részesüljön. Ezért ezt a rendelkezést nem tesszük javaslatunk részévé, bár megjegyezzük, hogy ez egy olyan lehetőség, amely megfontolást érdemel.

Különösen érdekes és egyedi helyzet állhat elő, ha egy bíró két évnél rövidebb idővel vonul nyugdíjba, és nyugdíjazása az elnöki ciklus első évében történik. Így az utódbíró kevesebb mint két évet töltene le, és az őt kinevező elnök az utódbíró kétéves szolgálati idejét követően újabb bírót nevezne ki a Bíróságba. Oliver professzor javaslata szerint, amely nem tartalmazza az automatikus kinevezést egy szövetségi fellebbviteli bíróságra, aggódik a "függőség hiányának komoly veszélye miatt, [amely] akkor merülne fel, ha a bíró, miután befejezte a Bíróságon töltött időszakát, remélte, hogy ugyanazon elnöktől, aki őt a Bíróságra kinevezte, egy másik pozícióba kap kinevezést". Oliver, *supra* note 14, 828. o., 828. o. Ennek a helyzetnek a figyelembevétele érdekében Oliver olyan rendelkezést támogat, amely szerint az utódbírót, aki a le nem járt mandátumból kevesebb mint két évet tudna leülni, automatikusan újra kineveznék a Legfelsőbb Bíróságba egy teljes tizennyolc éves mandátumra. *Id.* Mi nem támogatunk ilyen rendelkezést, mivel nem akarunk tizennyolc évnél hosszabb hivatali időt engedélyezni, és mivel javaslatunk szerint, ahol az alacsonyabb szövetségi bíróságra való újbóli kinevezés automatikus lenne, nem merülne fel a bírói függetlenség hiányának problémája.

186. *Lásd:* U.S. CONST. amend. XXII.

Határidőkre vonatkozó javaslatunk Thomas Jefferson¹⁸⁷ és a mi amerikai Brutusunk, Robert Yates nézeteit eleveníti fel.¹⁸⁸ Mindketten régen a legfelsőbb bírósági bírák hivatali idejének korlátozását szorgalmazták, és szerencsétlenséget jósoltak az élethosszig tartó hivatali idővel rendelkező bírácoknak, akik - Yates szavaival élve - "általában hamarosan úgy fogják érezni, hogy magától az égietől függnék."¹⁸⁹ Sőt, konkrét javaslatunk a Laurence Silberman bíró¹⁹⁰ és Oliver professzor¹⁹¹ által támogatott javaslatok és tervek kombinációja, és nagymértékben támaszkodik mások, például Gregg Easterbrook¹⁹² és John McGinnis,¹⁹³ Saikrishna Prakash¹⁹⁴ és Henry Monaghan professzorok által előterjesztett tervekre.¹⁹⁵

A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozását támogató számos korábbi kommentár közül a legmeggyőzőbb az Oliver professzor által először 1986-ban tett hivatali időhatár-javaslat.¹⁹⁶ Oliver azzal kezdi, hogy "[a] javaslat fő jellemzői az, hogy a bírácoknak tizennyolc éves ciklusra, lépcsőzetesen kellene leülniük, és ha egy bíró nem tölti ki a teljes ciklusát, az utódot csak a ciklus hátralévő részére kellene kinevezni. Az újbóli kinevezés minden esetben kizárt lenne."¹⁹⁷ Bár a mi indoklásunk az élethosszig tartó megbízatás eltörlésére és a megbízatási idő korlátozásával való helyettesítésére eltér Oliverétől, és bár teljes javaslatunk jelentős eltéréseket mutat Oliver tervétől, kifejezetten támogatjuk a javaslatát.¹⁹⁸ Végleges javaslatunk tehát egy amal-

187. *Lásd*: Thomas Jefferson levele William T. Barrynek, 11. lábjegyzet, 256. o., 256. o. Jefferson még odáig is elment, hogy a négy- vagy hatéves, újraválasztható ciklus bevezetését javasolta. *Id.*

188. *Lásd* Yates, 13. lábjegyzet.

189. *Lásd id.* 352. o.

190. *Lásd* Silberman, 16. lábjegyzet.

191. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet.

192. *Lásd* Easterbrook, 6. lábjegyzet.

193. *Lásd* McGinnis, 16. lábjegyzet.

194. *Lásd* Prakash, 16. lábjegyzet.

195. *Lásd* Monaghan, 16. lábjegyzet.

196. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet.

197. *Id.* 800.

198. Oliver professzorhoz hasonlóan több más kommentátor is támogatta a tervünkben is tükröződő, összevethető időtartam-korlátozást. Például Gregg Easterbrook tízéves hivatali időre vonatkozó javaslata hasonlóan épül fel, mint a miénk, bár nem értünk egyet a bírák további ciklusokra történő újbóli kinevezésére vonatkozó rendelkezésével, és a tíz évnél hosszabb időtartamot javasoljuk. *Lásd* Easterbrook, 6. lábjegyzet. Hasonlóképpen a mi javaslatunk is tükrözi McGinnis professzor "Legfelsőbb Bírósági lovaglás" javaslatát, azzal a különbséggel, hogy mi az általa javasolt hat hónaptól egy évig terjedő időtartamnál lényegesen hosszabb időtartamot javasolunk. McGinnis, *Supra* note 16, 541. o., 541. o. Monaghan professzor szintén javasolja a hivatali idő és a korhatár korlátozását, és mind a kötelező nyugdíjkorhatárt, mind a tizenöt-húsz éves határozott időtartamot. Monaghan, *supra* note 16, 1211-12. o. Bár mi nem támogatjuk a kötelező nyugdíjkorhatár bevezetését, amint azt a következőkben tárgyaljuk

Oliver, McGinnis, Prakash professzorok, DiTullio és Schochet diákok, Gregg Easterbrook, Silberman bíró és az összes korábbi javaslat legelőnyösebb szempontjainak összevetése.¹⁹⁹

C. A javaslat előnyei

A hivatali idő korlátozására vonatkozó javaslatunk közvetlenül reagál a Legfelsőbb Bíróság bíráinak átlagos hivatali idejének megugrására, amely az átlagos 12,2 év 1941-1970 között, illetve 14,9 év 1789-1970 között, míg 1971-2006 között 26,1 év volt az átlagos hivatali idő.²⁰⁰ Arra is reagál, hogy 1970 óta a bírák átlagosan 78,7 évesen vonultak nyugdíjba vagy haltak meg, míg az előző 200 éves időszakban az átlagéletkor 68,5 év volt.²⁰¹ Végül, e két másik tendencia miatt javaslatunk arra a tényre is reagál, hogy a Bíróságon 1970 óta sokkal kisebb rendszerességgel üresednek meg a helyek, mint az amerikai történelem során. Bár 1789 és 1970 között a Bíróságon átlagosan 1,9 évente üresedett meg egy hely, az elmúlt harmincöt évben csak 3,1 évente fordult elő üresedés.²⁰²

Javaslatunknak meg kell fordítania ezeket a tendenciákat. Először is, a hivatali időre vonatkozó javaslatunk tizennyolc évet határozna meg határozott időtartamként, ami éles ellentétben áll az 1970 óta tartó 26,1 éves normával.²⁰³ Mivel az összes bíró átlagos hivatali ideje a történelem során 16,2 év,²⁰⁴ javaslatunk az 1789 és 2006 közötti történelmi átlagnál hosszabb, de a jelenlegi átlagnál rövidebb hivatali időt garantálna a bírácoknak.

a továbbiakban egyetértünk Monaghan felszólításával, és egy, a javaslataihoz hasonló rendszert javasolunk. A virginiai jegyzetírók a mi tervünkhöz hasonló, tizennyolc évre szóló mandátumkorlátozási javaslatot támogatnak, bár a fokozatos bevezetésre vonatkozó javaslatuk rendkívül rövid kezdeti ciklusokat eredményez. Lásd DiTullio & Schochet, *Supra* 17. lábjegyzet. Végül Prakash professzor a három, négy vagy több éves fix hivatali időhatárok bevezetése mellett érvelt annak érdekében, hogy "a bírói testületet sokkal közelebb hozza a néphez" és "egy populista alkotmányjogot vezessen be". Prakash, *Supra* note 16, 568. o., 568. o. Prakash még ennél is tovább ment, és vagy egy erősebb eltávolítási jogkört, vagy egy visszahívási lehetőséget is javasolt, *id.* 571-72. o., amit mi itt nem támogatunk, mert úgy véljük, hogy mindkét rendelkezés a bírói függetlenség aláásásának kockázatával járna. Ugyanakkor elfogadjuk Prakash javaslatának szellemét, és a többi hozzászóló javaslataihoz hasonlóan támogatjuk a Legfelsőbb Bíróság bíráinak határozott időtartamra vonatkozó konkrét felhívását.

199. Az általunk követett különböző kommentátorok politikai és jogtudományi nézeteinek sokfélesége bizonyítja javaslatunk pártatlan jellegét.

200. Lásd az 1. ábrát kísérő szöveget.

201. Lásd a 3. ábrát kísérő szöveget.

202. Lásd a fenti 5-6. táblázatot.

203. Lásd a fenti 1. ábrát.

204. Lásd *id.*

1970 utáni bérleti díj tendencia riasztóan hosszú távú. Az általunk javasolt hivatali időhatár lényegesen mérsékeltebb, mint az olyan kommentátorok javaslatai, mint Silberman bíró,²⁰⁵ Gregg Easterbrook,²⁰⁶ Prakash professzor,²⁰⁷ és McGinnis professzor,²⁰⁸ akik mindannyian sokkal rövidebb hivatali időhatárokat javasolnak.

Másodszor, az általunk javasolt, mindössze tizennyolc éves határozott időtartam a gyakorlatban valószínűleg a bírácnak a jelenlegi 78,7 évnél fiatalabb átlagos nyugdíjkorhatárához vezetne. Például, ha feltételezzük, hogy az elnökök továbbra is átlagosan ötven és ötvenöt év közötti új bírákat neveznek ki,²⁰⁹ ezek a bírák átlagosan hatvannyolc-hetvenhárom éves korukban töltenék ki a hivatali idejüket. Így, bár a javasolt módosításunk nem garantálja teljes mértékben, hogy a bírák átlagos nyugdíjba vonulási kora csökkenne, mivel nem határoz meg kötelező nyugdíjkorhatárt, és mivel nem határoz meg maximális kinevezési kort, növeli annak valószínűségét, hogy a bírák már nem töltik be a hetvenes éveik végét. Sőt, javaslatunk jelentősen valószínűbbé teszi, hogy az átlagos nyugdíjkorhatár nem emelkedik még a jelenlegi szintnél, 78,7 éves kornál is magasabbra,²¹⁰ és nagyon valószínű, hogy az átlagos nyugdíjkorhatár csökkenni fog.

Harmadszor, és talán ez a legfontosabb, javaslatunk a forró pontok problémájára és a megüresedések egyre inkább irreguláris időzítésére reagálna azzal, hogy garantálná, hogy a Bíróságon két évente egyszer, óramű pontossággal megüresedik egy hely.²¹¹ Amint az 5. ábra mutatja, és ahogyan fentebb érveltünk, a megüresedések között eltelt évek száma történelmileg körülbelül két év volt, de az elmúlt harminc évben drámaian megnőtt.²¹² A tizennyolc éves ciklusok rögzítésével és azok szakaszolásával legalább két évente egyszer fordulna elő üresedés. Ennek két fontos hatása lenne. Először is garantálná, hogy minden megválasztott elnök egy négyéves elnöki ciklus alatt két személyt nevezhetne ki a Bíróságba.²¹³ Másodszor, ez csökkentené a

205. Lásd Silberman, *Supra* 16. lábjegyzet, 687. o. (ötéves időtartam-korlátozást javasol).

206. Lásd Easterbrook, *Supra* note 6, 18. o. (tízéves időtartamra szóló korlátozást javasol).

207. Lásd Prakash, *Supra* 16. lábjegyzet, 568. o. (három, négy vagy több éves időtartamra vonatkozó korlátozást javasol).

208. Lásd McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 541. o. (hat hónapos vagy egyéves időtartamra vonatkozó korlátozást javasol).

209. Lásd a 8. ábrát kísérő szöveget.

210. Lásd a fenti 3. ábrát.

211. Lásd DiTullio & Schochet, *supra* 17. lábjegyzet, 1116-19. o.

212. Lásd az 5. ábrát kísérő szöveget.

213. Amint azt fentebb megjegyeztük, lásd a 172-75. és a kísérőszövegben foglaltakat, az elnök négyéves megbízatásának első és harmadik évében merülnének fel a hiányosságok.

a kinevezési folyamat tétje, és megszünteti a bizonytalanságot, amely jelenleg a megüresedő állások megüresedésének időpontját illetően fennáll, ami rossz következményekkel járt a bírák megerősítési folyamatára és magára a demokráciára nézve.

Javaslatunk nemcsak a bírák élethosszig tartó megbízatása által jelenleg felvetett összes problémát orvosolná, hanem a bíróság tagságának a kinevezési eljárásán keresztül történő rendszeres frissítésével demokratikusabbá és legitimebbé tenné a Bíróságot. Minden alkalommal, amikor a közvélemény elnököt választ, az elnök legalább két jelölést fog tenni a Legfelsőbb Bíróságba,²¹⁴ ami közvetlenebb kapcsolatot eredményez a népakarat és a Bíróság összetétele között.²¹⁵ Az általunk javasolt határidő-korlátozás "biztosítaná, hogy a túl konzervatív vagy túl liberálissá vált legfelsőbb bíróságokat ésszerű alapon, a nép akaratának megfelelően (ahogyan azt a Fehér Házba juttatott párt tükrözi) le lehessen váltani."²¹⁶ Bár ez nem tenné a Bíróságot közvetlen értelemben elszámoltathatóvá a közhangulatnak, elkerülve a bírói függetlenség veszélyeztetését, megerősítené a Bíróság alkotmányértelmezésének egyetlen ténylegesen működő formális ellenőrzését.

Ezen a ponton logikus feltenni a kérdést, hogy az Alkotmány jelentésének népi értelmezésének nem kellene-e közvetlenebbül irányítania a Su- preme Court értelmezését. Úgy véljük, hogy igen: a közvélemény nagyobb valószínűséggel értelmezi az Alkotmányt a szövegéhez és történetéhez hűen, mint kilenc élethossziglani jogász, és az alkotmányos döntéshozatalnak így kellene történnie.²¹⁷ A közvélemény nagy tisztelettel viseltetik az alkotmány szövege és történelmünk iránt, és a közvélemény nagy része intuitíve megérti, hogy a radikális eltérés az alkotmány szövegétől.

214. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet, 809-12. o.

215. *Lásd id.* 810. o. ("Ahogy a választók történelmileg megváltoztatták a Fehér Ház lakóit, közvetve, de elkerülhetetlenül megváltoztatták a Bíróság összetételét is.").

216. Easterbrook, 6. lábjegyzet, 18. o. Easterbrook azt is megjegyzi, hogy a miénkhez hasonló javaslat lehetővé tenné a társadalom pluralistább képviselését a Bíróságon: "A Su- preme Court term limitek is segítenének abban, hogy a Bíróság olyan pluralista intézmény legyen, amelynek összetétele tükrözi az amerikai társadalmat, mivel a rendszeres ülésváltás sokkal több lehetőséget biztosítana a nők és a kisebbségi csoportok tagjainak kinevezésére". *Id.*

217. *Lásd általában* ROBERT H. BORK, *THE TEMPTING OF AMERICA: THE POLITICAL SEDUCTION OF THE LAW* (1990) (az eredetiség elméletének kifejtése és védelme az alkotmányértelmezésben); Randy Barnett, *An Originalism for Non-originalists*, 45 *LOY. L. REV.* 611 (1999); Calabresi, *supra* note 8. Egyikünk, James Lindgren úgy véli, hogy a szöveg eredeti jelentésének gondos elemzésével kell *kezdeni*, de kevésbé biztos abban, hogy milyen értelmezési elveknek kell vezérelniük a további elemzést.

A szövegből és a történelemből származó tények illegitimek. Az ország ügyvédi osztályát viszont még mindig átítatja a jogi realista vagy posztmodernista cinizmus az alkotmányszöveg által támasztott korlátokkal kapcsolatban. Ezért úgy véljük, hogy a Bíróság alkotmányos értelmezése feletti népi ellenőrzés erősítése valóban jobb döntésekhez vezet, mint amilyeneket a jelenlegi rendszer hoz.

Továbbá a Legfelsőbb Bírósági üresedések rendszeressé tétele kiegyenlítené az egyes elnökök hatását a Bíróság összetételére, és megszüntetné a többszörös üresedésből álló alkalmi forró pontokat. A jelenlegi, élethosszig tartó megbízási rendszerünkben az üres álláshelyek rendszertelen előfordulása azt jelenti, hogy egyes elnökök rendkívül aránytalan hatást gyakorolnak a Bíróságra, míg másoknak nincs szerencsájük, és még egyetlen kinevezést sem tudnak végrehajtani.²¹⁸ A kinevezések változékonysága a jelenlegi élethosszig tartó megbízási rendszerünkben tehát a megüresedett helyek igazságtalan elosztásához vezet az elnökök között. Azzal, hogy megköveteljük, hogy két évente egyszer legyen üresedés, és ezáltal garantáljuk, hogy minden elnök legalább két kinevezést tudjon tenni a Bíróságba, javaslatunk kiegyenlítené az egyes elnökök hatását a Bíróságra.²¹⁹ És "[a]zzal, hogy minden vezető elnöknek rendszeres befolyása lenne a Bíróság összetételére ... nemcsak az alapítók által az összes kormányzati ágra tervezett ellenőrzési és egyensúlyozási nyomás egy részét állítanánk vissza, hanem az elnöki kampányokba is nagyobb közérdeklődést vinnénk be"²²⁰.

A Legfelsőbb Bíróságra vonatkozó határidő-korlátozásnak ez a demokrácia-erősítő célja miatt javaslatunkat nem szabad az egykor népszerű határidő-korlátozási mozgalom egy újabb megfáradt alkalmazásának tekinteni. A választott tisztségviselők (például elnökök, kongresszusi képviselők vagy kormányzók) hivatali idejének korlátozása korlátozza egy jelölt lehetőségét arra, hogy egy szabályos választásokon induljon, ami vitathatóan antidemokratikus, mivel korlátozza a választópolgárok választási lehetőségeit. A nem választott tisztségviselők, például a legfelsőbb bírósági bírák esetében viszont a hivatali idő korlátozása rendszeres és gyakoribb kinevezéseket tesz lehetővé. A bírósági kinevezések időzítésének rendszeressé tétele tehát drámai demokrácia-erősítő hatással bír, mivel lehetővé teszi, hogy az emberek választott képviselőiken keresztül

218. *Lásd* Oliver, 14. lábjegyzet, 809-12. o.

219. *Lásd* Easterbrook, *supra* note 6, 18. o. (megjegyezve, hogy az általunk javasoltakhoz hasonló, lépcsőzetes hivatali időkorlátok "meglehetősen állandó ... Legfelsőbb Bírósági kinevezést").

220. *Id.*

a szenátusban és az elnökön keresztül, hogy gyakrabban és kiszámíthatóbban frissítsék a Bíróság összetételét, hogy az összhangban legyen az alkotmányos jelentésről alkotott közfelfogással. Ezért a legfelsőbb bírósági bírák hivatali idejének korlátozása - a hivatali idő korlátozásának más formáitól eltérően - ténylegesen egy olyan legfelsőbb bíróságot biztosítana, amely demokratikusan nem kevésbé, hanem inkább jobban elszámoltatható.

Azáltal, hogy a megüresedő helyek rendszeresen előfordulnak, és az egyes megerősítések tétjét tizennyolc évre korlátozzuk, ahelyett az egyre gyakoribb harminc éves időszak helyett, amely néhány bíró esetében a közelmúltban uralkodott, javaslatunk nagymértékben csökkentené a megerősítési eljárásban a pártháború intenzitását. A jelenlegi élethosszig tartó megbízási rendszerben a bizonytalanság, hogy mikor üresedik meg a következő hely a Legfelsőbb Bíróságon, valamint az a lehetőség, hogy bármelyik jelölt akár négy évtizedig is szolgálhat a bíróságon,²²¹ azt jelenti, hogy az elnökre és a szenátusra óriási politikai nyomás nehezedik a Legfelsőbb Bíróságon megüresedő helyek betöltése során.²²² A javasolt módosításunk azáltal, hogy megszünteti a megüresedések időzítésével kapcsolatos szinte teljes bizonytalanságot, és csökkenti az egyes kinevezésekhez kapcsolódó tétet,²²³ azt ígéri, hogy csökkenti a megerősítésért folytatott politikai harcok intenzitását.²²⁴

Egyesek azzal érvelhetnek, hogy a javasolt módosításunk ténylegesen növelné a megerősítéseket övező politikát: mivel a Legfelsőbb Bíróság bíráinak (vagy akár alacsonyabb szövetségi fellebbviteli bíráknak) a kinevezése olyan sok minden forog kockán, a folyamat rendszerezése csak még gyakrabban tenné lehetővé az amúgy is politikai eseményt. Ez a megnövekedett gyakoriság - egyesek szerint - halmozottan növelné a megerősítés politikai jellegét.

221. Ha Thomas bíró ugyanannyi idős lesz, mint Thurgood Marshall bíró, akkor negyven évig lesz a Bíróság tagja. *Id.* at 17.

222. *Lásd fentebb a II.D.2. részt.*

223. Tekintettel a tizennyolc éves ciklus hosszára és arra, hogy néhány bíró valószínűleg még a ciklus vége előtt távozik a Bíróságból, még mindig van némi bizonytalanság. Ez a bizonytalanság azonban teljesen más jellegű, mint az a bizonytalanság, amely az élethosszig tartó megbízási rendszerben a megerősítési folyamatot sújtja. A korai nyugdíjazás esetén az egyetlen hatás az, hogy a demokratikusan megválasztott elnök egy harmadik kinevezést kap a Bíróságba, és ezt az extra választási lehetőséget korlátozza az a tény, hogy az utódbíró csak az eredeti bíró hivatali idejének hátralévő részét töltené be. A kinevezések számának ilyen korlátozott időre történő növelése nem növelheti egy adott jelölés politikai tétjét, mivel ez nem befolyásolna egyetlen későbbi üres állást sem.

224. *Lásd Easterbrook, supra note 6, 18. o.* (megállapítva, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejére vonatkozó korlátozások "véget vetnének a nevetséges Bork-stílusú sziporkaharcoknak, amelyek a szenátust és a Fehér Házat is a legalacsonyabb közös nevezőre szorítják").

A mi javaslatunk - azáltal, hogy a pártok tervezhetik, hogy a következő üresedés mikor következhet be - a kormány politikát már azelőtt megkezdene, hogy a hely megüresedne.²²⁵ Nem értünk egyet. A Bíróságon megüresedő helyek rendszeressé tétele és a Bíróság gyakrabban történő kinevezése minden egyes kinevezést politikailag kevésbé fontossá tenne, és nettó hatásként csökkentené a folyamat politizálását.

A jelenlegi kinevezési csatákból közvetlen bizonyítékunk van arra, hogy a tét valóban számít. George W. Bush elnök szövetségi kerületi bírósági kinevezéseit ritkán ellenezték, míg számos fellebbviteli bírósági kinevezését megghiúsították, vagy nem foglalkoztak vele. És amikor John Robertset megerősítették a

U.S. Court of Appeals (Egyesült Államok Fellebbviteli Bírósága), a szenátusban a megerősítése tapssal történt, míg amikor főbírónak jelölték, sok szenátusi demokrata ellenezte őt. Azoknak az akademikusoknak, akik azzal érvelnének, hogy a tét csökkentése a Legfelsőbb Bírósági kinevezéseknél nem csökkentené a feszültséget, bőséges bizonyíték áll rendelkezésünkre, amely az ellenkező következtetést támasztja alá. A gyakori kinevezések kiszámítható ütemtervének létrehozásával a javasolt módosításunknak csökkentenie kell a Legfelsőbb Bíróság megerősítésével kapcsolatos politika intenzitását.

A javaslatunkban szereplő határozott időtartam intézménye csökkentené azt az ösztönzést is, hogy az elnökök jelenleg a legfiatalabb megerősíthető jelöltet nevezzék ki, akit csak meg tudnak úszni.²²⁶ Ha az elnökök előre tudják, hogy legfelsőbb bírósági jelöltjeik csak tizennyolc évig tölthetik be a tisztséget, többé nem lesz okuk arra, hogy elkerüljék egy egészséges hatvan- vagy hatvanöt éves jelölt kinevezését a legfelsőbb bíróságra. Ezáltal módosításunk bővíti és javítja a potenciális jelöltek körét. Mivel egy negyvenöt éves személy jelölése nem fogja a következő harmincöt évre lekötni a Legfelsőbb Bíróság helyét, és mivel az elnökök tudni fogják, hogy az általuk betöltendő hely tizennyolc év múlva újra megüresedik, az elnököknek a jelenleginél sokkal kevésbé lesz ösztönzőjük arra, hogy az idősebb jelöltekkel szemben diszkriminációt alkalmazzanak. Azáltal, hogy csökken a hatás

225. Hasonlóképpen, azzal is érvelhetünk, hogy a hivatali idő korlátozásával az érdekcsoportok és a szenátus jobban fogja tudni, hogy az adott bíró hivatali ideje alatt milyen kérdések kerülnek az adott bíró elé, és ezért ezek a csoportok erőteljesebben fogják követni és befolyásolni a szenátusi megerősítéseket, ami tovább növelné a folyamat politizáltságát. *Lásd* Kyle Still Free Press, <http://kylestill.blogspot.com> (2002. augusztus 9., 22:05 EDT). Mi azonban tizennyolc éves ciklusra teszünk javaslatot, ami jelentősen hosszú időszak, és ezért ez az érv irrelevánsá válik.

226. *Lásd* DiTullio & Schochet, *Supra* note 17, 1110-16; lásd még Oliver, *Supra* note 14, 802-04.

az életkornak a kinevezéseknél való figyelembevételét, a javasolt módosításunk több tapasztalt bíró kinevezését eredményezheti a Legfelsőbb Bíróságba.

Az biztos, hogy a viszonylag hosszú határozott időtartam azt jelenti, hogy az elnökök valószínűleg még mindig inkább fiatalabb személyeket választanak, mint hetven- vagy hetvenöt éveseket. Valójában az újonnan megüresedő állásokat mérlegelő elnökök esetében javaslatunknak talán nincs hatása az ötvenes éveikben járó személyek kinevezésének jelenlegi tendenciájára.²²⁷ A módosításunknak azonban több okból is kritikus hatása lesz az életkorra, mint a Legfelsőbb Bíróság bírúinak kiválasztásakor figyelembe vett tényezőre.

Először is, a módosítás megszünteti azt az ösztönzést, amely jelenleg arra ösztönzi az elnököket, hogy olyan jelölteket találjanak, akik még az ötven-ötvenöt éves átlagos kinevezési életkornál is fiatalabbak.²²⁸ Másodszor, az általunk javasolt rendszerben az elnök a tizennyolc éves megbízási idő kitöltésére alkalmas, elég fiatal jelölt megtalálásával kapcsolatos korlátok^{között²²⁹} a tapasztalatot és a tehetséget fogja fontosabbnak tartani, mivel a Bíróságon eltöltött néhány évnyi esetleges szolgálati idő irreleváns lenne. Harmadszor, mivel az általunk javasolt hivatali idő hossza néhány esetben korai lemondást vagy halálesetet eredményezhet, amelyet rövid átmeneti időszakok követnek, az elnökök kinevezhetnek idősebb, tapasztaltabb jelölteket, akik csak ezt a hivatali időt fejezik be. Ezek a személyek egyébként nem biztos, hogy teljes tizennyolc éves ciklusra szóba jöhetnének, de könnyen lehet, hogy a lehető legjobb választásnak bizonyulnának egy rövidebb, mondjuk három vagy négy éves helyettesítő ciklusra.²³⁰ Ezért, bár javaslatunk nem szüntetné meg azt a gyakorlatot, hogy az elnökök a bírák kiválasztásakor figyelembe veszik a potenciális jelöltek életkorát - sőt, nem is kívánunk ilyen eredményt -, de a bírák kiválasztásakor az elnöki posztra jelöltek életkorát is figyelembe venné.

227. A kinevezések jelenlegi átlagos életkora a 8. ábrán látható.

228. *Lásd* Oliver, *Supra* note 14, 804. o. ("Mivel a javasolt módosítás csökkentené a nagyon fiatal jelöltek előnyben részesítését, valószínűbb lenne, hogy a kinevezés a potenciális jelöltek relatív képzettsége alapján történne."). Igaz, az a tény, hogy javaslatunk magában foglalja az auto- matikus kinevezést egy alacsonyabb szövetségi bíróságra élethossziglani kinevezéssel, talán semmissé teszi ezt az előnyt, mivel az elnökök továbbra is élethossziglani bírói pozícióra neveznek ki személyeket. Úgy véljük azonban, hogy a fiatal jelöltek kinevezésének ösztönzése - esetleg a tapasztalat rovására - sokkal gyakoribb gyakorlat - vagy legalábbis nagyobb probléma - a legfelsőbb bírósági kinevezéseknél, mint az alacsonyabb szövetségi bírósági bíráknál.

229. *Lásd id.* ("Ha az elnök azt szeretné, hogy a kinevezett személy a lehető leghosszabb ideig gyakorolja a folyamatos befolyást, akkor az elnök inkább olyan személyt nevezne ki bírónak, aki elég fiatal ahhoz, hogy ésszerű legyen elvárni, hogy jó egészségi állapota és a megterhelő munkához szükséges vitalitása tizennyolc éven át megmaradjon.").

230. *Id.* 804, 814 n.79.

gins, nagyon pozitív szerepet játszanak abban, hogy az életkor központi szerepe csökkenjen az elmúlt években.

Negyedszer és végül, javaslatunk, bár közvetlenül nem reagál a szellemi fogyatékoság problémájára a Bíróságon, jelentősen elősegítené azt a célt, hogy megakadályozzuk, hogy szellemi vagy fizikai fogyatékosággal élő bírák a Bíróságon szolgáljanak. A bírák szolgálati idejének tizennyolc évre történő korlátozása nagymértékben csökkentené annak valószínűségét, hogy egy bíró a munkaképtelenség ellenére is folytatja a szolgálatot a Bíróságon.²³¹ A David Garrow professzor által tárgyalt tizennyolc, a Legfelsőbb Bíróságon előforduló szellemi leépüléssel, ²³² kilenc - ötven százalékban - olyan bírákat érintett, akik több mint tizennyolc éve voltak a Bíróságon, és a leépülés súlyosabb eseteinek többsége a javasolt időtartamnál is hosszabb ideig szolgáló bírákat érintett.²³³ Strik-

231. *Lásd* Easterbrook, *supra* note 6, at 18 ("A határidő korlátozása véget vetne annak a látványnak is, hogy a bírákat hordágyon hordozzák ki a Bíróság termeiből, mielőtt lejár a mandátumuk, és véget vetne a bírákra nehezedő pszichológiai és politikai nyomásnak, hogy még sokáig kitartsanak, miután szellemi képességük megingott."); Oliver, *supra* note 14, 813. o. ("Azzal, hogy biztosította, hogy a bírák legfeljebb tizennyolc évig szolgáljanak, a javasolt módosítás viszonylag erős bíróságot biztosítana, és megóvná a bíróságot egy olyan gyengélkedő bírótól, aki nem hajlandó nyugdíjba vonulni.")

232. A Garrow által tárgyalt tizennyolc szellemileg leépült bíró közé tartozik: (William Cushing, aki huszonegy évig szolgált, hét év után elkorcsosult, és nyugdíj hiányában nem tudott nyugdíjba vonulni; (3) Henry Baldwin, akit soha nem lett volna szabad kinevezni; (4) Robert Grier, aki huszonnégy évig szolgált, és huszonegy év után mentálisan leépült; (5) Nathan Clifford, aki huszonhárom évig szolgált, és tizenkilenc év után mentális problémái voltak; (6) Stephen Field, aki harmincöt évig szolgált, és huszonhét év után mentális leépülésben szenvedett; (7) Joseph McKenna, aki huszonhét évig szolgált, és huszonhárom év után mentális hanyatlást szenvedett; (8) William Howard Taft, aki csak enyhe mentális hanyatlást szenvedett, majd nyugdíjba vonult; (9) Oliver Wendell Holmes, aki harminc évig szolgált, és huszonhat év után a hanyatlás jeleit mutatta; (10) Frank Murphy, aki kilenc évig szolgált, és egy évvel korábban kellett volna lemondania, mint ahogyan tette; (11) Sherman Minton, aki hét évig szolgált, és a végén már gyenge volt; (12) Charles Whittaker, aki öt évig szolgált, kezdettől fogva mentális problémákkal küzdött, és soha nem lett volna szabad jelölni; (13) Hugo Black, aki harminc évig szolgált, és harminc év után mentális hanyatlásban szenvedett; (14) William O. Douglas, aki harminchat évig szolgált, és harmincöt év után elkorcsosult; (15) William Rehnquist, aki tíz év után drogfüggőségben szenvedett; (16) Lewis Powell, aki tizenhat évig szolgált, ami két évvel túl hosszú volt; (17) William J. Brennan, aki harmincnégy évig szolgált, és utolsó évében egyszer elaludt a bírói székben; és (18) Thurgood Marshall, aki huszonnégy évig szolgált, és húsz év után elkorcsosult. *Lásd* Garrow, *Supra* note 7.

233. Garrow például azt állítja, hogy a következő kilenc bíró, akik tizennyolc évnél hosszabb ideig szolgáltak, valamikor a tizennyolcadik hivatali évük után mindannyian a szellemi hanyatlás jeleit mutatták: Robert Grier (huszonegy év után hanyatlott), *id.* at 1003; Nathan Clifford (tizenkilenc év után hanyatlott), *id.* at 1006; Stephen Field (körülbelül huszonhét év után hanyatlott), *id.* at 1008; Joseph McKenna (huszonhárom év után hanyatlott), *id.* at 1012-14; Oliver Wendell Holmes (de-

A szellemi leépülés e kilenc esetéből egy sem következett volna be, ha a javasolt alkotmánymódosításunk érvényben lett volna.

Igaz, még tizennyolc éves hivatali idő esetén is,²³⁴ egyes bírák szellemi vagy fizikai hanyatlásnak indulhatnak hivatali idejük alatt, és továbbra is a Bíróság tagjaivá válhatnak. Mindazonáltal a tizennyolc éves hivatali idő még mindig előrelépés lenne a status quo-hoz képest, egyrészt azért, mert a hivatali idő korlátozása "véget vetne a bírákra nehezedő pszichológiai és politikai nyomásnak, hogy még sokáig kitartsanak, miután szellemi képességük megingott."²³⁵ Míg az élethosszig tartó hivatali idő lehetővé tenné, sőt talán meg is győzné a fogyatékos bírót, hogy haláláig szolgáljon a Bíróságon, a tizennyolc éves hivatali idő egyértelműen lezárna a bíró karrierjét. Ez enyhítené az ilyen helyzeteket, "mivel a kényszernyugdíjazás a meghatározott hivatali idő végén, nem pedig a halál bekövetkeztével, ritkábban fordulna elő".²³⁶ Ezenfelül az elnökök valószínűleg informális maximális életkort szabnának meg a jelöltjeik számára; ezek a maximális életkorok szükségszerűen a kinevezéskor betöltött életkornál tizennyolc évvel magasabb kötelező nyugdíjkorhatárt írnának elő.²³⁷ Így ha egy elnök hatvan évnél nem idősebb jelölteket választana a jelöléskor, akkor ezek a bírák, ha már jelölték őket, legfeljebb hetvennyolc éves korukban vonulhatnának nyugdíjba.

Számos tudós ehelyett alternatív megoldást javasolt a bírák kötelező nyugdíjkorhatárának bevezetésével, amely a Legfelsőbb Bíróságon belüli szellemi hanyatlás visszaszorításának módja lenne.²³⁸ A manda-

crepit kb. huszonhat év után), *id.* at 1017-18; Hugo Black (decrepit harminc év után), *id.* at 1050; William O. Douglas (decrepit harmincöt év után), *id.* at 1052-54; William J. Brennan (decrepit harminchárom év után), *id.* at 1071; és Thurgood Marshall (decrepit kb. húsz év után), *id.* at 1072- 73.

234. Például egy hat hónaptól egy évig terjedő időtartam-korlátozás, mint amelyet McGinnis professzor javasolt (*lásd a* 16. lábjegyzetet, 541. o.), hatékonyabban kiküszöbölné a szellemi leépülés problémáját. *Lásd id.* 543. o. (megjegyezve, hogy az általa javasolt "Legfelsőbb Bírósági lovaglás" "megfékezne a szenilitás hatásait és a hatalom túlzott átruházását a fiatal és energikus jogtudósokra, csökkentve a kísértést, hogy a bírói székhez nagyon idős korukig ragaszkodjanak").

235. Easterbrook, 6. lábjegyzet, 18. o.

236. Oliver, *fentebb* 14. lábjegyzet, 815. lábjegyzet.

237. *Lásd id.* 813-14.

238. Például Garrow professzor (*Supra* note 7, 1086-87. o.) és Monaghan professzor (*Supra* note 16, 1211-12. o.) egyaránt javasolta a kötelező nyugdíjkorhatár bevezetését. Az ehhez hasonló javaslatok általában a bírák hatvanöt, hetven vagy hetvenöt éves korban történő kötelező nyugdíjazására szólítanak fel. Ezen túlmenően számos külföldi ország kötelező nyugdíjkorhatárt ír elő a legfelsőbb alkotmánybíróságok tagjainak hivatali idejére vonatkozóan. *Lásd a* 136-53. lábjegyzeteket és a kísérő szöveget. A kötelező nyugdíjkorhatár bevezetése tehát a mi javaslatunk alternatívája vagy kiegészítése.

A tizennyolc éves időtartam helyettesítésére vagy kiegészítésére azonban nem kívánatos a nyugdíjkorhatár emelése. Először is, a kötelező nyugdíjkorhatár igazságtalan, mivel vakon diszkriminálja az egyéneket az életkoruk alapján, és nem tudja figyelembe venni, hogy egy hetvenéves személy képes-e tovább tölteni a tisztséget, míg egy hatvanévesnek eltérő egyéni képességei miatt talán a legjobb lenne nyugdíjba vonulnia.²³⁹ A hivatali időhatár azonban igazságosabban lehetővé tenné a cselekvőképesség egyénre szabott és informális meghatározását.²⁴⁰

Másodszor, általában hiba számokat írni az Alkotmányba, mert azok az idő múlásával elavulhatnak.²⁴¹ Az a követelmény, hogy az elnököknek legalább harmincöt évesnek kell lenniük, és hogy az esküdtszéki tárgyaláshoz való jog minden olyan perben megmaradjon, amelynek tétje húsz dollárnál több, klasszikus példák erre. Nagyon is lehetségesnek tűnik, hogy ötven vagy száz év múlva a hetven vagy akár hetvenöt éves kötelező nyugdíjkorhatár abszurdan fiatalnak fog tűnni, ha az emberek rendszeresen százévesnél is idősebbek lesznek. Rossz lenne

239. Két másik érv is szól a kötelező nyugdíjkorhatár ellen. Először is, a kötelező nyugdíjkorhatár előírása a határozott időtartamra vonatkozó korhatárhoz képest nem eredményezne nagyobb visszatartó erőt a szellemileg vagy fizikailag elkorcsosult bírák további hivatalban maradásával szemben. Elismerjük, hogy a határozott időre szóló rendszerben lehetséges, hogy egy bíró szenilis vagy fizikailag képtelen lesz feladatai ellátására a hivatali idejének első nyolc évében. Ugyanakkor a kötelező nyugdíjkorhatárral rendelkező rendszerben annak is megvan az esélye, hogy egy hatvanéves bíró a hatvanöt- vagy hetvenéves kötelező nyugdíjkorhatár ellenére szellemileg vagy fizikailag leépüljön. Így, bár a kötelező nyugdíjkorhatár talán a hivatali időhatárnál szorosabban köthető ahhoz a korhoz, amely a tudományos tapasztalatok szerint az átlagember munkaképtelenné válásának korát jelenti, az ilyen számítások pontatlan volta erősen korlátozza a kötelező nyugdíjkorhatár értékét.

Másodszor, a javasolt módosításunk közvetve a kötelező nyugdíjkorhatár előnyeit eredményezné, mivel - mint fentebb említettük - lehetővé tenné az elnök és a szenátus számára, hogy a szellemi leépülés problémájának elkerülése érdekében tervezzék. Fontos, hogy a szellemi hanyatlás valószínűségének egyedi megállapítása igazságosabb és hatékonyabb, mint egy általános szabály, amely kizárja, hogy egy bizonyos életkor felett minden személy tovább tölthesse hivatalát.

240. Hasonlóképpen ellenezzük azt a gondolatot, hogy egy politikai testület egyedileg dönthessen egy adott bíró illetékességéről. Prakash professzor valami ehhez hasonló javasol, egy erősebb eltávolítási jogkör mellett érvelve, amely lehetővé tenné az elnök vagy a szenátus számára, hogy bírakat és bírakat távolítsanak el szenilitás vagy akár az érdemi döntésekkel való egyet nem értés alapján. Prakash, *Supra* note 16, 571. o., 571. o.

241. Még ha egy ilyen eltávolítási jogkör a szenilitás és a fizikai képességek megállapítására korlátozódna is, nem értenénk egyet egy ilyen rendelkezéssel, mert az a Legfelsőbb Bíróság befolyásolhatóságát és politizálását okozná.

241. *Lásd általában* GUIDO CALABRESI, A KÖZÖS JOG A JOGSZABÁLYOK KORÁBAN (1982) (a jogszabályi jogról és annak a jogi világ változásaira való lassú reagálásáról). A húsz dollár összegének megvitatásához *lásd*: U.S. CONST. amend. VII, "anakronisztikussá vált", *lásd* Note, *The Twenty Dollars Clause*, 118 HARV. L. REV. 1665, 1672 (2005).

A bírák kötelező nyugdíjkorhatárának az alkotmányos jogba való beillesztése nem lenne jó ötlet, és nem oldaná meg a bírósági élethosszig tartó megbízatással kapcsolatos problémákat.

A tizennyolc éves hivatali idő számos más előnnyel is jár, többek között azzal, hogy a legfelsőbb bíróságunk tagjainak hivatali ideje összhangba kerül a világ többi részének és az ötven államból negyvenkilencnek a gyakorlatával.²⁴² Feltételezve, hogy a tizennyolc éves hivatali idő azzal párosulna, hogy a nyugdíjas bírák a Legfelsőbb Bíróságon töltött szolgálati idejüket követően az alsóbb szövetségi bíróságok tagjaivá válhatnának, az alsóbb szövetségi bíróságok gazdagodnának a bírák tapasztalatával és tudásával.²⁴³

Végezetül, és ami döntő fontosságú, javaslatunk megszüntetné a bírák jelenlegi gyakorlatát, miszerint a bírák stratégiaileg időzítik lemondásukat, amely gyakorlat a bírákat olyan méltatlan politikai számításokba keveri, amelyek aláássák a bírói függetlenséget, és amelyek miatt a nyilvánosság a bíróságot a kelleténél sokkal inkább csupasz politikai intézménynek tekinti.²⁴⁴ Ez az aggodalom az egyenesen időzített lemondásokkal kapcsolatban volt a fő témája a tizennyolc éves hivatali időhatárt a bírák számára szorgalmazó cent virginiai diákjegyzetnek.²⁴⁵ Fentebb megjegyeztük, hogy vegyes bizonyítékok vannak arra, hogy a bírák az amerikai történelem során politikai okokból időzítették lemondásukat, beleértve azt is, hogy gyakran azért késleltették a visszavonulást, hogy az ellenkező párt hivatalban lévő elnökének ne legyen lehetősége utódot kinevezni.²⁴⁶ A tizennyolc éves határozott hivatali időnk azonban lehetetlenné tenné, hogy egy bíró stratégiaileg időzítse lemondását.²⁴⁷ Természetesen egy bíró politikai okokból még mindig távozhatna a Bíróságból a hivatali ideje lejárta előtt, de javaslatunk szerint a nyugdíjba vonuló bíró utódját csak a tizennyolc évre meghatározott hivatali idő hátralévő részére neveznék ki. Ezért a korai stratégiai nyugdíjba vonulásról szóló döntés nem lenne hasznos, mivel az

242. *Lásd általában a fenti* I.E. részt (összehasonlító elemzés a főbb nyugati demokráciák és az Egyesült Államok államainak legfelsőbb alkotmánybíróságain dolgozó bírák hivatali idejéről, amelyből az a következtetés vonható le, hogy az Egyesült Államokban a bírák élethosszig tartó hivatali időre szóló rendelkezése valódi kivételes eset).

243. Easterbrook, 6. lábjegyzet, 19. o.; Amar & Amar, 89. lábjegyzet. Az általunk javasolt módosítás, amely előírja, hogy egy bíró tizennyolc évig legyen a Bíróság tagja, és ezt követően jogosult legyen az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon való szolgálatra, szoros párhuzamot mutatna a jelenlegi rendszerrel, amelyben a nyugdíjas bírák vagy más rangidős kerületi vagy körzeti bírák az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon is helyet foglalhatnak.

244. *Lásd* Amar & Calabresi, *Supra* note 1; Oliver, *Supra* note 14, 805-09. o.

245. DiTullio & Schochet, *Supra* 17. lábjegyzet, 1101-10. o.

246. *Lásd a fenti* 85-89. lábjegyzeteket és a kísérő szöveget.

247. *Lásd* Oliver, *Supra* 14. lábjegyzet, 808. o.

nem engedi meg, hogy egy elnök további tizenhét évre leköthessen egy legfelsőbb bírósági helyet.²⁴⁸ Ennek eredményeként javaslatunk értelmében a bírák elveszítenék azt a hatalmat, amellyel most rendelkeznek, hogy stratégiai visszavonulással saját politikai pártjuk kezében tartsanak egy legfelsőbb bírósági helyet. Ez elősegítené a jogállamiságot és a nyilvánosságnak a Bíróság iránti tiszteletét azáltal, hogy kizárná a bírák tisztán politikai döntését a nyugdíjazással kapcsolatban.

D. A javaslattal szembeni kifogások (és az azokra adott válaszok)

A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozására való áttérés jelentősen javítaná a Bíróság és alkotmányos demokráciánk általános legitimitását és működését. Javaslatunk azonban nem vitathatatlan.²⁴⁹ A Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozása ellen a mai napig messze a legjobb érveket Ward Farnsworth professzor, a Bostoni Egyetem professzora hozta fel, és cikkét ajánljuk mindenkinek, akit érdekel a téma.²⁵⁰

Először is, egyesek azzal érvelhetnek, hogy a javasolt módosítás csorbítaná a bírói függetlenséget, amely értéket alkotmányunk a javadalmazási klauzula²⁵² és az élethosszig tartó hivatali idő garantálása révén hivatott védeni²⁵¹.²⁵³ Ahogy Alexander Hamilton is mondta, az élethosszig tartó megbízatás biztosítja a bíró szabadságát a politikai hatalomtól és a közvéleménytől, biztosítva, hogy a bírák objektíven, a politikai megtorlás veszélye nélkül értelmezhesék a törvényt.²⁵⁴ Az élethosszig tartó megbízatásnak ezt az előnyét ma is kritikusként ismerik el. Martin Redish professzor szerint: "A III. cikk rendelkezése az élethosszig tartó megbízatásról nyilvánvalóan arra irányul, hogy elszigetelje a szövetségi bírákat a döntéshozatalukra nehezedő indokolatlan külső politikai nyomástól, ami aláásná és esetleg megakadályozná a szövetségi bírói testület funkciójának hatékony ellátását a mi társadalmunkban.

248. *Id.* at 809.

249. Bizonyára nem foglalkoztunk az összes olyan érveléssel, amelyet javaslatunk ellen fel lehetne hozni. Azzal azonban, hogy eloszlatunk - vagy legalábbis figyelembe veszünk - néhányat a legfontosabb ellenvetések közül, reméljük, hogy megerősítjük a határidő-korlátozási javaslatunk mellett szóló érveket, és ezáltal az élethosszig tartó megbízatás híveire hárul a feladat, hogy erős érveket fogalmazzanak meg e rendszer mellett.

250. Farnsworth, *supra* note 21; lásd még Ward Farnsworth, *The Ideological Stakes of Eliminating Life Tenure*, 29 HARV. J.L. & PUB. POL'Y 879 (2006).

251. THE FEDERALIST NO. 78, at 466 (Alexander Hamilton) (Clinton Rossiter, szerk., 1961); lásd még a 161. lábjegyzetet és a kíséző szöveget.

252. U.S. CONST. art. III, 1. § ("A legfelsőbb és alsóbb szintű bíróságok bírái ... meghatározott időközönként olyan díjazásban részesülnek szolgálataikért, amely nem csökkenhet hivataluk fennállása alatt.")

253. U.S. CONST. art. III, 1. § ("A legfelsőbb és az alsóbb szintű bíróságok bírái jó magaviseletük megőrzése mellett viselik hivatalukat.")

254. *Lásd*: THE FEDERALIST NO. 78 (Alexander Hamilton), *fentebb* 251. lábjegyzet, 469. o.

rendszer. ²⁵⁵ Az élethosszig tartó hivatali idő megkérdőjelezése - érvelnek - gyengítené ezt a szigetelést, és veszélyeztetné a bírói függetlenséget.

Nem támogatnánk ezt a javasolt alkotmánymódosítást, ha úgy gondolnánk, hogy az bármilyen komoly módon aláásná a bírói függetlenséget. Ahogy mások is érveltek, az élethosszig tartó megbízatásról ahosszú, határozott időtartamra való áttérés - amely hosszabb, mint az 1789 és 2006 között a Bíróságban szolgált bírák átlagos megbízatása - azt jelenti, hogy nem veszik el a függetlenség a többi hatalmi ághoz vagy általában a nyilvánosságához képest. ²⁵⁶ Monaghan professzor kijelenti:

De még ha feltételezzük is, hogy a teljes bírói függetlenség kívánatos, az élethosszig tartó megbízatás megszüntetésének nem kell ezt lényegesen aláásnia. Feltehetően nem a határozatlan idejű szolgálat kilátásba helyezése mentesíti a bírákat a tetszésnyilvánítás ösztönzése alól, hanem az a tudat, hogy a hivatalban maradásuk nem függ a politikai karok folyamatos jóváhagyásának biztosításától. A függetlenséget tehát úgy lehetne elérni, ha a bírák határozott, nem megújítható szolgálati idővel rendelkeznének. ²⁵⁷

Ahogy Monaghan rámutat, a bírói függetlenség biztosításának kulcsa annak garantálása, hogy a bíró hivatali ideje ne függjön a többi hatalmi ág vagy a nyilvánosság politikai döntéseitől. Az élethosszig tartó megbízatás függetlenítette a bírákat a politikai ágaktól, és úgy véljük, hogy ezt a függetlenséget biztosítaná a tizennyolc évre szóló, nem megújítható, élethosszig tartó fizetéskorlátozás. ²⁵⁸ A tizennyolc éves hivatali időre vonatkozó javaslatunk megőrizné a bírói függetlenséget, mert nem teszi lehetővé az újbóli kinevezést, mert a bírának átlagosan hosszabb hivatali időt garantál, mint amilyen a történelmileg 1789 és 2006 között volt, mert a bírának élethosszig tartó fizetést garantál, és mert a bírák biztonságban lennének a politikai ágak újbóli eltávolításának új eszközeitől. Következésképpen, eltekintve attól a minimális és pozitív hatástól, hogy a rendszeresebb kinevezések révén a Legfelsőbb Bíróság jobban reagálna a nyilvánosságra és a politikai ágaknak az alkotmány értelmezésére, nincs olyan hihető érv, hogy a bírói függetlenséget veszélyeztetné a javaslatunk.

255. Lásd Redish, *Supra* 111. lábjegyzet, 685. lábjegyzet.

256. Lásd McGinnis, *Supra* note 16, 543. o.; Monaghan, *Supra* note 16, 1211. o.; Oliver, *Supra* note 14, 816-21. o.

257. Monaghan, *Supra* 16. lábjegyzet, 1211. o.

258. A tizennyolc éves időtartam nem megújítható és hosszú időtartamának fontosságát a DiTullio & Schochet, *Supra* 17. lábjegyzet, 1127-31. o. tárgyalja.

Ward Farnsworth professzor pragmatikusan védi az élethosszig tartó megbízásokat, és azt javasolja, hogy a jelenlegi alkotmányos struktúra egyik előnye, hogy az ebből eredő bírói függetlenség a jogalkotás egy gyorsabb és egy lassabb formájának adózik: az elsőt a Kongresszus a rendes jogalkotási folyamaton keresztül valósítja meg, a másodikat pedig a Legfelsőbb Bíróság.²⁵⁹ Az, hogy a Legfelsőbb Bíróság a tíz-tizenöt évvel ezelőtt uralkodó politikai erőket képviseli, és hogy évtizedekbe telhet, amíg egy politikai mozgalom átveszi az irányítást a Legfelsőbb Bíróság lassabb törvényhozási folyamata felett, tetszik ennek a tudósnak, akinek az érvelése alapvetően konzervatív. Farnsworth lényegében úgy gondolja, hogy jó dolog, hogy a progresszíveknek 1901-től 1937-ig meg kellett küzdeniük azért, hogy többséget szerezzenek a Legfelsőbb Bíróságban, és hogy a konzervatívoknak 1968-tól 1991-ig meg kellett küzdeniük azért, hogy öt szilárdan republikánus bírót kapjanak, akik még akkor is elutasították a *Roe kontra Wade* ítélet felülbírálatát.²⁶⁰ Farnsworth úgy látja, hogy a Bíróság a széllal szemben lévő fő horgony, amely lelassítja a társadalmi változásra irányuló mozgalmakat, és azzal érvel, hogy bizonyos mértékig a bírói függetlenség kívánatos, mert a jó közrend szempontjából kívánatos a lassított törvényhozási folyamat.²⁶¹

Farnsworth érvelése erőteljes, és mi egyetértünk azzal az állításával, hogy kívánatos, hogy a Bíróság lassítsa a demokráciánkban végbemenő változások erőt. Valójában éppen ezekből az okokból előnyben részesítjük azt a nehézkes törvényhozási rendszert, amelyet a keretalkotók a hatalmi ágak szétválasztásával, a fékek és ellensúlyok rendszerével és a föderalizmussal alakítottak ki a nemzeti, parlamentáris, brit típusú rendszer helyett, ahol a változások nagyon hirtelen történhetnek. A kérdés azonban az, hogy mennyi konzervativizmust akarunk a törvényhozási folyamatokban. Vitatható, hogy a hatalommegosztás, a fékek és ellensúlyok, a föderalizmus és a szenátusi filibuster mellett nincs szükségünk olyan Legfelsőbb Bíróságra, amelynek alapvetően irányát csak egy tartós, huszonöt vagy harminc évig tartó kampánnyal lehet megfordítani. A különböző konzervatívok különböző módon fogják megítélni ezt a kérdést, és azok, akik a legjobban idegenkednek a jogi változásoktól, csatlakozhatnak Farnsworth professzorhoz az élethosszig tartó megbízás dicséretében. Egy tizennyolc éves hivatali idővel rendelkező Legfelsőbb Bíróság még mindig egy szélre néző horgony lesz az amerikai politikában; csak nem lesz olyan szélre néző horgony, mint amilyen az elmúlt harmincöt évben volt.

259. Lásd Farnsworth, *Supra* 21. lábjegyzet,

411-21. lábjegyzet. 260. 410 U.S. 113 (1973).

261. Lásd Farnsworth, *Supra* 21. lábjegyzet, 419-21. lábjegyzet.

A második nagy ellenvetés, amelyet javaslatunk ellen fel lehet hozni, hogy az a "Legfelsőbb Bíróság foglyul ejtéséhez" vezethet. Ha egy bizonyos párt öt egymást követő elnökválasztáson győzedelmeskedne, akkor - feltételezve, hogy az elnök az elnök pártjához tartozó személyeket jelöl, és a szenátus megerősíti őket,²⁶² ez a párt "elfoglalná" a teljes Legfelsőbb Bíróságot, ami ellen az élethosszig tartó megbízatás védelmet nyújt. És, ahogy Farnsworth professzor rámutat, akár négy bíró kinevezése egy két cikluson át hivatalban lévő elnök által is elég lehet ahhoz, hogy a Bíróság ideológiai egyensúlya a republikánusoktól a demokratákhoz vagy fordítva forduljon.²⁶³ Ennek megfelelően Charles Fried professzor azt javasolta nekünk, hogy javaslatunk miatt a Legfelsőbb Bíróság olyan lehet, mint a Nemzeti Munkaügyi Kapcsolatok Testülete, amelyet a demokrata adminisztráció alatt mindig a munkások, a republikánus kormányzás alatt pedig a menedzsment foglyul ejt.²⁶⁴ Farnsworth hozzáteszi, hogy mivel egy "két cikluson át tartó elnök egyetlen nemzeti hangulatot tükrözhet ... érték lehet egy olyan bíróságban, amelyet nem lehet egy ilyen széllökés által átformálni"²⁶⁵.

Gyakorlatilag azonban a Legfelsőbb Bíróság elfoglalása rendkívül nehezen lenne megvalósítható. Először is, bármelyik politikai párt tagjai sokféle igazságügyi filozófiát képviselnek. Például mind az elnökök, mind a bírák nézetei a szélsőségesektől a mérsékeltékig terjednek, és a mérsékelték néha nem tekinthetők demokratáknak vagy republikánusoknak, ahogyan mi címkézzük őket.²⁶⁶ A jelenlegi Legfelsőbb Bíróság hat republikánus kinevezett tagja bizonyosan nem szavaz egy tömbben, mint ahogy a demokrata Byron White sem szavazott egy vonalban a demokrata Thurgood Marshallal. Valójában a jelenlegi bíróság legbaloldalibb és legliberalisabb tagjait (Stevens és Thomas bírákat)²⁶⁷ egyaránt republikánusok nevezték ki. Az, hogy a legliberalisabb bíráink közül néhányat meglepő módon republikánus bíró nevezett ki.

262. Kétségtelen, hogy ez az egész vita leegyszerűsítő, mivel azt feltételezi, hogy ha egy demokrata nyeri az elnökséget, akkor a kiválasztott bírót a Bíróságon töltött ideje alatt megfelelően demokratának vagy liberálisnak fogják tekinteni. Ez a feltételezés a valóságban tévesnek bizonyult. *Lásd a 266-69. lábjegyzetet és a kísérő szöveget.*

263. Farnsworth, *Supra* note 21, 416., 435. o.

264. Beszélgetés Steven Calabresi, a Northwestern Egyetem George C. Dix jogi professzora és Charles Fried, a Harvard jogi karának jótékonyági jogi professzora között (2003 ősze).

265. Farnsworth, *Supra* 21. lábjegyzet, 416. lábjegyzet.

266. Kennedy bíró és O'Connor bíró, valamint Powell és White bírák két közelmúltbeli példát szolgáltatnak erre a tényre.

267. *Lásd* LEE EPSTEIN & JEFFREY A. SEGAL, TANÁCSADÁS ÉS BELEEGYEZÉS: A BÍRÓI KINEVEZÉSEK POLITIKÁJA 131 (2005).

Az elnökök²⁶⁸ és a konzervatívabb bírák közül néhányat meglepett demokraták²⁶⁹ neveztek ki, ami a Legfelsőbb Bíróság elfoglalását valószínűtlenné teszi, függetlenül a megbízási időtől.

Másodsor, az, hogy egy két cikluson át hivatalban lévő elnöknek négy helyet adunk a Bíróságban, nem zavarhatja a Farnsworth-hez hasonló tradicionalistákat. Attól kezdve, hogy 1869-ben kilenc bíróból állt a Bíróság, egészen 1980-ig Wilson kivételével minden elnök, aki két teljes cikluson át szolgált, legalább négy bírót tudott kinevezni: Grant (négy), Cleveland (négy), Franklin Rooseveltt (nyolc, ebből ötöt az első két ciklusában) és Eisenhower (öt).²⁷⁰ Valójában öt olyan elnök, aki két teljes ciklusnál kevesebbet szolgált, legalább négy bírót nevezett ki: Harrison (négy), Taft (öt), Harding (négy), Truman (négy) és Nixon (négy). Wilson három kinevezést kapott, ahogy Hoover és Theodore Rooseveltt is (valamint Ronald Reagan, miután az élethosszig tartó megbízási időbeli jelentése megváltozott). Ha a hivatali időre vonatkozó javaslatunk 1869-től 1980-ig lett volna érvényben, akkor lehetővé tette volna Wilson számára a negyedik helyet, de az elfogásra gyakorolt elsődleges hatása az lett volna, hogy *csökkentette volna* azon elnökök számát, akik négy vagy öt bírót választhattak, noha kevesebb mint két teljes cikluson át voltak elnökként hivatalban.

Harmadsor, a fokozatos változással, amelyet a szakaszos ciklusok ösztönöznének, kevesebb erőszakos balra vagy jobbra tolódásra számíthatunk, mint amilyeneket az 1930-as évek óta tapasztaltunk. Bármilyen megragadás, ami mégis bekövetkezne, általában enyhe és átmeneti lenne. Például az elmúlt hatvan évben a leghosszabb időszak, amikor egy párt birtokolta a Fehér Házat, az 1981 és 1993 közötti tizenkét év volt, amikor a republikánusoké volt. Néhány kommentátor aggódott a javaslatunk miatt, és egy olyan bíróságot képzelt el, amelyben négy Reagan és két George H.W. Bush által kinevezett személy szerepel. De ne feledjük, hogy egy ilyen bíróságnak két Carter által kinevezett személynek is kellett volna lennie, és ha az idősebb Bush elnök első kinevezése Souter bíró maradt volna, akkor Rehnquist bírót is újra be kellett volna neveznie, amikor az lemondott volna a posztjáról

268. A klasszikus példa Earl Warren főbíró, akinek a Bíróságot örökre megváltoztató liberális aktivizmusa a konzervatív Dwight Eisenhower elnök kinevezésének eredménye. Eisenhower később megjegyezte, hogy Warren kinevezése a Bíróságba az egyik legnagyobb hibája volt elnökként. *Lásd* ABRAHAM, *supra* 33. lábjegyzet, 192-97. o.

269. Talán a legjobb példa a közelmúlt történelméből, bár nem olyan szélsőséges, mint Eisenhower Warren főbíró kinevezése, *lásd id. az*, hogy John F. Kennedy demokrata elnök Byron White bírót nevezte ki, aki végül sokkal konzervatívabb lett (különösen a polgári szabadságjogok és a büntetőeljárás kérdéseiben), mint amire Kennedy számított. *Id.* at 210-11.

270. *Lásd*: Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának tagjai, 66. lábjegyzet.

1989. Így még a republikánus befolyás csúcspontján, az 1991 és 1993 közötti rövid időintervallumban is valószínű, hogy a bíróságnak Stevens, Souter és két Carter által kinevezett bíró a baloldalon, O'Connor és Kennedy bírák középen, Scalia és Thomas bírák a jobboldalon, és egy másik Reagan által kinevezett bíró középen vagy jobbra helyezkedett volna el. Blackmun és White bírák helyett két Carter-kinevezést kellett volna kapnunk, Rehnquist helyett pedig egy Reagan-kinevezettet, például O'Connort, Kennedyt vagy Scaliát. Röviden, a lehetséges republikánus hatalomátvétel csúcspontján az 1991 és 1993 között lehetséges bíróságok közül a legvalószínűbb az 1993-as bíróságtól balra lehetett volna. A Bíróság valószínű stabilitását javaslatunk alapján az is sugallja, ha figyelembe vesszük a négy Clinton-jelölt 1993-tól kezdődően történő hozzáadásának valószínű hatását. A Clinton bírák talán nem mozdították volna el a Bíróságot nagyon balra, mert az első háromnak Stevens és a két Carter által kinevezett bíró helyére kellett volna átültetnie, az utolsó pedig O'Connor helyére került volna. Ennek az ellentépszerű forgatókönyvnek nem az a lényege, hogy úgy tegyünk, mintha tudnánk, milyen lett volna a világ (nem tudjuk), hanem egyszerűen csak azt akarjuk sugallni, hogy a hirtelen kilengések, amelyeket a foglyul ejtési forgatókönyvekben el lehet képzelni, nem valószínű, hogy bekövetkeztek volna az utolsó olyan időszakunkban, amikor az egyik párt maximálisan foglyul ejtette a bíróságot.

A Legfelsőbb Bíróság elfoglalásának e gyakorlati nehézségein túlmenően a szenátusi megerősítés politikai ellenőrzése megakadályozhatja, és meg is akadályozza, hogy egy párt elfoglalja a Bíróságot. Bár nem ritka, hogy a két nagy politikai párt egyike győz az egymást követő elnökválasztásokon,²⁷¹ Nixon elnök közel negyven évvel ezelőtti megválasztása óta viszonylag ritkán fordul elő, hogy egy elnök és a szenátus két-négy évnél hosszabb ideig ugyanazon párt irányítása alatt álljon. ²⁷² Ha a szenátus az elnökkel szemben álló párt irányítása alatt áll, a bírák megerősítésében betöltött alkotmányos szerepét felhasználhatja annak biztosítására, hogy az elnök mérsékelt személyeket nevezzen ki. ²⁷³ Például Franklin Rooseveltt és Harry Truman elnökök húszéves demokrata kormányzása alatt a tizenkét ap-sági bíró közül a tizenkét bíró közül

271. Úgy tűnik, hogy a politikai pártok általában két-négy választást nyernek egyszerre. *Lásd* ABRAHAM, *Supra* 33. lábjegyzet, 377-81. o.

272. *Lásd* L. David Roper, Party Control of U.S. Government, <http://arts.bev.net/roperldavid/politics/PartyControl.htm> (utolsó látogatás 2006. március 19-én).

273. U.S. CONST. art. II, § 2 ("[Az elnök] kinevez, és a szenátus tanácsára és beleegyezésével kinevez Judges of the supreme Court ") (kiemelés hozzáadva).

pontok alapján egy helyet egy független (Frankfurter), két helyet pedig republikánusok (Stone és Burton) kaptak.²⁷⁴ Ráadásul még a Roose-velt és Truman által kinevezett demokraták közül is néhányan meglehetősen konzervatívok voltak, mint például Reed bíró és Vinson főbíró.²⁷⁵ Így még egy olyan korszakban is, amikor húsz éven át egy párt uralta a Fehér Házat, és ebből tizenhat éven át a szenátust, ez a politikai párt nem volt képes a Bíróságot teljes egészében a nézeteit osztó bírakkal megtömní, nagyrészt a közvélemény és a szenátusi megerősítés politikai ellenőrzése miatt. Egy olyan szenátus, amelyet az elnökkel ellentétes párt irányít, hajlamos lesz enyhíteni a hosszú ideig az egyik párt által irányított elnökség befolyását, és sokkal kevésbé valószínűvé teszi a Legfelsőbb Bíróság elfoglalását.

Sőt, még ha az általunk javasolt rendszer lehetővé is teszi, hogy egy párt "elfoglalja" a Legfelsőbb Bíróságot, a jelenlegi élethosszig tartó megbízási rendszer pontosan ugyanezt az eredményt teszi lehetővé. Például az 1933 és 1953 közötti húszéves demokrata uralom alatt Franklin Rooseveltt és Harry Truman elnökök összesen tizenkét bírót tudtak kinevezni.²⁷⁶ Ez tökéletes lehetőséget biztosított a Bíróság elfoglalására, amely a gazdasági kérdések tekintetében megvalósult, de a polgári szabadságjogok bírói védelme tekintetében nem. További példák bőven akadnak: 1829 és 1841 között két demokrata elnök (Jackson és Van Buren) nyolc bírót jelölt ki;²⁷⁷ 1861 és 1885 között öt republikánus elnök (Lincoln, Grant, Hayes, Garfield és Arthur) tizennégy bírót jelölt ki;²⁷⁸ 1897 és 1913 között három republikánus elnök (McKinley, Theodore Rooseveltt és Taft) kilenc bírót jelölt ki;²⁷⁹ és legutóbb, 1969 és 1993 között négy republikánus elnök (Nixon, Ford, Reagan és George Reagan) négy bírót jelölt ki.

H.W. Bush) is tíz bírót tudott kinevezni.²⁸⁰ Ezért, bár az általunk javasolt hivatali időhatár némileg valószínűbbé teszi a Bíróság elfoglalását, mivel javaslatunk megbízható kétéves időközönként üresedéshez vezet, tény, hogy még a jelenlegi, élethosszig tartó hivatali idő rendszerében is a Legfelsőbb Bíróság

274. Lásd ABRAHAM, *Supra* 33. lábjegyzet, 380. pont.

275. Lásd *id.*

276. Lásd *id.*

277. *Lásd id.* 378. o.
278. *Lásd id.* 378-79. o.
279. *Lásd id.* 379. o.
280. *Lásd id.* 381. o.

az elfogás mindig reális lehetőség.²⁸¹ Javaslatunk elsődleges hatása az elfogásra az lenne, hogy kevésbé intenzív és kevésbé tartós legyen. Ezért nem hisszük, hogy javaslatunk a Legfelsőbb Bíróság elfogását a jelenleginél lényegesen súlyosabb problémává tenné. Ez részben azért van így, mert javaslatunknak van egy burke-i vonása, hogy egyszerűen visszaállítja a húsz évnél rövidebb ideig hivatalban lévő bírák gyakorlatát, amely 1789 és 1970 között volt jellemző - ettől a gyakorlattól csak a közelmúltban tértünk el.

Mindazonáltal javaslatunk egyik fő célja, hogy a Legfelsőbb Bíróság a jelenleginél valamivel jobban tükrözze az alkotmány népi értelmezését.²⁸² Ha egy pártnak sikerül az alkotmányjogról alkotott elképzelésével "megragadnia" a népakaratot a következő választásokon, akkor ez a párt fogja a legjobban képviselni az Alkotmány szövegének és eredeti jelentésének népi értelmezését; az a helyes, ha a Legfelsőbb Bíróság ezt az értelmezést tükrözi. Azzal, hogy a Bíróság összetételét szorosabban az elnökválasztásokhoz kötjük, lehetővé tesszük az emberek számára, hogy (bár közvetve) kiválasszák, hogy az Alkotmány szövegének és eredeti jelentésének uralkodó közfelfogása alapján milyen ~~bírák~~ szeretnének a Bíróságba. Ha a közvélemény elégedetlen lesz a Bírósággal, akkor a nyolc- tizenegy éves ciklus lehetővé tenné a közvélemény számára, hogy új elnököt válasszon, aki a következő két választással változásokat kezdeményezhetne a Bíróságon. Javaslatunk tehát azt eredményezi, hogy a Legfelsőbb Bíróság igazságszolgáltatási filozófiája és az alkotmányos jelentés megértése a jelenleginél jobban tükrözi a nyilvánosság igazságszolgáltatási filozófiáját és az alkotmányos jelentés megértését. Határozottan úgy véljük, hogy ez egyrészt jó dolog lenne, másrészt visszatérést jelentene ahhoz a gyakorlathoz, amely az amerikai történelem nagy részében uralkodott.

A harmadik ellenvetés, amely felhozható a javasolt alkotmánymódosítással szemben, az, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak tízes létszámára vonatkozó korlátozás túlságosan aktivizmusra kényszerítené őket. Kennedy bíró a megerősítési eljárás során az Igazságügyi Bizottság kérdőívére válaszolva azt írta: "Az élet

281. Ezek a példák azt mutatják, hogy még akkor is, ha a pártok egymást követő választásokat nyernek, és ennek következtében több bírót is kineveznek, ez még mindig nem feltétlenül vezet a Bíróság elfoglalásához. Például, bár Nixon elnöktől Bushig tíz bírót neveztek ki, *lásd id.*, csak egy mérsékelt konzervatív bíróság alakult ki. Ez a történelmi bizonyíték megerősíti a szenátusi megerősítés ellenőrző erejéről és a hasonlóan gondolkodó bírák kinevezésének nehézségéről szóló korábbi megállapításokat.

282. *Lásd fentebb* a II.D.1. részt és a 214-20. megjegyzéseket kísérő szöveget.

a megbízatás részben a szövetségi bírói karnak adott alkotmányos felhatalmazás arra, hogy óvatosan járjon el, ne foglalkozzon olyan kérdésekkel, amelyek nem ~~sükség~~ az adott per eldöntéséhez, és hagyatkozzon a politikai folyamatra.²⁸³ Az élethosszig tartó megbízatás megszüntetése - érvelhetnénk - veszélyeztetné a türelem erényét, amelyet az élethosszig tartó megbízatás biztosít egy legfelsőbb bírósági bíró számára. Azok az egyének, akiknek korlátozott időszakuk van arra, hogy befolyásolják a jogot, fontos ügyekben túlzásba eshetnek, és aktívan keresnék a lehetőséget a doktrína megváltoztatására. Másfelől az utolsó éveiket töltő bírácoknak az utolsó időszakban ösztönzést kaphatnak arra, hogy nagy lendülettel távozzanak, mivel tudják, hogy rövid idő múlva már nem kell együtt dolgozniuk és élniük a Legfelsőbb Bíróság jelenlegi kollégáival.

Bármely ilyen bírói aktivizmushoz vezető javaslat a független (és élethosszig tartó megbízatású) Legfelsőbb Bíróság egyik legfőbb előnyét szüntetné meg. Valójában a radikálisabb határidő-korlátozási javaslatok némelyike kiszámíthatóbb módon vezetne ilyen problémákhoz. Például a Silberman bíró²⁸⁴, valamint McGinnis²⁸⁵ és Prakash²⁸⁶ professzorok által javasolt egytől öt évig terjedő hivatali idő esetén a bírák valószínűleg nyomást éreznének arra, hogy nagyon rövid idő alatt nagyon sok mindent elérjenek.²⁸⁷ A tizennyolc éves hivatali idő korlátozása esetén azonban nem alakulhat ki ilyen aktivizmus, mivel ez az időszak elég hosszú ahhoz, hogy egyetlen bíró se érezze magát elsietve a jogra gyakorolt hatását. Az általunk javasolt időtartam alatt a bírácoknak meglenne ez a luxus,

283. Nadine Cohodas, *Kennedy Finds Bork an Easy Act to Follow*, 45 CONG. Q. WKLY. REP. 2989, 2989 (1987).

284. *Lásd* Silberman, *Supra* 16. lábjegyzet, 687. o. (ötéves időtartam-korlátozást javasol).

285. *Lásd* McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 541. o. (hat hónaptól egy évig terjedő időtartamra vonatkozó javaslatot tesz).

286. *Lásd* Prakash, *Supra* 16. lábjegyzet, 568. o. (három, négy vagy több éves időtartamra vonatkozó korlátozást javasol).

287. A Silberman és McGinnis által tett határidő-korlátozási javaslatok esetében, ahol a bírácokat a Bíróságban való szolgálatukat követően alacsonyabb szövetségi bíróságokra neveznék ki, talán kevesebb ok lenne aggódni a rövid ciklusokból eredő ilyen bírói aktivizmus miatt. *Lásd* McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 543-44. pont. McGinnis megnyugtató kijelentéseivel ellentétben azonban, miszerint "[az] új bírák az első néhány évükben jellemzően úgy viselkedtek, mint ahogyan alacsonyabb szintű bírósági bíróként viselkedtek" (*id.* 544. o.), a javasolt ciklusok rövideje miatt elkerülhetetlen, hogy nagyobb legyen a bírói aktivizmus kockázata, mintha a ciklus hosszabb lenne, mint például a mi tizennyolc éves ciklusunk.

Azok, akik úgy vélik, hogy a Bíróságon töltött nagyon rövid időszak és az az ígéret, hogy a rövid időszakot követően vagy alacsonyabb szintű bíró lesz, vagy a kormányzat eltávolíthatja őket, arra késztené a bírácokat, hogy visszafogottabban és az Alkotmány iránti nagyobb kötelelességtudattal cselekedjenek, azt kifogásolhatják, hogy nem mentünk elég messzire a bírák hivatali idejének korlátozásában. Azzal érvelhetnek, hogy javaslatunk megőrzi a jelenlegi ösztönző struktúrát a bírák számára, hogy az alkotmány iránti kötelelességtudatuk helyett személyes indíttatásból cselekedjenek.

Kennedy bíró szavaival élve, "óvatosan kell eljárni" és "hagyatkozni a politikai folyamatra"²⁸⁸.

Ráadásul nehéz elhinni, hogy az utolsó időszak problémái súlyosabbak lennének a mi javaslatunk szerint, mint a jelenlegi rendszerben, amelyben az idős, élethosszig tartó munkaviszonnyal rendelkező bírák tudják, hogy a nyugdíjba vonulás már csak a küszöbön áll. A jelenlegi Bíróságon Stevens bíró biztosan tudja, hogy a megbízatásának utolsó időszakában van. Mégis, senki sem állítja, hogy szavazási magatartását befolyásolta volna az utolsó időszak problémája. Rehnquist főbíró és O'Connor bíró viselkedése sem változott a Bíróságon töltött utolsó éveik alatt, amikor mindketten tudták, hogy az utolsó időszak problémájával néznek szembe. Nem látjuk, hogy a mi tizennyolc évre szóló, rögzített rendszerünkben miért lenne valószínűbb egy ilyen utolsó időszaki probléma. Az olyan bírák kivételével, akik hirtelen és váratlanul hálnak meg, mint Robert Jackson bíró, bármilyen rendszerben fennáll az utolsó időszak problémája. Ezért az élethosszig tartó megbízatás jelenlegi rendszere gyakorlatilag ugyanolyan kockázatot jelent az utolsó időszak problémáira minden egyes bíró esetében, mint az általunk javasolt tizennyolc éves hivatali időre szóló rendszer.

A negyedik kifogás, amelyet a hivatali időre vonatkozó javaslatunkkal szemben fel lehet hozni, az, hogy az állandó fluktuáció révén alááshatja a Bíróság presztízsét. A szakaszos hivatali időhatárok rendszere azonban semmiképpen sem rontaná a Legfelsőbb Bíróság bírói munkájához kapcsolódó presztízst. Jelentős, hogy minden egyes bíró hivatali ideje továbbra is tizennyolc év lenne, ami elegendő időt biztosít a bírák számára, hogy egyénileg ismertté váljanak és presztízst tegyenek szert. A bírák presztízsveszteségét nem okozná az sem, hogy kevésbé súlyos feladatot látnak el: a Bíróság tagjainak hatalmas hatásköre és felelőssége változatlan maradna a jelenlegihez képest. Legfeljebb a közvélemény megbecsülése és tisztelete az egyes bírőról a Legfelsőbb Bíróság mint intézmény felé tolna el - véleményünk szerint ez nagyon pozitív fejlemény.

Az ötödik ellenvetés, amelyet javaslatunkkal szemben fel lehet hozni, az, hogy azáltal, hogy a Bíróság nyilvánvalóan jobban reagál a közvéleményre, módosításunk azt eredményezné, hogy a nyilvánosság úgy gondolná, hogy a Bíróság még inkább politikaformáló szerv, és még kevésbé a törvény által korlátozott szerv, mint ahogyan az jelenleg történik. Javaslatunkat tehát azzal az indokkal lehet kifogásolni, hogy feloldaná a Bíróságot kötő szöveges és történelmi korlátokat, mivel mindenki úgy gondolna a Bíróságra, mint egy inkább

288. Cohodas, *Supra* 283. lábjegyzet, 2989. lábjegyzet.

mivel közvetve választott, politikai testület. Ahogy Farnsworth professzor fogalmaz, a tizennyolc éves ciklusra vonatkozó javaslatunk "arra készítheti a jogászokat, hogy a jelenleginél hagyományosabb módon politikai tisztségviselőknek tekintsék magukat".²⁸⁹ Ez egy nagyon lényeges ellenvetés, és ez az, ami elgondolkodtat minket. Szerencsére úgy gondoljuk, hogy erre a pontra számos válasz adható.

Először is, a módosításunk véget vetne a jelenlegi visszataszító folyamatnak, amelynek során a bírák stratégiai szempontból aszerint időzítik távozásukat, hogy melyik párt irányítja a Fehér Házat és a szenátust, amikor nyugdíjba vonulnak. Ez a folyamat azt eredményezi, hogy a tájékozott elit úgy tekint a bírákra, mintha nagyon is politikai teremtmények lennének, és bizonyára cinizmust szül azzal kapcsolatban, hogy a bírák jelenleg alkalmazzák-e a törvényt, vagy csak kitalálják azt. Úgy gondoljuk, hogy a nyugdíjazások stratégiai időzítésének megszüntetése sokat segítené abban, hogy mind a nyilvánosság, mind maguk a bírák úgy tekintsenek a Bíróságra, mint egy folyamatos jogi intézményre. A bírákat visszafoghatná tetteikben az a tudat, hogy az ellenkező politikai párt által jelölt bírák hamarosan újra többségbe kerülhetnek a Bíróságon, és felülbírálhatnak minden olyan aktivista döntést, amelyet a jelenlegi többség szavazataival a Bíróságon keresztül tudna vinni.

Másodszor, úgy gondoljuk, hogy az amerikai közvélemény ma már jobban elkötelezett amellett, hogy az alkotmányos ügyeket a szöveg és a történelem alapján kell eldönteni, mint az ügyvédi elit. Ezért úgy gondoljuk, hogy a Bíróság feletti nyilvános ellenőrzés növelése több olyan döntést fog eredményezni, amely a szöveg és a történelem alapján születik, mint amennyit a jogi realizmusban vagy a posztmodernizmusban képzett, életfogytiglani jogászok hoznak. Az amerikai közvélemény jobban hisz a jogban mint korlátozó erőben, mint az ügyvédi elit. Éppen ezért tartjuk annyira kívánatosnak, hogy az amerikai közvéleményt a jogász elithez képest megerősítsük.

Farnsworth professzor megkérdőjelezi ezt az elképzelést, és Richard Posnerre hivatkozva azt állítja, hogy "az originalizmus iránti népszerű igény gyenge".²⁹⁰ Nem értünk egyet. Úgy gondoljuk, hogy a közvélemény 1968 óta következetesen olyan elnökjelöltekre szavazott, akik ígéretet tettek arra, hogy olyan legfelsőbb bírósági bírakat neveznek ki, akik értelmezik a törvényt, nem pedig kitalálják azt. Még azok a demokraták is, akik 1968 óta megnyerték az elnökséget (Jimmy Carter és Bill Clinton), a Demokrata Párt mérsékelt szárnyához tartoztak, és az a két demokrata, akit 1968 óta a Bíróságba neveztek ki

289. Farnsworth, *Supra* 21. lábjegyzet, 438. lábjegyzet.

290. *Id.* 431. o. (idézi RICHARD A. POSNER, *OVERCOMING LAW* 253-55 (1995)); lásd még Farnsworth, *Supra* note 250, 885-89. o.).

1968 jóval Earl Warren vagy William Brennan jobb oldalán áll. Úgy gondoljuk, hogy a nyilvánosság, bár nincs túl jól tájékoztatva arról, hogy az originalizmus milyen eredményekhez vezet, még mindig inkább originalista, mint annak az elit ügyvédi rétegnek a tagjai, amely az élethosszig tartó megbízási rendszerben uralja a Legfelsőbb Bíróságot, és ez az oka annak, hogy a Legfelsőbb Bíróság véleményeiben a szöveg és a precedens követése helyett inkább Rawls, Nozick, Dworkin, Ackerman vagy Tribe követését állítják. A közvéleményt arra lehet rávenni, mint ahogyan a Bork-ügyben történt, hogy ellenezzon egy alkalmi originalista jelöltet. (Még így is meg kell jegyezni, hogy a Thomas, Roberts és Alito megerősítési harcában a közvélemény támogatta Thomas, Roberts és Alito kinevezését). Összességében azonban úgy gondoljuk, hogy a közvélemény jobban támogatja a szöveget és a történelmet az alkotmányértelmezésben, mint az elit realista vagy posztmodernista jogászok. Ezért nem értünk egyet Farnsworth-szel és Posnerrel abban, hogy az originalizmus népszerű támogatása gyenge.

Végezetül ismét megjegyezzük, hogy a módosításunk által létrehozott rendszer, amely szerint a Legfelsőbb Bíróságon két évente egyszer megüresedik egy hely, csupán visszatérést jelent az 1789 és 1970 között működő rendszerhez. A miénk tehát egy konzervatív újraformálás - ha úgy tetszik, a hagyományos amerikai status quo helyreállítása. Az a forradalmi, hogy a kilenctagú bíróság tizenegy éven át nem üresedett meg egyetlen hely sem a Legfelsőbb Bíróságon, és hogy a bírák átlagosan huszonhat évig maradnak a bíróságon, tizenöt év helyett huszonöt évig. A mi módosításunk, akár csak az elnökök két hivatali idejének korlátozását visszaállító módosítás, visszatérést jelent ahhoz, ahogyan a dolgok korábban voltak.

A hatodik ellenvetés, amelyet javaslatunkkal szemben fel lehet hozni, az, hogy ez stratégiai magatartáshoz vezethet a szenátorok részéről, akik tudnák, hogy két és négy éven belül további üres helyek nyílnak meg a Bíróságon. Képzelnék el, hogy a Bíróságnak öt republikánus és négy demokrata párti bíró van, és a republikánusok egyike a tervek szerint egy népszerűtlen republikánus elnök elnökségének harmadik évében lemond. Képzelnék el azt is, hogy a következő két megüresedő helyet a demokraták foglalják el, és így még ha a demokraták nyernék is a következő elnökválasztást, és betöltenék ezt a két helyet, a Bíróság továbbra is öt-négy republikánus maradna. Ilyen körülmények között a demokraták által irányított szenátus elutasíthatná a republikánus jelöltek jóváhagyását egy népszerűtlen republikánus elnök harmadik évében. Ezáltal a következő elnökválasztásig nyitva maradna a döntő fontosságú ötödik hely, és a demokraták megszereznék az irányítást a Bíróság felett.

Erre az aggodalomra válaszul először is meg kell jegyezni, hogy a szenátorok számára most is létezik egy hasonló ösztönző, hogy a szenátori székeket nyitva tartsák, és ezért széles körben feltételezik, hogy az elnökválasztás évében megüresedő legfelsőbb bírósági székeket nem lehet majd betölteni a filibusterrel való fenyegetés miatt. A javasolt módosításunk tehát nem teszi a jelenleginél valószínűbbé, hogy a szenátorok megakadályozzák, hogy az elnök a hivatali idejének harmadik évében betöltsön egy legfelsőbb bírósági helyet. Másodsor, a fenti hipotézis szerint, amikor a demokraták irányítják a szenátust, és két éven belül egyértelműen visszاسzerzik a Fehér Házat, vitathatóan helyénvaló lehet, hogy a kérdéses legfelsőbb bírósági széket egy demokratának vagy legalábbis egy olyan demokratának kellene megkapnia, aki a népszerűtlen hivatalban lévő republikánus elnök számára is elfogadható. Úgy véljük, hogy ezekben a helyzetekben a közvélemény arra fogja kényszeríteni az elnököt és a szenátust, hogy ésszerű kompromisszumra jussanak, ahogyan a közvélemény arra kényszerítette a szenátusi demokratákat 1988-ban, hogy elfogadják Reagan elnök "mérsékelt" bíró, Anthony Kennedy jelölését, aki a harmadik jelöltje volt erre a székre, ahelyett, hogy megvárták volna az 1988-as elnökválasztást, és abban reménykedtek volna, hogy a széket egyenesen magukénak tudhatják.

Kétségtelen, hogy javaslatunkkal szemben további kifogások is vannak, amelyekkel nem foglalkoztunk. De azoknak, akik ellenvetést emelnének, nem szabad elfelejteniük, hogy a módosításunk csupán visszaállítja az amerikai gyakorlatot a Legfelsőbb Bíróság megüresedése tekintetében az 1789 és 1970 közötti időszakra.²⁹¹ Egészen egyszerűen, mostanáig az élethosszig tartó megbízatás rendszerét többnyire tehetetlenségből tartották fenn; az élethosszig tartó megbízatás af- firmatív védelmét és a Legfelsőbb Bíróság bíráinak megbízatási idejére vonatkozó kifogásokat nem alaposan fejtették ki. Reményeink szerint az élethosszig tartó megbízatás eltörlése és tizennyolc éves hivatali időre szóló korlátozásokkal való felváltása mellett szóló határozott érvelés a jelenlegi rendszer fenntartása mellett szóló, megalapozott érvelés terhére fogja róni az élethosszig tartó megbízatás híveire.²⁹²

291. Ebben az alfejezetben számos olyan kifogással nem foglalkoztunk, amelyekkel a cikk más részei foglalkoznak. Például arra a kritikára, hogy javaslatunk méltánytalan lehet a jelenlegi bírákkal szemben, kijelentettük, hogy javaslatunk csak jövőre vonatkozna. *Lásd a* 179. lábjegyzethez tartozó szöveget. Azzal az érveléssel szemben, hogy javaslatunk esetleg nem megvalósítható, alább azzal érvelünk, hogy felismertük az alkotmánymódosítás elfogadásának nehézségeit, és ezért alternatív módokat fontolgatunk a hivatali idő korlátozásának bevezetésére. *Lásd a* IV. rész A-B. részét. Ugyanakkor azzal, hogy javaslatunk viszonylag szerény, úgy véljük, hogy olyan határidő-korlátozási módosítást terjesztettünk elő, amely széleskörű támogatást nyerhet, és ezáltal még az alkotmánymódosítást is valószínűbbé teszi.

292. *Lásd* Monaghan, *Supra* note 16, 1212. o. ("[A]zokra kellene hárulnia a tehernek, akik a jelenlegi megállapodás fenntartását támogatják, hogy előálljanak érveikkel.")

III. A BÉRLETI JOGVISZONY PROBLÉMÁJÁNAK
ALTERNATÍV MEGOLDÁSI MÓDJAI ÉS
AZOK HÁTRÁNYAI

A növekvő bérprobléma megoldásának más módszerei is léteznek: olyan módszerek, amelyek kevésbé drasztikusnak tekinthetők, mint az általunk javasolt alkotmánymódosítás. Az első ilyen megoldás a hivatali idő törvényi korlátozása. Első pillantásra ez egy életképes lehetőségnek tűnik, de további vizsgálat után alkotmányellenesnek és nem kívánatosnak kell tekinteni. A második típusú megoldás a hivatali időkorlátokat informális eljárás útján vezetné be - a szenátus által a megerősítő meghallgatások során tett ígéretekkel, a bíróság által belső szabályok elfogadásával vagy az igazságszolgáltatás által a hagyományok révén bevezetett korlátozásokkal -, amelyek mindegyike nagy hátrányokkal jár, és nincs végrehajthatóságuk. Mindegyik megoldással sorban foglalkozunk.

A. *Határidők törvény általi előírása*

Tekintettel a módosítás elfogadásának nagy nehézségére, egyesek azt kérdezték, hogy a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozását nem lehetne-e inkább törvényben meghatározni. A következőkben két törvényjavaslatot vizsgálunk meg: az egyiket mi magunk, a másikat Paul Carrington és Roger Cramton professzorok dolgozták ki. Mivel arra a következtetésre jutottunk, hogy mindkettő alkotmányellenes, úgy véljük, hogy a hivatali időkorlátok bevezetéséhez alkotmánymódosításra van szükség, ahogyan azt fentebb javasoltuk.

1. *A Calabresi-Lindgren javaslat*

A Calabresi-Lindgren-féle törvényjavaslat lényegében ugyanazt a fajta mandátumkorlátozást írja elő, mint amit az alkotmánymódosítással érnének el. A törvényt azonban gondosan szabják meg, abban a végső soron hiábavaló reményben, hogy elkerülhetők az alkotmányos problémák.²⁹³ A javasolt törvényjavaslatunk először is azt írta elő, hogy az elnök nevezzen ki egy személyt az egyik alacsonyabb szintű szövetségi bíróságon megüresedő helyre,²⁹⁴ ahol a III. cikk értelmében az adott személynek élethosszig tartó megbízatást kell élveznie.²⁹⁵ Ezután, egy

293. A jogszabályunk működésének szemléltetése érdekében feltételezzük, hogy a szenátus megerősíti az elnök kinevezését.

294. Javasoljuk, hogy a Legfelsőbb Bíróság azon jelöltjeit, akik még nem kerültek be az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokra, valamelyik szövetségi kerületi bíróságra nevezze ki, mivel ez egyszerűbbé tenné a későbbi újbóli kijelölést.

295. *Lásd:* U.S. CONST. art. III, § 1. Természetesen, ha az elnök olyan személyt nevezne ki a Bíróságba, aki már szövetségi bíró, akkor ez az első lépés szükségtelen lenne.

az elnöki jelölés és a szenátusi megerősítés külön aktusával az életfogytiglani szerződéssel rendelkező alacsonyabb szintű szövetségi bírósági bírót "kijelölnék"²⁹⁶ a Legfelsőbb Bíróságba a törvény által tizennyolc évre meghatározott időtartamra.²⁹⁷ A tizennyolc év leteltével az alacsonyabb szintű szövetségi bírósági bírónak a Legfelsőbb Bíróságba való törvényes kinevezése megszűnne, és a bírónak a Bíróságban töltött megbízatása megszűnne, és visszatérne a szövetségi kerületi bíróság vagy a kerületi bíróság élethosszig tartó ítélkező testületébe.²⁹⁸ Így az illető a szövetségi bírói testület tagjaként mindig élethossziglani megbízatást élvezne (ami alól felelősségre vonás lehetősége állna fenn), de a Legfelsőbb Bíróságon csak tizennyolc évig lenne tagja. Alkotmányos értelemben a bíró mindenkor "jó magaviselete alatt [viselné] hivatalát[]" a "legfelsőbb és az alsóbb szintű bíróságokon".²⁹⁹ Ahogy Vikram Amar professzor írja: "A bírák szövetségi bírák lennének, akiknek élethosszig tartó megbízatásuk lenne - de nem az egész megbízatásukat a Legfelsőbb Bíróságon töltönnék le"³⁰⁰.

Ez a törvényjavaslat erősen hasonlít két olyan bírói gyakorlatra, amelyet hazánk engedélyezett, és amelyek közül az egyik még mindig létezik. Az első a korai gyakorlat, a circuit riding, amelynek keretében a bírák a Legfelsőbb Bíróság bírói feladatainak ellátása mellett törvényes kijelölés alapján az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon is helyet foglalnak.³⁰¹ Valójában egy személyt hallgatólagosan az elnök nevezett ki, és egyszerre töltött be alacsonyabb szintű szövetségi bírói és legfelsőbb bírósági bírói tisztséget. Annak ellenére, hogy az Alkotmány vitathatóan azt irányozza elő, hogy ez a két tisztség elkülönüljön egymástól.

296. A "kijelölés" alatt nem azt értjük, hogy ez a tipikus kinevezési eljárástól eltérő eljárást jelentene. *Lásd:* U.S. CONST. art. II, § 2 (az elnöknek a szenátus jóváhagyásától függően hatalmat ad a Legfelsőbb Bíróság bírójának kinevezésére). Az elnök jelölné, és "a szenátus jóváhagyásával és beleegyezésével", *id.* a bírót bíróvá nevezné ki. A "kijelölés" kifejezést pusztán azért használjuk, mert ez segít a folyamat fogalmilag ugyanúgy elképzelni, ahogyan a körzeti lovaglás és a kijelölés alapján történő üléselés működik.

297. Bár a folyamat technikailag két megerősítési eljárást foglalna magában - egyet az élethossziglani szövetségi bíróvá váláshoz, egy másikat pedig az igazságszolgáltatáshoz -, úgy véljük, hogy az elnökök és a szenátusok között könnyen létrejöhet egy informális megállapodás, hogy mindkét célra egy meghallgatást tartsanak.

298. A jogszabály tehát úgy működne, mint a jelenlegi rendelkezés az egyes körökben a főbírói posztra vonatkozó jelenlegi rendelkezés. A körzeti szabályok vagy szokások szerint az adott kör adott bíróját nevezik ki főbírónak. A főbíróként eltöltött évek után ismét egyszerű bíróvá válik, ahogy korábban is volt.

299. U.S. CONST. art. III, § 1.

300. Amar & Amar, 89. lábjegyzet.

301. *Lásd általában* Glick, 34. lábjegyzet.

ez a gyakorlat történelmi előzménye a Calabresi- Lindgren-féle törvényjavaslatnak,³⁰² amely szerint az egyének mindkét bíróságon úgy töltenék be a tisztségeket, mintha azok felcserélhetőek lennének. "[A] korai hagyományok arra utalnak, hogy az alsóbb szintű bíróságoknak és a Legfelsőbb Bíróságnak nem kellett teljesen különálló személyzettel rendelkeznie."³⁰³

Másodszor, jelenleg lehetővé tesszük, hogy aktív alacsonyabb szintű szövetségi bírósági bírák, valamint nyugalmazott bírák és rangidős alacsonyabb szintű bírósági bírák kijelölés alapján más alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon üljenek. Ennek a "kijelölés alapján történő ülésezésnek" több formája van, amelyek mindegyikében a bírót vagy bírót annak vezető bírójára (vagy nyugalmazott bírák esetében a főbíró) jelöli ki egy alacsonyabb szintű bíróságra. Aktív körzeti bírósági bírák és kerületi bírósági bírák jelölhetők alacsonyabb szintű szövetségi bíróságra;³⁰⁴ aktív vagy nyugalmazott legfelsőbb bírósági bíró ugyanígy ülhet körzeti bíróságon vagy kerületi bíróságon.³⁰⁵ A rangidős körzeti bírósági bírák jogosultak a testvérekörök és a kerületi bíróságok ítéletábláiban részt venni az adott bíróság vezető bírójának a Legfelsőbb Bíróság főbírójához intézett kérelme alapján.³⁰⁶ Ezen túlmenően a kerületi bíróságok vezető bírái ugyanezen eljárás révén az ország bármely pontján részt vehetnek a kerületi bíróságok ítéletábláiban.³⁰⁷ Mindezen intézkedések esetében a törvényes hatáskör, hogy "kijelöljenek" egy bírót arra, hogy ideiglenesen olyan bíróságon üljön, ahová nem kapott megbízást, az adott kör vagy kerület vezető bíróját vagy a Legfelsőbb Bíróság főbíráját illeti meg.³⁰⁸

Fontos, hogy a körzeti lovagláshoz hasonlóan a kijelölés alapján történő ülésezés gyakorlata lehetővé teszi egy bíró számára, hogy egy alsóbb szintű bíróságon szolgáljon és ügyekben döntsön, még akkor is, ha valójában soha nem kap megbízást vagy kinevezést az adott bíróságra. Hasonlóképpen, ez lehetővé teszi, hogy a körzeti és a kerületi bíróságok aktív és szenior bírái további megbízás vagy kinevezés nélkül szolgáljanak más körzeti és kerületi bíróságokon. Végül pedig még azt is engedélyezi, hogy a szövetségi kerületi bíróságok bírái kijelölés alapján a kerületi bíróságok szintjén is eljárjanak, annak ellenére, hogy nem nevezték ki őket erre a magasabb fellebbviteli bíróságra.

302. *Lásd pl.*, U.S. CONST. art. III, 1. § ("Az Egyesült Államok igazságszolgáltatási hatalma egy legfelsőbb bíróságot és olyan alsóbb szintű bíróságokat illet meg, amelyeket a Kongresszus időről időre elrendelhet és létrehozhat."). (kiemelés hozzáadva).

303. McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 545. lábjegyzet.

304. *Lásd* 28 U.S.C. §§ 291(b), 292(a) (2000).

305. *Lásd id.* § 294(a), (c).

306. *Lásd id.* § 294(c)-(d).

307. *Lásd id.*

308. *Lásd id.* 291(b), 292(a), 294(a), (c)-(d) §§.

A kijelölés szerinti üléselés szokása a maga különböző formáiban tehát egy újabb példa arra, hogy a Kongresszus felcserélhetően kezeli a Legfelsőbb Bíróságot és a különböző alsóbb szintű bíróságokat, nyilvánvalóan anélkül, hogy az Alkotmányt aláásná.³⁰⁹

A Calabresi-Lindgren-féle javaslat a Legfelsőbb Bíróság statútumában szereplő hivatali időkorlátokról ezekre a történelmi precedensekre támaszkodik. Javaslataink szerint az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságok bírái ideiglenesen tizennyolc évig "ülnének" a Legfelsőbb Bíróságon, pontosan fordított módon, mint ahogyan a Legfelsőbb Bíróság bírái eredetileg a kerületi bíróságokon ültek. Ráadásul az alacsonyabb szintű bírósági bírónak a Legfelsőbb Bíróságon való tizennyolc éves tagságra való kinevezése az elnöki kinevezés és a szenátusi megerősítés külön aktusával történne, nem pedig a főbíró vagy a főbíró utasítása alapján. Ha a körzeti bírói kinevezés alkotmányos volt, ahogyan azt az első kongresszus gondolta, és ahogyan azt a Legfelsőbb Bíróság a *Stuart kontra Laird* ügyben megállapította,³¹⁰ akkor a Legfelsőbb Bíróságon való tizennyolc éves kinevezésnek is alkotmányosnak kellene lennie.

2. A Carrington-Cramton javaslat

A Paul Carrington és Roger Cramton professzorok által előterjesztett törvényjavaslat szerint a Bíróság tagságát alkotmányosan kilenc bíróban határoznák meg, és a Kongresszus minden kétéves ülészsakon egy új bírót nevezne ki.³¹¹ A Legfelsőbb Bíróság mindenkor a kilenc legfiatalabb megbízott bíróból állna.³¹² A többi, rangidős bíró kinevezés alapján az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokba is bekerülhetne.³¹³ Ezeket a rangidős bírót akkor is visszahívhatnák a Bíróságra, ha a kilenc rangidős bíró közül valamelyiknek felmentése lenne, vagy ha a Szenátus nem töltené be a megüresedett bírói tisztséget a Legfelsőbb Bíróságon.

309. Ebben a cikkben nem foglalkozunk hosszasan azzal a komoly lehetőséggel, hogy a kijelölés alapján történő üléselés és a körzeti lovaglás szabályai alkotmányellenesen sértik a kinevezési záradékot annak eredeti jelentése szerint. Mindkét gyakorlat jól bevált alkotmányos rendszerünkben, és bár a körzeti lovaglás már nem használatos, megszüntetésének gyakorlati, nem pedig alkotmányos okai voltak. *Lásd általában* Glick, 34. lábjegyzet. Konkrétan a körzeti bíráskodás fizikai és gyakorlati nehézségei és annak káros hatása arra, hogy a legképzettebb jelöltek vonzzák a Bíróságra, valamint az Egyesült Államok földrajzi terjeszkedése arra készítette a Kongresszust, hogy külön alsóbb szintű bíróságokat hozzon létre, amelyek nem igénylik, hogy a Su- preme Court bírái kijelölés alapján üljenek. *Lásd id.*

310. 5 U.S. (1 Cranch) 299 (1803).

311. Carrington & Cramton, *supra* note 24, 471. o.

312. *Id.*

313. *Id.*

a Bíróság a Kongresszus ülészakán.³¹⁴ Mivel egy kongresszusi ülészak két év, a kongresszus és az elnök hatáskörébe tartozna annak pontos meghatározása, hogy az adott időszak alatt egy adott bíró helyére mikor kerülne újonnan kinevezett bíró - ez a javaslat jelentős gyengése, mind gyakorlati, mind alkotmányos szempontból.

A Carrington-Cramton ~~vázt~~ - akárcsak a mi törvényi javaslatunkat - a körzeti lovaglás alkotmányos hagyománya támasztja alá, amely szerint a III. cikk szerinti különböző bíróságok tagságát olyan személy is gyakorolhatja, akit csak a Legfelsőbb Bíróságban való tagsággal bíztak meg. A fő különbség a Carrington-Cramton-javaslat és a circuit riding között az, hogy az előbbi szerint a bírák az első tizennyolc évüket a Legfelsőbb Bíróságon töltik, az ezt követő minden további időt pedig kijelölés alapján töltik az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon.³¹⁵

3. A két törvényjavaslat alkotmányossága

A mi javaslatunkkal és a Carrington-Cramton javaslattal szembeni egyik fő ellenvetés az, hogy a kinevezési záradék szövege kifejezetten külön legfelsőbb bírósági bírói tisztséget irányoz elő.³¹⁶ Így a klauzula kimondja, hogy az elnök "kinevez, és a szenátus tanácsára és beleegyezésével kinevez nagyköveteket, más minisztereket és konzulokat, a legfelsőbb bíróság bírát és az Egyesült Államok minden más olyan tisztviselőjét, akinek kinevezéséről ez a klauzula másként nem rendelkezik, és amelyet törvény állapít meg."³¹⁷ Sem a Calabresi-Lindgren, sem a Carrington-Cramton javaslat nem írja elő a Legfelsőbb Bíróságra kinevezettek számára az aktív szolgálatban lévő Legfelsőbb Bírósági bírák élethosszig tartó megbízatását. Tekintettel arra, hogy a kinevezési klauzula egyértelműen a Legfelsőbb Bíróság bírójának külön tisztségét irányozza elő, nehezen érthető, hogyan lehetne ezt a tisztséget alkotmányosan csak tizennyolc évre és nem életfogytiglanra betölteni. Továbbá a Carrington-Cramton javaslat a Legfelsőbb Bíróság bírójának kettős szolgálatát irányozza elő a Legfelsőbb Bíróságon és az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon, úgy, hogy az első tizennyolc évet a Legfelsőbb Bíróságon töltik, a fennmaradó időt pedig az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon. Ebben a tekintetben a Carrington-Cramton-javaslat a kom-

314. *Id.*

315. *Id.*

316. U.S. CONST. art. III, § 2.

317. *Id.*

a Legfelsőbb Bíróság bírái mind a legfelsőbb, mind az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon feladatokat látnak el, ami vitathatóan nincs összhangban azzal az alkotmányos követelménnyel, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírói tisztsége különálló és elkülönült legyen.

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának a kinevezési záradékra vonatkozó ítélkezési gyakorlata szerint a Kongresszus számára megengedett, hogy új feladatokat csatoljon egy meglévő hivatalhoz, amennyiben ezek a feladatok a meglévő hivatal feladataihoz kapcsolódnak. A *Weiss kontra Egyesült Államok* ügyben³¹⁸ a Bíróság azt a kérdést vizsgálta, hogy a katonai bírákat ki lehet-e választani a fegyveres erők megbízott tisztjeinek soraiból anélkül, hogy ezeket a katonai bírákat az elnök külön jelölne és a szenátus megerősítene katonai bírói tisztségükre.³¹⁹ A Bíróság joggal jutott arra a következtetésre, hogy a történelem és a gyakorlat szerint a katonai bíróként való szolgálat és a katonai fegyelem kiszabásának kötelezettsége minden megbízott katonatiszt rendes és elfogadott kötelességei közé tartozik.³²⁰ Ezért a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a Kongresszus alkotmányos joga lehetővé teszi a főbírók számára, hogy a hadbíró főtiszteket katonai bíróvá nevezzenek ki, még az elnöki kinevezés és a szenátusi megerősítés külön törvénye nélkül is.

A *Weiss-féle* némettségvizsgálatot alkalmazva a Calabresi-Lindgren-féle törvényjavaslatra, a felmerülő kérdés az lenne, hogy vajon a szövetségi bíróságok alsó fokú bíróinak feladataihoz tartozik-e, hogy tizennyolc évig szabadságot vegyenek ki az alsó fokú szövetségi bíróságon való szolgálatból, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírája lehessen. Ez egyszerűen abszurdnak tűnik. Egy tizennyolc éves teljes szabadság, amelyet az alacsonyabb szintű szövetségi bírósági bíró rendes feladatai alól vesz ki, aligha kapcsolódik e feladatokhoz úgy, mint ahogyan az időnként más alacsonyabb szintű bíróságokon való megbízás alapján történő ülésezés is az lehet. Ugyanez a kritika vonatkozik a Carrington-Cramton javaslatra is. Az ő javaslatuk szerint a Legfelsőbb Bíróság bírái tizennyolc év elteltével kevés munkát végeznek majd a Legfelsőbb Bíróságon, kivéve a szabályalkotást és (a legutóbb nyugdíjba vonult bíró esetében) az időnkénti helyettesítést a felmentett bírák helyett. Feladataik szinte teljes egészében az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokon való ülésezésből állnának. Az ilyen alacsonyabb szövetségi bírósági szolgálat - amelyet a Legfelsőbb Bíróságon végzett munka kizárásával végeznek - aligha tűnik számunkra a Legfelsőbb Bírósági bírói munkához tartozónak. Így mind a Calabresi-Lindgren, mind a Carrington-Cramton

318. 510 U.S. 163 (1994).

319. *Id.* 173-76.

320. *Id.* 176.

a tizennyolc éves időtartamra vonatkozó törvényi javaslatok nem felelnek meg a *Weiss kontra Egyesült Államok ügyben hozott ítéletben* foglalt kinevezési klauzula tesztjének. Mindkét jogszabály alkotmányellenesen nem időszerű feladatokat köt egy tisztséghez, ami az adott tisztviselőt egy helyett két tisztségviselővé teszi, és így sérti a kinevezési záradékot.

A két alapszabály védelmezői a korábban említettek szerint azt válaszolhatják,³²¹ hogy a szóban forgó alapszabályok az elnöki kinevezés és a szenátusi megerősítés aktusát követelnék meg, mielőtt egy bíró kinevezés útján vagy más módon bekerülhetne a *Supreme Court*-ba. Ily módon a törvényjavaslatok megőrzik az elnök hatáskörét arra, hogy bírákat vagy bírakat nevezzen ki a szövetségi bírói testületbe és a Legfelsőbb Bíróságba. Valójában, mivel a Calabresi-Lindgren-féle törvényjavaslat még a kinevezések esetében is megőrzi az elnök kinevezési jogkörét, a mi javaslatunk valószínűleg alkotmányosabb, mint az uralkodó, kinevezés útján történő ülésezés rendszere, amelyben a különböző körzetek vezető bírái (és a Legfelsőbb Bíróság főbírája) rendelkeznek a kinevezési jogkörrel.³²² Így a két törvényjavaslat érvelés szerint nem jelent nagyobb veszélyt az elnök kinevezési jogkörére, mint amekkorát az a régi gyakorlat jelentett, hogy a Legfelsőbb Bíróságba delegált bírácoknak a körzeti bírák közé is be kellett ülniük, és körzeti bíróként kellett eljárniuk - egy olyan tisztségben, amelyre nem kaptak megbízást.

Ez egy szoros kérdés, de úgy véljük, hogy a kinevezési záradék legjobb és legmegbízhatóbb olvasata az, hogy az a Legfelsőbb Bíróság külön megbízott bírói tisztségét irányozza elő. Nem hisszük tehát, hogy valaki, akit alacsonyabb szövetségi bírósági bírói tisztségre erősítettek meg, nyolctizenegy évre kinevezéssel a Legfelsőbb Bíróság tagja lehet, mivel a Legfelsőbb Bíróságon tizennyolc éven át való szolgálat kötelessége nem lenne lényegbevágó az alacsonyabb szövetségi bírósági bírói tisztség betöltéséhez. Ha ez megtörténne, akkor nem lenne külön-külön megbízott Legfelsőbb Bírósági Jusztóság és alacsonyabb szintű bírósági bírói tisztség. Ez ellentétesnek tűnik számunkra azzal a helyzettel, amelyet a kinevezési záradék feltételez. Vitatható, hogy a körzeti lovaglás, amelynek során a Legfelsőbb Bírósági munkájához néhány korlátozott alacsonyabb szintű bírósági feladatot csatoltak, még mindig tiszteletben tartotta a kinevezési záradék azon megbízatását, hogy legyen külön Legfelsőbb Bírósági Bírói Hivatal. More-

321. *Lásd a fenti* 293-300. és a kísérő szöveg, és különösen a *fenti* 296. lábjegyzetet.

322. *Lásd a* 308. lábjegyzetet.

Azzal, hogy minden évben a Legfelsőbb Bíróság bírájaként töltötte a legtöbb időt, és csak néhány hónapot töltött a körzeti bíróságon, vitathatatlanul azt jelentette, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírájaként végzett munkához néhány alapvető alacsonyabb szintű bírósági feladat is társult. Egy olyan rendszerben, amelyben az alsóbb szintű bírósági bírák a Legfelsőbb Bíróságon ülnek, nem lenne külön Legfelsőbb Bírósági bírói tisztség, és az alsóbb szintű bíró tizennyolc év teljes szabadságot kapna az alsóbb szintű szövetségi bírósági bírói tisztségétől. Ez aligha nevezhető egy lényeges pluszfeladat hozzáadásának. Végeredményben tehát nem vagyunk meggyőződve arról, hogy a körzeti precedens megengedi azt a gyakorlatot, hogy az alacsonyabb szintű bírósági bírák kinevezéssel üljenek a Supreme Courtban.

Ezen túlmenően nem vagyunk teljesen meggyőződve arról, hogy a *Stuart v. Laird*³²³ ügy ellenére a körlovaslás önmagában alkotmányos volt a tiszta eredetiség alapján. A kérdés attól függ, hogy a bírák alacsonyabb szintű bírósági feladatai olyan kiterjedtek voltak-e, hogy azok nem voltak lényegesek a Legfelsőbb Bíróság bírói munkájához. Míg úgy gondoljuk, hogy néhány korlátozott alacsonyabb szintű bírósági feladat, mint például egy vagy két hónapos körzeti lovaslás, a Legfelsőbb Bíróság bírói munkájához kapcsolódhat, a Legfelsőbb Bíróság bíráira a korai alkotmányos történelmünk során kirótt nagyon terhes alacsonyabb szintű bírósági feladatok vitathatatlanul nem voltak relevánsak, és veszélyt jelentettek a bírói függetlenségre.³²⁴ Még az sem egyértelmű, hogy az az ősi gyakorlat, hogy a főbírák más bíróságokon megítéltek bírákat jelöltek ki, hogy a saját bíróságaikban üljenek, nem vet fel kinevezési klausulával kapcsolatos kérdést, bár itt legalábbis az a feladat, hogy időnként más bíróságokon is üljenek, mint amelyikre a bírót megbízták, lényegbevágó. Mindenesetre a kijelölés alapján eljáró bírák alkotmányossága a gyakorlatban bizonyosan megalapozott.

Másrészt az eredeti Legfelsőbb Bíróság számos bírása nyilvánvalóan úgy vélte, hogy a körzeti lovaslás alkotmányellenes, mivel azért nevezték ki és bízták meg őket, hogy a Legfelsőbb Bíróságon, és nem a körzeti bíróságokon üljenek. Bruce Ackerman professzor felvetette, hogy a föderalista bírák inkább az akkor egyértelműen hatalmon lévő jeffersoniaktól való félelemből döntöttek úgy, ahogyan a *Stuart kontra Laird* ügyben, mint azért, mert egyetértettek azzal, hogy a körzeti lovaslás alkotmányos.³²⁵ *Stu-*

323. 5 U.S. (1 Cranch) 299 (1803).

324. Lásd Steven G. Calabresi & David C. Presser, *Reintroducing Circuit Riding: A Timely Proposal*, 90 MINN. L. REV. 1386, 1392-99 (2006).

325. Lásd BRUCE ACKERMAN, *Az alapító atyák kudarca: JEFFERSON, MARSHALL, AND THE RISE OF PRESIDENTIAL DEMOCRACY 195-98* (2005).

Az *art v. Laird* ügyben a körzeti lovaglást azzal támasztja alá, hogy azt mondja, hogy az precedensként jött létre, amikor az első kongresszus az 1789. évi igazságügyi törvényben rendelkezett a körzeti lovaglásról.³²⁶ Ez nem ugyanaz, mintha azt mondanánk, hogy a körzeti lovaglás mint eredeti kérdés alkotmányosan megengedett volt. Ha a körzeti bíraskodási feladatok alkotmányosan kétségesek, mint eredeti kérdés, akkor talán nem kellene a *Stuart kontra Laird* ügyet kiterjeszteni arra az új gyakorlatra, hogy az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságok bírái a Legfelsőbb Bíróságon üljenek - egy olyan gyakorlatra, amely a körzeti bíraskodással ellentétben 217 év ellentétes gyakorlatával szembenemne. A kétes precedensből nem szabadna azt az elképzelést sem levezetni, hogy az embernek a Legfelsőbb Bíróság bírájaként töltött első tizennyolc évét a Legfelsőbb Bíróságon, az azt követő éveket pedig az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon kell töltenie, ahogyan azt Carrington és Cramton tenné. A circuit riding precedens azt sugallja, hogy a legfelsőbb bírósági bírák ugyanabban az évben mind a legfelsőbb, mind az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon feladatokat láthatnak el. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy egy bíró teljes hivatali idejét tovább lehet osztani, és az első tizennyolc évet a Legfelsőbb Bíróság ügyeire, a maradékot pedig az alsóbb szövetségi bíróságok ügyeire lehet fordítani. Amit Carrington és Cramton javasol, az a körzeti bíraskodáson túli kiterjesztés. Ha valaki úgy gondolja, hogy az extenzív és megterhelő körzeti bírói feladatok eredetileg is alkotmányosan kétségesek voltak, mint ahogy mi is, akkor nem kellene ezt a kétes precedenst átvinni a Carrington és Cramton által tervezett új helyzetre.

Végeredményben úgy gondoljuk, hogy az eredetiségvizsgálóknak mind a Calabresi-Lindgren, mind a Carrington-Cramton törvényjavaslatot alkotmányosan problematikusnak kellene találniuk, mivel sértik a kinevezési és a bizottsági klauzulát, amelyek azt feltételezik, hogy a legfelsőbb bírósági bírói tisztség egy különálló és elkülönült hivatal, amelyhez nem lehet nem evilági feladatokat rendelni. A burke-i alkotmányjogi tradicionalistáknak azt a következtetést kellene levonniuk, hogy a körzeti bíraskodás precedensét nem lehet kiterjeszteni a legfelsőbb bírósági bíraskodás engedélyezésére, mivel 217 év ellentétes gyakorlata alapján mindig azt feltételeztük, hogy a legfelsőbb bírósági bíró és az alsóbb szintű bírósági bíró tisztsége különálló és különálló tisztség. Ezért arra a következtetésre jutottunk, hogy a kinevezési záradék legjobb olvasata az, hogy az egy különálló legfelsőbb bírósági bírói tisztséget irányoz elő, amelyre az egyéneket nem csupán tizennyolc évre, hanem élethossziglan kell kinevezni.

326. *Stuart*, 5 U.S. (1 Cranch) at 309.

A kinevezési záradéknak ezt az olvasatát véleményünk szerint az I. cikk azon záradéka támasztja alá, amely előírja, hogy az Egyesült Államoknak egy főbírája lesz, aki elnököl az elnök elleni szenátusi vádemelési perekben.³²⁷ Ez a klauzula egyértelműen egy külön főbírói tisztséget irányoz elő, ahogyan a kinevezési klauzula is egy külön Legfelsőbb Bírósági bírói tisztséget irányoz elő. Együttesen úgy gondoljuk, hogy e két klauzula leghihetőbb olvasata - és a 217 éves tényleges gyakorlatnak leginkább megfelelő olvasata - az, hogy a legfelsőbb bírósági bírói tisztség egy külön megbízott tisztség.

Ugyanilyen fontos, hogy a két törvényjavaslatot a szövetségi bírói testület tagjainak élethosszig tartó megbízatását biztosító rendelkezés alapján lehet megtámadni. Az Alkotmány III. cikkének 1. szakasza kimondja, hogy "[a] legfelsőbb és alsóbb szintű bíróságok bírái jó magaviseletük megőrzéséig viselik hivatalukat".³²⁸ E szakasz nyelvezetét kétféleképpen lehet értelmezni. Először is, a "mindkettő" kifejezés és a "mindkettőjük" kifejezés elhelyezése miatt a rendelkezés megkövetelheti, hogy a Legfelsőbb Bíróság "bíráinak" élethosszig tartó megbízatással kell rendelkezniük, ahogyan az alsóbb szintű bíróságok "bíráinak" is. Ez az olvasat, amely valószínűleg a természetesebb, azt diktálná, hogy a Legfelsőbb Bíróság és az alsóbb szintű bíróságok különálló entitások, és ezért az élethosszig tartó megbízatást mindkét bíróság tagjainak garantálni kell.³²⁹ Ebből következne, hogy a "legfelsőbb bíróság" "bíráinak" hivatali idejének korlátozása mindkét törvényjavaslat szerint sérti ezt a rendelkezést, még akkor is, ha a korábbi bírónak, mint az "alsóbb szintű" bíróság bírájának élethosszig tartó hivatali időt biztosítana.

A nyelvezet másik valószínűsíthető értelmezése az lenne, hogy egyszerűen azt írja elő, hogy a "bíráknak" minden szinten ("mind a legfelsőbb, mind az alsóbb szintű bíróságokon") élethosszig tartó megbízatásban kell részesülniük,³³⁰ ami egyáltalán nem jelenti azt, hogy a legfelsőbb bíróságon az élethosszig tartó megbízatás és az alsóbb szintű bíróságokon az élethosszig tartó megbízatás kölcsönösen kizárólagos legyen. Ezen értelmezés szerint egy személy legfelsőbb bírósági megbízatásának korlátozása mindaddig megfelelne az alkotmányos követelményeknek, amíg az adott személy egyébként a szövetségi bíróságon (azaz a "legfelsőbb és alsóbb szintű bíróságokon") élethosszig tartó megbízatásban részesül. A törvényi határidőkre vonatkozó javaslatok, amelyek korlátoznák a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejét, ugyanakkor garantálnák a

327. U.S. CONST. art. I, 3. §, 6. pont.

328. U.S. CONST. art. III, § 1.

329. *Lásd* McGinnis, *supra* note 16, 545. o. (megjegyezve, hogy bár a kétértelműség fennáll, valószínűleg ez az értelmezés a természetesebb olvasat).

330. U.S. CONST. art. III, § 1.

élethosszig tartó szövetségi bírói megbízatás, így alkotmányosan érvényes lenne.

A III. cikk 1. szakaszának szövege (a kinevezési záradék szövegétől eltérően) nem egyértelmű abban a tekintetben, hogy meghatározza-e az alsóbb szintű bíróságoktól elkülönülő Legfelsőbb Bíróságot.³³¹ Úgy is lehet értelmezni, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíráinak, valamint az alacsonyabb szintű szövetségi bírácoknak is biztosítani kell az élethosszig tartó megbízatást, különálló minőségben. Vagy ugyanilyen könnyen értelmezhető úgy is, hogy a Carrington-Cramton értelmezést támogatja, miszerint a bírácoknak minden szinten élethosszig tartó megbízatásban kell részesülniük. Ez utóbbi értelmezéssel ellentétben a szöveg nem támaszt különösebb követelményt arra vonatkozóan, hogy a bírácoknak egy adott bíróságon élethosszig tartó megbízatással kell rendelkezniük. Valójában, ha a szövegalkotók azt akarták volna biztosítani, hogy minden, a Legfelsőbb Bíróságra kinevezett személynek élethosszig tartó megbízatása legyen az adott bíróságon, és hogy minden, az alsóbb szintű bíróságokra kinevezett személynek élethosszig tartó megbízatása legyen az adott bíróságokon, akkor ezt könnyen megtehették volna azzal, hogy úgy rendelkeztek, hogy "A bírácok, mind a legfelsőbb, mind az alsóbb szintű bíróságok bírái, jó magaviseletük idejére betöltik hivatalukat". Egy ilyen pontosítás egyértelműen bizonyította volna, hogy az első olvasat helyes. Az alkotmány jelenlegi szövege azonban kétértelmű e két értelmezés között, mivel az is hihetően támogatja a Carrington-Cramton olvasatot, amely szerint a szövetségi bírói kar tagjai számára általában az élethosszig tartó megbízatás garantált.³³²

Az alternatív módszerek rendelkezésre állása ellenére a Appointments Clause és a főbírónak az elnök elleni szenátusi vádemelési perekben való elnöklését előíró klauzula tűnik számunkra a legmeggyőzőbben arra utalni, hogy a legfelsőbb bírósági bírói tisztség olyan különálló és elkülönült hivatal, amelyhez nem lehet alacsonyabb szintű szövetségi bírósági feladatokat csatolni. Kétségtelen, hogy ez e két klauzulának a jó magaviseletre vonatkozó klauzulával együtt kissé formalista olvasata, de a hatalommegosztási szabályok gyakran támaszkodnak ilyen formalizmusra. A kinevezési klauzula és a főbírói elnöki klauzula tekintetében egyetérthetünk Carringtonnal és Cramtonnal abban, hogy a jó magaviseletre vonatkozó klauzula önmagában véve nem egyértelmű, bár még akkor is azzal érvelnénk, hogy 217 éven keresztül úgy jártunk el, mintha a legfelsőbb bírósági bírói hivatal egy külön hivatal

lenne, amelyhez nem lehet más, alacsonyabb szintű szövetségi bírósági feladatokat rendelni.

331. *Lásd* McGinnis, *supra* note 16, 545. o. ("A legtermészetesebb olvasat megkövetelheti (és a keretezők minden bizonnyal elvárták), hogy a bírákat egy különálló Legfelsőbb Bíróságba nevezzék ki, de a nyelvezet kétértelmű.")

332. *Lásd* Amar & Calabresi, *Supra* 1. lábjegyzet; *lásd még* Carrington & Cramton, *supra* 24. megjegyzés, 471. o.

csatolva. Mindezen záradékokat együttesen olvasva azonban, és ismerve a 217 éves gyakorlatot, nem vagyunk meggyőződve arról, hogy a Carrington-Cramton olvasata a jó magaviseletre vonatkozó záradéknak megengedhető. Emiatt úgy gondoljuk, hogy mind a mi törvényes határidő-korlátozási javaslatunk, mind a Carrington-Cramton-féle törvényes javaslat kudarcra van ítélve.

Carrington és Cramton mindazonáltal azzal érvelhet, hogy a jó magaviseletre vonatkozó klauzula értelmezése összhangban van az élethosszig tartó hivatali időre szóló rendelkezés mögött álló céllal - a bírói függetlenség megőrzésével³³³ - annak biztosításával, hogy a bírák hivatali idejüket illetően ne fűggenek a politikai ágaktól. E cél eléréséhez egyáltalán nem szükséges, hogy az élethosszig tartó hivatali idő bármelyik bíróság számára garantált legyen.³³⁴ Inkább csak azt kell garantálni, hogy a bírák életük végéig a szövetségi bírói székben maradhatnak, és hogy döntéseikért a Kongresszus, az elnök vagy a nyilvánosság nem fogja megtorlással sújtani őket. Mindkét törvényjavaslat megfelelne ennek a célnak, és garantálná, hogy a bírák élethossziglani megbízatással rendelkeznek, és hogy a Legfelsőbb Bíróságon betöltött megbízatásuk időhöz kötött.

A kinevezési klauzula és a főbíró-elnöki klauzula azonban mindkettő úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Bíróság különálló bírói tisztséget irányoz elő - ez a funkcionalista érvelés nem foglalkozik ezzel a problémával. A Carrington-Cramton-javaslat ellentétes ezzel a két klauzulával, függetlenül attól, hogy milyen funkcionális indokok állnak mögötte. Az alkotmányértelmezés textualista megközelítése szerint az alkotmányos rendelkezés alapjául szolgáló célok nem írhatják felül az alkotmány szövegének egyértelmű jelentését.³³⁵

Carrington és Cramton azzal is érvelhet, hogy a történelmi gyakorlat alátámasztja a jó magaviseletre vonatkozó, élethosszig tartó megbízatást előíró klauzula ~~átvezését~~ A körzeti lovaglás és a kijelölés alapján történő ülésezés valóban fontos történelmi előzményei mindkét törvényes hivatali időhatárra vonatkozó javaslatnak.³³⁶

333. THE FEDERALIST NO. 78 (Alexander Hamilton), *fentebb* 251. lábjegyzet, 465. o.

334. Természetesen könnyen lehet azzal érvelni, hogy az élethosszig tartó megbízatás egy adott bíróságra való kinevezéskor fontos, mivel a Kongresszus máskülönben büntethetné a bírákat döntéseikért azzal, hogy alacsonyabb szintű bíróságra lépteti le őket. Teljesen egyetértünk ezzel az érveléssel, ezért úgy véljük, hogy a határozott időtartam az egyetlen igazolható korlátozás a bírák hivatali idejére (szemben a visszahívási választásokkal, az erősebb eltávolítási jogkörökkel vagy a megújítható hivatali időkorlátokkal). *Lásd fentebb a III.A.1. részt.*

335. *Lásd Antonin Scalia, The Rule of Law as a Law of Rules*, 56 U. CHI. L. REV. 1175, 1184-85 (1989).

336. Sőt, a Calabresi-Lindgren-féle törvényes határidő-korlátozási javaslat még jobb is lenne, mert megőrzi az elnök jelölési és a szenátor megerősítési jogkörét, míg a többi gyakorlat lehetővé teszi (vagy egykor lehetővé tette),

[A] korai legfelsőbb bírósági bírák, akik körúton lovagoltak, alsóbb szintű bíróságok tagjaiként ültek, és így korai hagyományaink arra utalnak, hogy az alsóbb szintű bíróságoknak és a legfelsőbb bíróságnak nem kellett teljesen különálló személyzettel rendelkeznie. Még napjainkban is előfordul, hogy a nyugdíjas bírák kinevezéssel olyan bíróságokon ülnek, ahová soha nem nevezték ki őket, ahogyan sok kerületi és körzeti bíró is.³³⁷

A történelmi gyakorlat azt mutatja, hogy az első értelmezés, miszerint az "alsóbb és legfelsőbb bíróságok" élethosszig tartó megbízatását egymást kizáróan kell kezelni, nem érvényesült 1789-ben, amikor az első kongresszus elfogadta a bírói törvényt.³³⁸ Inkább a körzeti lovaglás és a kijelölés alapján történő ülésezés kialakult gyakorlata támogathatta Carrington és Cramton értelmezését, miszerint a szövetségi bírói testület tagjai számára általában véve meg kell őrizni az élethosszig tartó megbízatást, a két bíróság közötti különbségtétel nélkül. És ez volt az uralkodó nézet. Tekintettel a jó magaviseletre vonatkozó klauzula szövegének kétértelműségére és arra a tényre, hogy az élethosszig tartó megbízatás célját a törvényi határidőre vonatkozó javaslatok ugyanolyan hatékonyan teljesítik, mint az élethosszig tartó megbízatás jelenlegi rendszere, ennek a történelmi támogatásnak fontos tényezőnek kell lennie a mérlegelés során.

A probléma ezzel a történelmi érveléssel ismét az, hogy feltételezi, hogy a kiterjedt és terhes körzeti lovaglási feladatok alkotmányosak voltak, amiről nem vagyunk meggyőződve, hogy helyes, és másodsor, feltételezi, hogy ha a körzeti lovaglás alkotmányos, akkor annak tükörképe - a legfelsőbb bírósági lovaglás - szintén alkotmányosnak kell lennie. Másrészt a Carrington-Cramton javaslat esetében a történelmi érvelés azt feltételezi, hogy mivel a Kongresszus felkérheti a bírákat, hogy ugyanabban az évben a legfelsőbb és az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon is üljenek, ezért feloszthatja egy bíró teljes hivatali idejét, és az első tizennyolc évet kizárólag a legfelsőbb bírósági ügyekre, a nyolcvan évnél hosszabb időt pedig az alsóbb szintű bírósági ügyekre fordíthatja.

Mіндеz azonban úgy tűnik számunkra, hogy szembemegy a *Ap- pointments Clause* és a *Chief Justice Presiding Clause* azon vélelmével, hogy a Legfelsőbb Bíróság bírói tisztsége egy különálló és elkülönült hivatal, amelyhez nem lehet nem evilági alacsonyabb szövetségi bírósági feladatokat kapcsolni. Úgy véljük, hogy ezt a vélelmet 217 év töretlen gyakorlata szentesíti, amely

a körlovaglás esetében), amely csak a körbíróságok vezető bírójának jóváhagyásával, kijelölés alapján ülésezik.

337. McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 545. lábjegyzet.

338. *Lásd id.*

ezért van az, hogy a legtöbb embernek az az első gondolata, hogy a Legfelsőbb Bíróság bíraira vonatkozó, törvényileg előírt határidő-korlátozás alkotmányellenes. Ebben az esetben úgy gondoljuk, hogy a legtöbb ember első ösztöne az a következtetés, amit el kellene érni. Az az érv, hogy a jó magaviseletről szóló klauzula nem rendelkezik a felső- és alsófokú szövetségi bíróságok bíráinak külön hivataláról, túlságosan okos.

4. *A hivatali idő törvény általi korlátozásának kívánatos volta*

Még ha a két törvényjavaslat át is menne az alkotmányos vizsgálaton, ami véleményünk szerint nem lehetséges, akkor is fennáll a kérdés, hogy kívánatos-e a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének törvény általi korlátozása. Az alkotmány módosítással szemben az élethosszig tartó hivatali idő törvény általi reformjának elsődleges előnye az, hogy a törvény elfogadása sokkal egyszerűbb, mint az alkotmány módosítása. Egy módosítás elfogadásához először a Kongresszus mindkét házának kétharmadának vagy az államok kétharmadának kellene javaslatot tennie a módosításra.³³⁹ Ezután az államok háromnegyedének kellene ratifikálnia azt.³⁴⁰ A történelem során - a Bill of Rights kivételével - mindössze tizenhét rendelkezés jutott át sikeresen ezen a folyamaton.³⁴¹ Ráadásul az V. cikk szerinti eljárásen átjutott módosítások közül sok hihetetlenül erős történelmi erők terméke volt, mint például a rekonstrukciós módosítások esetében,³⁴² vagy olyan történelmi események eredménye, amelyek az eredeti alkotmány alapvető hibáira világítottak rá.³⁴³

Van azonban egy kulcsfontosságú probléma a hivatali időkorlátok törvényi úton történő megállapításával, mégpedig az, hogy az alkotmány módosítás helyett törvényi úton megállapított hivatali időkorlátokat a jövőbeli kongresszusok jobban manipulálhatják:

Ha a Legfelsőbb Bíróság törvényes lovaglását elfogadták volna, és az a jelenlegi rendszerünknel jobbnak bizonyult volna a Legfelsőbb Bíróság államosító tendenciáinak megfékezésében, akkor a szövetségi kormányzás korlátozásainak felszámolásából általában hasznot húzó érdekcsoportok megpróbálták volna módosítani a törvényt.
Ráadásul,

339. *Lásd:* U.S. CONST. art. V.

340. *Lásd id.*

341. *Lásd:* U.S. CONST. amends. XI-XXVII. Ez természetesen magában foglalja a tilalomról szóló két módosítást, amelyek megszüntetik. *Lásd* U.S. CONST. amend. XVIII, *hatályon kívül helyezte az* U.S. CONST. amend. XXI.

342. *Lásd:* U.S. CONST. amend. XIII (ratifikálva 1865-ben); U.S. CONST. amend. XIV (ratifikálva 1868-ban); U.S. CONST. amend. XV. módosítás (ratifikálva 1870-ben).

343. *Lásd például az Egyesült Államok alkotmányának módosítását.* XXV (az elnöki öröklésről rendelkezik, amelynek szükségességére Kennedy elnök meggyilkolása után derült fény). A rekonstrukciós módosítások szintén ebbe a kategóriába tartoznának.

az elnök és az egypárti kongresszus kísértésbe eshetett volna, hogy a Legfelsőbb Bírósági Lovas helyett a Legfelsőbb Bírósági Bíró pozíciót hozza létre, hogy nagyobb hatalmat adjon leendő kinevezettjeinek.³⁴⁴

Így a törvényi határidő-korlátozásra vonatkozó javaslat elfogadása azzal a kockázattal jár, ahogy Farnsworth professzor rámutat, hogy az érdekcsoportok, a Kongresszus vagy az elnök a jövőben megpróbálhatja a határidő-korlátozás törvényi rendszerét manipulálni politikai haszonszerzés érdekében.³⁴⁵ Például, ha az egyik párt mind az elnökség, mind a kongresszus fölé kerülne, akkor manipulálhatná a törvényt, hogy a kinevezettjei tizennyolc évnél hosszabb ideig vagy akár élethosszig is szolgálhassanak, ami különösen káros lenne, ha a másik párt a korábbi években, amikor ők voltak hatalmon, betartotta a törvényes hivatali időkorlátokat. A politikai folyamaton keresztül történő manipulációnak ez a kockázata, amely a hivatali idő korlátozásának alkotmánymódosítása esetén nem állna fenn, nagymértékben aláássa az élethosszig tartó hivatali idő jogszabályi reformjára irányuló törekvés kívánatosságát. Még nagyobb aggodalomra ad okot, hogy ha a Kongresszus precedenst teremtene arra, hogy a bírák és más szövetségi bírák hivatali idejét törvényi úton megváltoztathatja, akkor a Kongresszus még merészebbé válhat, és később a korlátozások más, a függőséget veszélyeztető formáival kísérletezhetne, talán még szubsztantív módon is. Például, ahogy Redish professzor javasolja, az alkotmányos rendelkezés Carrington és Cramton javaslatának megfelelő értelmezése lehetővé tenné a Kongresszus számára, hogy olyan törvényt fogadjon el, amely lehetővé teszi számára, hogy egyetlen bírót bármikor lefokozzon az alacsonyabb szintű szövetségi bíróságokra.³⁴⁶ Az érvelés szerint a bírák hivatali idejének törvényi megváltoztatásával a Kongresszus felhatalmazást kaphatna arra, hogy katasztrofális módon aláássa a bírói függetlenséget.

Carrington és Cramton azzal válaszolhat erre az ellenvetésre, hogy a kongresszusra és az elnökre óriási politikai nyomás nehezedne (beleértve az elnök esetleges politikai ellenőrzését a kongresszuson, vagy fordítva), hogy a visszaélés elméleti lehetősége a gyakorlatban valószínűtlenné váljon. Carrington és Cramton továbbá azt állíthatják, hogy a fentiekben elvégzett törvényi elemzés azt mutatja, hogy a Bíróságnak alkotmányosnak kellene találnia a cikluskorlátozásra vonatkozó javaslatot.

344. McGinnis, *Supra* 16. lábjegyzet, 546. lábjegyzet.

345. *Lásd* Farnsworth, *Supra* 21. lábjegyzet, 432-34. lábjegyzet.

346. Beszélgetés Jeff Oldham és Martin Redish professzor, a Northwestern University School of Law Louis és Harriet Ancel jogi professzora között (2002. október 16.).

csak akkor, ha megőrzi a bírói függetlenség magját a politikai nyomástól, ami a cikk egyik alapvető követelménye.

III.³⁴⁷ Valójában, a bírói függetlenség Redish professzor által támogatott strukturális alkotmányos elemzését alkalmazva, egy olyan határidő-korlátozási törvény, amely lehetővé tenné a Kongresszus számára, hogy bírákat politikai okokból lefokozzon, a függetlenség alapvetőbb alkotmányos elveit sértené, mint a III. cikk szerinti fizetés vagy a hivatali időre vonatkozó rendelkezések.³⁴⁸ Carrington és Cramton azt állíthatják, hogy konkrét javaslatuk megvédi a Bíróságot a politikai nyomástól, ugyanakkor szerényen korlátozza a bírák hivatali idejét. Ha a Kongresszus túl merészkedne ezen a javaslaton, és megpróbálna érdemi korlátokat szabni a bírák hivatali idejének, akkor a Bíróság jogosan utasítaná el ezeket a törekvéseket.

Úgy véljük, hogy a törvényes határidő-korlátozások manipulálhatósága a kongresszusok által ezt egy nagyon veszélyes alkotmányos útra teszi. Nem vagyunk meggyőződve arról, hogy ha a Kongresszus a tizennyolc éves ciklusok bevezetésével egyszer már megbolygatta a Legfelsőbb Bíróság bíráinak élethosszig tartó megbízatását, akkor nem érezhet kísértést arra, hogy tovább bolygassa ezt a függetlenséget, hogy manipulálja az egyes ügyek kimenetelét. A Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali ideje nem olyan kérdés, amelyet a Kongresszusnak kellene jó közrendként rendeznie; ezt alkotmányosan kellene rögzíteni. Ezért, még ha a törvényes hivatali időkorlátokra vonatkozó javaslatok alkotmányosak is lennének, ami nem így van, úgy gondoljuk, hogy politikai szempontból rossz ötlet lenne, ha a Kongresszus az amerikai történelemben először törvényi úton kezdene beleavatkozni a Legfelsőbb Bíróság bíráinak hivatali idejébe.

A Carrington-Cramton törvényjavaslatnak van egy további, nagyon súlyos hibája, mivel úgy rendelkezik, hogy ha a Kongresszus nem tölti be a megüresedő állást a Kongresszus kétéves ülészakán, akkor egy olyan rangidős bíró, aki egyébként nem lenne képes aktív Legfelsőbb Bírósági tagként tevékenykedni, ismét a Bíróság aktív tagjává válik. Képzeljünk el egy olyan helyzetet, amikor egy tizennyolcadik évében járó, nyugdíjba vonulás előtt álló bíró demokrata. Most képzeljük el, hogy egy republikánus elnök megpróbálná a törvény által megüresedett helyet egy republikánussal betölteni, de az elnöknek egy demokrata szenátussal kell szembenéznie. Az elnök azonnal be akarná tölteni a megüresedett helyet, hogy eltávolítsa a demokrata bírót. A demokrata szenátus viszont az ülészak legvégéig várna az üresedés betöltésével.

347. *Lásd a fenti* 253-55. lábjegyzeteket és a kísérő szöveget.

348. *Lásd* Redish, *Supra* 111. lábjegyzet, 677. lábjegyzet.

a demokrata bíró hosszabb ideig maradjon jelen és szavazzon a Legfelsőbb Bíróságon. A demokrata szenátus akár újra biztosítékot is adhat a megüresedett hely betöltésére, így a tizennyolc éve demokrata bíró a feltételezett tizennyolc éves hivatali idején túl is aktív szolgálatban maradhat a Legfelsőbb Bíróságon. Ez a törvényi szabályozás tele van visszaélési lehetőségekkel. Már csak ezért is elutasítanánk minden ilyen jogszabályt.

B. *Határidők bevezetése informális gyakorlaton keresztül*

Az alkotmánymódosításokon és a törvényi határidőkorlátozási javaslatokon kívül számos informális lehetőség áll a törvényhozók és maguk a bírák rendelkezésére az élethosszig tartó hivatali idő rendszerének reformjára. Ez a szakasz arra összpontosít, hogy a Szenátus, a Bíróság vagy az egyes bírák hogyan mozdíthatnák el a technikailag élethosszig tartó hivatali idővel rendelkező Bíróságot a de facto hivatali időkorlátok rendszere felé, ami végül a hivatali időkorlátok formális rendszeréhez vezethetne.³⁴⁹

1. *A szenátus által bevezetett korlátozások a határidők korlátozására tett ígéreteken keresztül*

A szenátus felhasználhatná a kinevezési folyamatban betöltött döntő alkotmányos szerepét arra, hogy a Legfelsőbb Bíróságra vonatkozó határidők rendszerének bevezetését szorgalmazza azáltal, hogy "ragaszkodik ahhoz, hogy minden jövőbeli jelölt nyilvánosan vállalja a határidők korlátozását, különben a megerősítés elmaradását kockáztatja". Bár az ilyen megállapodások jogilag nem lennének végrehajthatóak, a bírák úgy érezhetnék, hogy becsületbeli kötelességük megtartani a szavukat.³⁵⁰

Hasonlóan a szövetségi törvényhozókra vonatkozó határidőkre vonatkozó ígéretek³⁵¹ felé irányuló, a *U.S. Term Limits, Inc. v. Thornton*³⁵² ügy óta kibontakozott mozgalomhoz, amelyben a Bíróság elutasította a szövetségi törvényhozókra vonatkozó határidők meghatározására irányuló állami törvényhozói kísérleteket,³⁵³ a szenátorok megkövetelhetnék minden jelöltől, hogy vállalja, hogy tizennyolc év vagy más megfelelő időtartam után visszavonul. Természetesen egy ilyen megállapodás nem lenne végrehajtható, és nincs garancia arra, hogy egy bíró kényszerítve érezné magát a fogadalom betartására. Tény, hogy a cikluskorlátozásra vonatkozó fogadalom nem tartott vissza néhány törvényhozót attól, hogy a saját maguk által meghatározott határon túl is induljanak a kongresszusi választásokon.³⁵⁴ A leggyakoribb indoklás az ilyen

349. *Lásd* Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

350. *Id.*

351. *Lásd* általában Jonathan L. Entin, *Lényegtelen kérdések és szövetségi joghatóság: A Footnote to the Term-Limits Debate*, 2 NEV. L.J. 608 (2002).

352. 514 U.S. 779 (1995).

353. *Id.* 837-38.

354. J.C. Watts volt képviselő például harmadszor is jelöltette magát az újraválasztásra, annak ellenére, hogy 1994-ben megfogadta, hogy legfeljebb három cikluson át fog szolgálni. *Lásd* republikánus

intézkedések, röviden: ha "az emberek" azt akarják, hogy a törvényhozó továbbra is hivatalban maradjon, akkor a cikluskorlátozásra vonatkozó ígéretet elnyomta a demokrácia hangja.³⁵⁵ Ez az indoklás arra, hogy ne tartsák be a hivatali időkorlátozásra vonatkozó ígéretet, természetesen nem segítené a bírákat, mivel a hivatalban maradásuk nem a "nép" akaratának közvetlen eredménye lenne. De az, hogy egy bíró nem mond le a beígért időtartam után, közvéleményi visszahatást válthat ki, ami végül egy alkotmánymódosításhoz vezethet, amely megállapítja a hivatali időkorlátokat.

Ez a fajta határidő-korlátozásra vonatkozó ígéret "nem vetne fel olyan bírói függőségi vagy tisztességes eljárási problémákat", amelyek az olyan "ígéretekkel" járnak együtt, amelyeket a szenátusi megerősítések során a jelölt bírácoknak néha meg kell tenniük, például ígéretet tenniük arra, hogy bizonyos kérdésekben bizonyos módon döntenek.³⁵⁶ Az ilyen érdemi ígéretekkel ellentétben a határidő-korlátozásra vonatkozó ígéret csak "ígéretet tesz arra, hogy egy meghatározott időpontban lemondanak, ...a bírói tisztességgel összhangban"³⁵⁷.

E megfontolások ellenére nem támogatjuk a határidők korlátozására vonatkozó ígéreteket. Bármely bíró, aki úgy érkezik a Bíróságra, hogy ígéretet tett arra, hogy egy ciklus után lemond, a Legfelsőbb Bíróság többi tagja valószínűleg úgy tekint majd rá, mint aki veszélyeztette a bírói függetlenség egyik legfontosabb bástyáját. Úgy tűnne, hogy az illető olyannyira szívesen szolgálna a Bíróságon, hogy hajlandó aláírni a Bíróság egyik bevett gyakorlatát, és ezzel növelné a jövőbeni jelöltekre nehezedő nyomást. Ha egy bíró úgy gondolja, hogy tizennyolc év után le kell mondania, akkor megteheti; amit viszont nem szabadna tennie, az az, hogy úgy tűnik, mintha ígéretet tette arra, hogy lemond, hogy helyet kapjon a Bíróságon. Úgy véljük, hogy a többi bíró annyira helytelenítené, ha egy új bíró vállalná a megbízási idő korlátozására vonatkozó ígéretet, hogy ez veszélyeztetné a bíró munkaképességét. Az önkéntes határidő-korlátozási ígéreteket egyes bírák betarthatnák, mások viszont nem, ami a tizennyolc évre korlátozott és szakaszos hivatali idő egészének megcsúfolását jelentené. Mindkét okból arra bátorítanánk minden olyan legfelsőbb bírósági tagjelöltet, akit arra kérnek, hogy vállalja fel a megbízási idő korlátozására vonatkozó ígéretet, hogy bírói függetlenségre hivatkozva utasítsa el azt.

Term Limits Debate and Poll, http://www.youdebate.com/DEBATES/term_limits_rep.HTM (utolsó látogatás 2006. április 7-én). Wattsot 2000-ben újraválasztották, de úgy döntött, hogy nem indul az ötödik ciklusért.

355. *Lásd* Catherine Edwards, *The Promise of Term Limits*, INSIGHT, 1999. június 28., <http://www.termlimits.org/Research/1999articles/990628insight.html>.

356. Amar & Amar, 89. lábjegyzet.

357. Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

2. A Bíróság belső szabályai által előírt korlátozások

A Legfelsőbb Bíróság maga is szerepet játszhatna abban, hogy a bírákat visszatartsa attól, hogy minél hosszabb ideig legyenek a Bíróságon, és hogy a de facto hivatali időhatárok rendszere felé mozduljunk el. A Bíróságnak hathatós eszközei vannak egy ilyen rendszer felé való elmozduláshoz, például a belső bírósági szabályok, vagy - finomabban fogalmazva - a szolgálati idő rendszerének módosítására való képessége: ahogyan a képviselőház 1994-ben belső hivatali időkorlátokat fogadott el egyes bizottsági elnökök számára.³⁵⁸ Ahogy Akhil Amar és Calabresi professzorok megjegyezték, "talán maguk a bírák közösen kodifikálhatnák a nyugdíjazási irányelveket a bírósági szabályokban, módosítva a szolgálati idő rendszerét, vagy létrehozva egy etikai normát a bizonyos mérföldköveknél történő nyugdíjazásról."³⁵⁹ A Bíróság tehát elfogadhatna egy nyugdíjazási szabályt, amely előírná a bírák számára, hogy tizennyolc év bírósági szolgálat után le kell mondaniuk. Bár az ilyen belső szabályok jogilag nem lennének végrehajthatóak, a bírónak a bírótársak, valamint az intézmény részéről való megbecsülése értékes módszer lehet a hivatali idő korlátozására. Sőt, ha a Bíróság saját magára is ilyen korlátokat szabna, az igen kívánatos módja lenne annak, hogy a bírák hivatali idejét korlátozzák.

A Bíróság egy másik módja annak, hogy csökkentse a bírák ösztönzését arra, hogy a bírói székben maradjanak, a szolgálati idő rendszerének módosítása.³⁶⁰ Jelenleg a többségben lévő legidősebb bíró dönti el, hogy melyik bíró írja a többségi véleményt.³⁶¹ Ennek megfelelően a főbíró jelöli ki a véleményt, ha ő van többségben; ha a főbíró eltér, akkor a következő legidősebb bíró jelöli ki a többségi véleményt.³⁶² A legidősebb bírónak a vélemények kiosztásában való elsőbbség biztosítása arra ösztönzi a bírákat, hogy hosszú ideig és magasabb életkorig maradjanak a Bíróságban.³⁶³ E szolgálati idő szerinti rendszer megszüntetésével vagy bizonyos tekintetben történő módosításával a Bíróság megszüntetheti ezeket az ösztönzőket.

³⁶⁴

^{358.} Ez nagyban követi azt, amit a Képviselőház 1994-ben tett, amikor elfogadta egyes bizottsági elnökök belső mandátumkorlátozását. *Lásd* Kenneth J. Cooper, *House Changes Rules with Generally Strong Democratic Backing*, WASH. POST, 1995. január 5., A11. o.

^{359.} Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

^{360.} *Lásd id.*

^{361.} *Lásd pl.* J. Clark Kelso & Charles D. Kelso, *Statutory Interpretation*: SMU L. REV. 81, 92 n.55 (2000).

^{362.} *Lásd id.*

^{363.} *Lásd* Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

^{364.} *Lásd id.*

Az biztos, hogy a rangidős bírák kinevezése a döntések kiosztására logikus, és a rangidős rendszer eltörlése túl drasztikusnak tűnhet. Alternatív megoldásként a Kongresszus a Bíróság különböző politikai ellenőrzései révén pozitív szerepet játszhatna a Bíróság meggyőzésében, hogy a bíróságok közötti szabályokon keresztül dolgozzon ki egy hivatali időhatárokat tartalmazó rendszert. Például "a Kongresszus ... átalakíthatná a bírói fizetéseket, nyugdíjakat, irodahelyiségeket és egyéb juttatásokat, hogy a jövőbeli bírákat arra ösztönözze", hogy meghatározott számú év után lemondjanak.³⁶⁵ Ha a Legfelsőbb Bíróság minden olyan bírónak hatalmas nyugdíjat adnának, aki a tizennyolcadik szolgálati éve után nyugdíjba vonul, az de facto egy tényleges hivatali időhatárt valósíthatna meg. Vagy a Kongresszus csökkenthetné az egyes bírák számára engedélyezett ügyvédi irodák számát, ami a bírák személyes felelősségének növelésével csökkenthetné a bírák képességét vagy hajlandóságát arra, hogy olyan későn folytassák a szolgálatot, mint jelenleg.³⁶⁶ Hasonlóképpen, a Bíróság kötelező hatáskörének törvényi növelésével vagy a Bíróság munkaterhének egyéb módon történő növelésével a Kongresszus csökkentheti a bírák ösztönzését arra, hogy olyan sokáig maradjanak a Bíróságon, mint jelenleg.³⁶⁷

Természetesen nem kívánatos, hogy a Kongresszus és a Bíróság között politikai háború alakuljon ki ezen ösztönzők miatt, és a Kongresszusnak ~~külön~~ és megfontoltan kell alkalmaznia ezeket a mechanizmusokat annak érdekében, hogy a Bíróságot arra ösztönözze, hogy önkéntesen lépjen a határidő-korlátozási rendszer felé. Ezek az intézkedések azonban hatékony eszközök lehetnek arra, hogy a Kongresszus arra ösztönözze a bírákat, hogy a nem hivatalos hivatali időkorlátok felé mozduljanak el. Az alkotmány módosítása nélkül pedig a Bíróság által a bírák számára előírt határidő-korlátozás - kongresszusi ösztönzéssel vagy anélkül - lehet a legkívánatosabb módszer az élethosszig tartó hivatali idő reformjára.

3. *Az igazságszolgáltatás által előírt korlátok az önkéntes nyugdíjba vonulás révén*

Elméletileg legalábbis a Legfelsőbb Bíróság bírái maguk is vezethetnék az élethosszig tartó megbízatás reformját, akár a Bíróság által elrendelt hivatalos megállapodás nélkül is. Elképzelhető, hogy a bírák egy csoportja megpróbálhatna hagyományt teremteni arra, hogy bizonyos számú év után vagy meghatározott életkorban, a bíróságról való nyugdíjba vonulásra kerüljön sor.

^{365.} *Id.*

^{366.} William J. Stuntz, a Harvard Law School jogászprofesszora és Akhil Reed Amar, a Yale Law School Southmayd jogászprofesszora közötti elektronikus levélváltás (2002. augusztus 9.) (a szerzők rendelkezésére áll).

^{367.} *Lásd:* U.S. CONST. art. III. A Kongresszus a III. cikkben biztosított, alacsonyabb szintű bíróságok létrehozására vonatkozó jogkörén keresztül számos módon növelheti a Su- preme Court munkaterhét. Az alacsonyabb szintű

bíróságok megszüntetésével vagy szabályozásával a Kongresszus növelheti a Legfelsőbb Bíróság ügyterhét, és növelheti a bírákra nehezedő nyomást.

reméli, hogy olyan intézményi nyomás alakulhat ki, amely az összes jövőbeli bíróra hatással lesz. Néhány szövetségi fellebbviteli bíróságon, például a második kerületben, már bevett norma, hogy a bíróság minden bírója az első napon, amikor jogilag alkalmas lesz rá, rangidős státuszt vesz fel. Végül remélhető, hogy ez a gyakorlat ahhoz a szokáshoz vezethet, hogy a bírák meghatározott számú év után, vagy akár egy bizonyos életkorban lemondanak a bíróságról.³⁶⁸ A szokás elég sokszori ismétlése után egy ilyen gyakorlatot akár egy alkotmánymódosítás elfogadásával is hivatalossá lehetne tenni, hasonlóan ahhoz, ahogyan az elnökök két ciklusra szóló hagyományát végül alkotmánymódosítással hivatalossá tették.

³⁶⁹

De ennek a megoldásnak is megvannak a maga nehézségei. Reális vagy egyáltalán kívánatos-e, hogy egy vagy két bíró megpróbáljon hagyományt teremteni a Legfelsőbb Bíróságból való, meghatározott számú év után történő újbóli távozásra? Valószínűleg nem. Az ilyen bíráknak komoly kollektív cselekvési problémával kellene szembenézniük, amikor megpróbálnák meggyőzni régóta szolgáló kollégáikat, hogy kövessék jó példájukat. Tekintettel a Legfelsőbb Bíróságon uralkodó pártellenségre, valamint arra, hogy a legtöbb bíró a jelek szerint megpróbálta gyakorolni a stratégiai visszavonulást, úgy véljük, hogy egy bírónak a stratégiai megfontolások figyelmen kívül hagyásával meghatározott idő után történő visszavonulásra való ösztönzése olyan lenne, mint a hidegháború idején az egyoldalú leszerelés. Egyszerűen nagyon kevés okunk van azt remélni, hogy ha egy bíró idő előtt nyugdíjba vonulna, a Bíróságon jelenleg dolgozó többi bíró követne egy ilyen jó példát. Ebben a tekintetben a Legfelsőbb Bíróság alapvetően különbözik az elnökségtől, mert egy elnök, mint George Washington vagy Thomas Jefferson, hagyományt teremthet az összes következő elnök számára, míg egy kilenc bíróból álló testület lényegében nem. Ezért nem sürgetjük a jelenlegi bírák egyikét sem a korai nyugdíjba vonulásra, hanem ehelyett a Legfelsőbb Bíróság hivatali idejének korlátozására vonatkozó módosításban reménykedünk, amely 2009 után várhatóan bevezetné a hivatali idők korlátozásának korszakát.

KÖVETKEZTETÉS

Csatlakozunk Prakash professzor véleményéhez, miszerint "az élethosszig tartó megbízatás egy régóta fennálló alkotmányos tévedés, amelyet későn kellene elvetnünk".³⁷⁰ Bár az élethosszig tartó megbízatás védelmezői már régóta mondhatják, hogy "Ha nem romlott el, ne javítsd meg",³⁷¹ ez a cikk a

368. Lásd Amar & Calabresi, 1. lábjegyzet.

369. U.S. CONST. amend. XXII.

370. Prakash, *Supra* 16. lábjegyzet, 581. lábjegyzet.

371. Monaghan, *Supra* note 16, 1212. o.

kimutatta, hogy a bírák jelenlegi, élethosszig tartó megbízási rendszere mélyen hibás. A hatások finomak és az amerikai közvélemény számára nem könnyen láthatóak, de a veszélyek valóságosak és a fenyegetés súlyos. Az élethosszig tartó megbízási komoly átgondolást érdemel, sőt, meg kellene szüntetni. A tehetetlenség nem indokolhatja tovább a fenntartását.

Az élethosszig tartó hivatali idő helyett több más kommentátorhoz csatlakozva a tizennyolc éves, szakaszos, nem megújítható hivatali időkorlátok rendszerét támogatjuk, amely után a bírák, ha akarnak, az alsóbb szintű szövetségi bíróságokon is ülhetnének. Úgy véljük, hogy ezt a rendszert alkotmánymódosítással kell megvalósítani; nem lehet - ahogy Carrington és Cramton professzorok javasolják - törvényi úton megvalósítani. Nem támogatjuk azt a rendszert, amelyben a Legfelsőbb Bíróság jelöltjeit arra kényszerítik, hogy a megerősítő meghallgatáson fogadalmat tegyenek a határidők korlátozásáról. Támogatjuk azonban a bírák tizennyolc év után történő lemondásra való ösztönzésének más, nem hivatalos módszereit, mint például a nyugdíj felajánlása ebben az időpontban, vagy a Bíróság belső szolgálati idő szabályának módosítása, hogy a tizennyolc évnél tovább maradt bírónak ne legyen joga véleményt adni a szeniorságánál fogva. Nem tartjuk realitásnak azt remélni, hogy a bírák követnék George Washington példáját, és önként lemondanának a hatalomról, mert kételjük, hogy bármelyik bíró bízhatna abban, hogy kollégái követnék a példáját.

A Legfelsőbb Bíróság bíráinak tizennyolc éves, lépcsőzetes hivatali idejű rendszerére való áttérés alapvetően konzervatív, burke-i elképzelés, amely visszaállítaná azokat a normákat ebben az országban, amelyek 1789 és 1970 között uralkodtak a Bíróságon. Ebben az időszakban körülbelül két évente egyszer volt üresedés, és a bírák átlagosan 14,9 évet töltöttek a Bíróságon. Csak 1970 óta, a Warren-bíróság forradalma után kezdtek a Legfelsőbb Bíróságon három évnél gyakrabban megüresedni a tisztségek. Csak 1970 óta hagyják el a bírák a bírói széket átlagosan 26,1 év szolgálati idő után. Burke-i, konzervatív forradalmat ajánlunk, amelynek során az ország alkotmánymódosítással újra elkötelezi magát a Legfelsőbb Bíróság bíráinak a történelmünk nagy részében alkalmazott hivatali idejére vonatkozó gyakorlat mellett. Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága nem válhat olyan gerontokráciává, mint a Kínai Kommunista Párt vezető káderei. Legfőbb ideje, hogy ésszerű hivatali időkorlátozási rendszert vezessünk be az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának bíráira.

FÜGGELÉK

2. táblázat: Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának bírái

október vége 2004.

2005. június 30.

	<i>Kor</i>	<i>Kinevezés éve</i>	<i>Évek a bíróságon</i>
William H. Rehnquist főbíró	80.7	1971	33.5
John Paul Stevens bíró	85.2	1975	29.5
Sandra Day O'Connor bíró	75.3	1981	23.8
Antonin Scalia bíró	69.3	1986	18.8
Anthony M. Kennedy bíró	68.9	1988	17.4
David H. Souter bíró	65.8	1990	14.7
Clarence Thomas bíró	57.0	1991	13.7
Ruth Bader Ginsburg bíró	72.3	1993	11.9
Stephen G. Breyer bíró	66.9	1994	10.9
<i>Átlag</i>	71.3	1985	19.3
<i>Median</i>	69.3	1988	17.4

Négy hónap a 2005. októberi ciklusból

2006. január 31.

	<i>Kor</i>	<i>Kinevezés éve</i>	<i>Évek a bíróságon</i>
John Paul Stevens bíró	85.8	1975	30.1
Antonin Scalia bíró	69.9	1986	19.3
Anthony M. Kennedy bíró	69.5	1988	18.0
David H. Souter bíró	66.4	1990	15.3
Clarence Thomas bíró	57.6	1991	14.3
Ruth Bader Ginsburg bíró	72.9	1993	12.5
Stephen G. Breyer bíró	67.5	1994	11.5
John G. Roberts, Jr.	51.0	2005	0.3
Samuel A. Alito, Jr.	55.8	2006	0.0
<i>Átlag</i>	66.3	1992	13.5
<i>Medián</i>	67.5	1991	14.3